

ในเวลาเดียวกับที่จิโรยะช่วยอีซิงหลบสายฟ้า...

นายกิ โซ และคนของกิลด์โลहितคุณธรรมยังคงต่อสู้กับพวกคนทรยศ โดยมีพวกโยเซินนำกำลังคนที่เหลือมาช่วย ทำให้พวกเขาใกล้จะกำจัดคนทรยศจนหมดสิ้น

นายกิแทงทวนยาวสังหารศัตรูเมืองหน้าเสร็จก็รีบหันไปถามมิโคโตะที่ยืนระวังหลังให้แบบทุกครั้ง “มิโคโตะ ไอ้ภารกิจเนี่ย พวกเราจะอยู่ทำด้วยดีมั๊ย หรือกลับไปหาพี่เมธัสดี”

ตอนที่เขาได้ยินชื่อภารกิจก็รู้สึกว่ามันมีอะไรแปลกๆ

โซที่อยู่ใกล้ๆ หลังจากปล่อยหมัดลมปราณกระแทกศัตรูจนล้มลงไปนอนกองบนพื้นสองคนแล้วปล่อยให้สมาชิกกิลด์โลहितคุณธรรมแห่งซ้านตายก็หันมากล่าวอย่างเคร่งเครียด “อะไรที่มันมีการจำกัดเวลา ไม่เคยมีดีสักครั้งเลยนะ ผมว่ามันต้องมีอะไรแปลกๆ แน่نون”

มิโคโตะที่ยังคงปล่อยลูกธนูสังหารพวกคนทรยศต้องลอบขมวดคิ้ว เพราะเขาเองก็เคยได้ยินชื่อภารกิจแปลกพิสดารมาก่อนข้างเยอะ แต่ภารกิจอัญเชิญเทพอสูรกลับเพิ่งเคยได้ยินเป็นครั้งแรก แถมรายละเอียดที่ให้มาก็ชวนให้เขารู้สึกสังหรณ์ใจไม่ค่อยดีเช่นกัน ในหัวเริ่มวิเคราะห์ถึงเรื่องที่น่าจะเป็นไปได้

สองหนุ่มที่ยืนอยู่ใกล้ๆ เลิกต่อสู้ แล้วรอฟังคำแนะนำจากมิโคโตะ เพราะพวกเขาเองไม่ค่อยได้อ่านข้อมูลเกมนี้นัก อีกทั้งเมธัสยังเน้นหลักการหนึ่งให้พวกเขาท่องจำจนขึ้นใจ 'เรียนรู้อัตรา เข้าใจตนเอง แล้วตัดสินใจว่าจะสู้หรือไม่'

ในขณะที่มิโคโตะกำลังลึกลงใจอยู่นั้นก็ปรากฏพายุสายฟ้ากลุ่มหนึ่งพาดลงยังป่าเบื้องหน้า

ครีน!! เบรียง!!

"อ่าก!!!" ผู้เล่นที่ยืนอยู่ใกล้และหลบไม่พ้นล้วนกลายเป็นแสงสีขาวหายไปอย่างฉับพลัน

พรีบ!! ติง!!

ต้นไม้ที่อยู่ในอาณาเขตพายุสายฟ้าเริ่มลุกไหม้อย่างรวดเร็ว แต่มันยังไม่จบเพียงเท่านั้น...

ณ ใจกลางแสงวิเศษ ปรากฏร่างบุรุษหนุ่มคนหนึ่งลอยอยู่กลางอากาศ สูงจากพื้นขึ้นไปกว่าสิบห้าเมตร เขาหลับตาพริ้ม ใบหน้างดงามดุจอิสตรี ผมสีเงินยาวปล่อยสยายยาวถึงกลางหลัง สวมรัดเกล้าเป็นห่วงสีทอง ตรงกลางฝังโกเมนแดงดุจโลหิต สวมเสื้อผ้าจอมยุทธ์สีขาวสะอาดสะอาดอันเข้ากับร่างกายกำยำ ขอบเสื้อปักเย็บลวดลายสีเงินและทอง สายรัดเอวสีเงิน คลุมทับด้วยเสื้อคลุมสีขาวยาวถึงปลายเท้า รองเท้าผ้าสีขาวเย็บขอบสีทอง แม้จะดูเหมือนเขาลอยอยู่กลางอากาศแต่ที่จริงกลับคล้ายกำลังยืนอยู่บนพื้นล่องหนมากกว่า

เมฆหมอกอิมคริมเริ่มอันตรธานหายไป ทำให้ท้องฟ้ากลับมาใสสว่างเช่นเดิม แต่ยังคงมีควันไฟลอยฟุ้งปิดบังไปทั่วบริเวณ

ผู้เล่นทุกคนที่พบเห็นล้วนหยุดยั้งมองด้วยความตื่นตระหนก ในใจลอบคิดเห็นตรงกันว่า 'นี่หรือเทพอสูร นายแบบเสื้อผ้าเสียมากกว่ามัง'

เทพอสูรลืมนตาขึ้นเผยให้เห็นหนัยน์ตาสีเงินที่ดูคล้ายเลื่อนลอย ทว่ากลับมีพลังกดดันแผ่ฟุ้งไปทั่วบริเวณ ทำเอาผู้เล่นที่อยู่ในรัศมีสามสิบเมตรรู้สึกอกสั่นขวัญแขวนกันถ้วนหน้า

พวกมิโคโตะที่อยู่ใกล้ก็รู้สึกไม่ต่างกัน

เมื่อมิโคโตะเห็นสีตาของเทพอสูรเปลี่ยนเป็นสีแดงกำ ความคิดแรกที่วูบ

ขึ้นก็หลุดออกจากปากพร้อมสองเท้าที่ขยับเร็วไม่แพ้ความคิด “หนีเร็ว!”

สองหนุ่มที่อยู่ใกล้รีบวิ่งตามอีกฝ่ายไปอย่างว่องไว เพราะเห็นรัศมีลมปราณใสกระจ่างเปล่งออกมารอบตัวเทพอสูร พวกเขาทราบทันทีว่านั่นคือพลังลมปราณขั้นก่อเกิดจักรวาล เหมือนของพี่ชายที่อดีตพวกเขาปางตายหรือตายจริง อยู่เกือบทุกวัน ยิ่งดีที่เป็นการฝึกซ้อมของสำนักทำให้แม่จะตายก็ไม่สูญเสียอะไร นอกจากเสียความมั่นใจ ดังนั้น ต่อให้ไม่มีคำแนะนำของมิโคโตะ พวกเขา ก็คิดว่า จะหนีตั้งแต่ต้นแล้ว

สงครามแต่ผู้ที่ไม่ทราบถึงระดับพลังที่แตกต่าง ทั้งหมดลอบสบตากับพวกห้องแล้วทะยานร่าง เปล่งพลังจนเข้มจัดบ่งบอกว่าพุ่มเททักชะเต็มทีเพื่อเข้าโจมตีเป้าหมายกะให้ถึงตายในพริบตา

ดาบ กระบี่ ทวน หอก ขวานในมือของพวกเขาล้วนเปล่งรังสีบ้างเขียวแกบบ้างฟ้าเข้ม พุ่งเข้าใส่เป้าหมายที่ยังคงยืนนิ่งไม่คิดเคลื่อนตัวหลบหลีกแม้แต่หน่วยโครม!!!

แต่ก่อนที่อาวุธในมือจะกระทบถูกร่างเทพอสูร บรรดาเจ้าของอาวุธกลับโดนพลังไร้สภาพอดใส่จนลอยละลือไป ทำเอาสิ่งที่รองรับร่างของคนกลุ่มนั้น ไม่ว่าจะยืนต้นไม่ พวกห้อง หรือศัตรู ล้วนต้องล้มระเนระนาด

ต้นไม้เพียงหักโค่น แต่คนกลับได้รับบาดเจ็บสาหัส สถานะมาทั่วทั้งร่างกะพริบแสงสีแดงฉ่ำ สถานะหนักก็กลายเป็นแสงสีขาวพุ่งกลับเมือง

ผู้คนรอบข้างที่เห็นต่างตื่นตระหนก แต่ความโลภยังคงครอบงำจิตใจผู้คน มีเสียงตะโกนดังขึ้น “เฮ้ย! รุมมันเลย เก่งขนาดไหนก็ต้องตายเว้ย ยิ่งมันเก่งขนาดนี้ของรางวัลจากภารกิจต้องสุดยอดแน่ๆ”

คำเชิญชวนนั้นเรียกขวัญกำลังใจกลับมาจนสิ้นปรี

ผู้คนนับร้อยพันเริ่มปลดปล่อยทักษะลมปราณ บ้างโจมตีไกล บ้างเข้าใกล้ ขวางอาวุธที่บรรจุลมปราณในมือพุ่งใส่เป้าหมายที่ยังคงยืนเฉยคล้ายไม่เห็นสิ่งรอบข้างอยู่ในสายตา

กึ่ง!!

พลังครั้งนี้กลับรุนแรงยิ่งกว่าเดิม ลมปราณหลายพันสาย อาวุธนับร้อยชิ้น

ที่พุ่งทะยานเข้าใส่เป้าหมายกลับถูกพลังที่ห่อหุ้มร่างกายของเทพอสูรไว้ทำลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย มีเพียงอาวุธที่สูงกว่าระดับ 7 ถึงจะกระทบถูกร่างเทพอสูรได้ แต่ก็ทำได้เพียงสัมผัสสถูเท่านั้น เพราะพลังที่อยู่รอบกายของเทพอสูรระแหกอาวุธเหล่านั้นกลับใส่เจ้าของจนพวกเขาต้องตายอย่างอนาถ

ผู้เล่นทั้งหมดที่เห็นเหตุการณ์ล้วนหยุดหายใจ ทุกคนได้แต่เบิ่งตาค้างมองดูสิ่งที่ไม่เคยเจอเจอมาก่อน

มีเพียงพวกมิโคโตะที่หนีไปไกลกว่าห้าสิบลเมตรแล้วเท่านั้นที่ทราบดีว่านี่แหละคือพลังที่พวกเขาเจอจนชิน ไม่สิ...คล้ายกับว่าจะรุนแรงกว่าที่พวกเขาเคยเจอเสียด้วยซ้ำ

พวกผู้เล่นที่อยู่ห่างไกลซึ่งได้รับคำชักชวนจากพวกพ้องให้มาช่วยปราบเทพอสูร เมื่อเดินทางมาถึงส่วนตองงนงกับสภาพที่มีเพียงเสียงไฟลุกไหม้กับเสียงลมพัดผ่าน ส่วนพวกพ้องของตนที่อยู่รอบด้านล้วนยืนตัวแข็งคล้ายกลายเป็นรูปปั้นหิน พวกเขานึกเอาเองว่าเพื่อนของตนโดนหักชะงะบางอย่างของเทพอสูรทำให้ร่างกายขาดันขยับเคลื่อนไหวมิได้ ทั้งหมดจึงรีบใช้หักชะงะลมปราณที่สูงที่สุดของตนเข้าโจมตีเป้าหมายในบัดดล

แล้วเหตุการณ์เดิมาก็เกิดขึ้นอีกครั้ง พลังลมปราณสูญสลายเมื่อปะทะกับพลังใสกระจ่างรอบร่างกายเทพอสูร อาวุธจำนวนมากแตกสลาย มีเพียงไม่กี่ชิ้นที่พวกกลับมาเจ้าของพร้อมส่งเจ้าของกลับเมืองอย่างจับปล้น

พวกมิโคโตะที่ถอยไปถึงหนึ่งร้อยเมตรนึกว่าคงจะไม่มีอะไรเกิดขึ้นอีก จึงคิดตั้งหลักตรวจสอบข้อมูลของศัตรูสักครั้ง แต่แล้วความคิดนั้นก็กลับผิดถนัด

มืออันขาวเนียนของเทพอสูรที่อยู่ข้างลำตัวมาตลอดยกขึ้นอย่างเชื่องช้า พวกผู้เล่นรอบข้างต่างผงถอยด้วยความหวาดกลัว ทว่ามันหายไปแล้ว...

พี่ว!! ฉีก!! สวบ!!

เข้มไว้สภาพนับพันเล่มปรากฏขึ้นรอบกายของเทพอสูร และเมื่อมือทั้งสองข้างของมันสะบัดลง เข็มเหล่านั้นก็พุ่งออกไปเสียบทะลุร่างผู้คนรอบตัวอย่างรวดเร็ว

มิโคโตะที่เห็นเหตุการณ์ต้องลอบตกใจ ปากเร่งสั่งการเพื่อนทั้งสอง “สร้าง

โล่ลมปราน”

ยังไม่ทันจะพูดจบ เบื้องหน้าของมิโคโตะก็ปรากฏโล่ลมปรานสีทองขนาดใหญ่ทำใบปิดบังร่างกาย ส่วนพวกนายก็กับโซที่โคจรลมปรานไม่ทันได้แต่ตะโกนชื่อทักษะอย่างต่อเนื่อง แล้วเบื้องหน้าก็ปรากฏโล่ลมปรานสีเขียวหลายสิบใบขึ้นมาทันที

แม้จะปลดปล่อยทักษะหายไปบ้าง กระนั้นก็ยังถือว่าทันกาล เพราะโล่ลมปรานเหล่านั้นรับเข็มไร้สภาพที่พุ่งมาถึงพวกเขาไว้ได้พอดีพอดี แต่ถึงกระนั้นโล่ทั้งหมดก็แตกกระจาย ทั้งสามถอยกายไปสามก้าวพร้อมกระอักโลหิตกองโต ร่างกายของพวกเขาจะพริบแสงสีแดงวูบวาบสลับกว่าครึ่ง

ผีป่าถูกทำลายราบ ต้นไม้บางต้นมีเพียงรูโหวขนาดใหญ่ แต่บางต้นถึงกับโค่นล้มลง ส่วนพวกผู้เล่นที่มีพลังต่ำกว่าชั้นธรรมชาติล้วนกลายเป็นแสงสีขาวหายไปจนหมดสิ้น ทั้งเอาไว้เพียงอาวุธและเสื้อผ้าเปื้อนเลือด

ถึงจะรอดชีวิตมาได้ แต่สภาพเบื้องหน้าก็ทำเอาสองเขานายก็อ่อนระทวยจนต้องทรุดลงกับพื้น เขากะอักโลหิตตอกมาอีกครั้งแล้วบ่นด้วยน้ำเสียงไม่ยอมเชื่อ “บ้าไปแล้ว นี่มันเก่งเกินไปหรือเปล่า”

โซที่อยู่ใกล้ก็มีสภาพไม่ได้ดีกว่ากันสักเท่าไรหรอก เพียงแต่ได้มิโคโตะช่วยพยุงร่างเอาไว้ไม่ให้ทรุดลงป็นกับพื้นเท่านั้น “ไม่ใช่แค่เก่งเกินไป มันโคตรเก่งต่างหากเว้ย ๖๖๖...”

มิโคโตะยังคงจ้องเทพอสูร์ที่กวาดสายตามองไปยังรอบด้านอย่างเฉื่อยชาในหัวประมวลผลผลเรียบร้อยแล้ว ‘ต้องหนี’ เขาจึงรีบเฝ้าจัดการบ่นไร้สาระของสองหนุ่ม “เอาไว้บ่นทีหลัง ตอนนี้นี่นี่ก่อน”

ทั้งสองเห็นด้วย จึงรีบหันหลังหวังจะหลบเลี่ยงการต่อสู้ที่ไม่มีทางชนะนี้ แต่แล้วไม่ทราบเทพอสูร์ได้ยื่นคำดำทขอของโซหรืออย่างไร มันทะยานร่างพร้อมสับดมือสร้างเข็มไร้สภาพเช่นฆ่าผู้เล่นที่ขวางทางโดยไม่สนใจว่าพวกเขากำลังบาดเจ็บหนักหรือคิดจะหลบหนีหรือไม่

มิโคโตะทราบดีถึงความเร็วของอีกฝ่ายจึงเปลี่ยนใจกลับมาต่อสู้แลกชีวิตเพื่อสร้างโอกาสให้เพื่อนสองคนมีเวลามากพอที่จะกลับเมือง มือทั้งสองข้างรีบ

ฉวยกระบี่ยาวออกมาพร้อมवादด้วยเสียงเย็นชา “พิรุณโลหิต!!”

ร่างของมิโคโตะเลื่อนหายไปจุดจกฏตพรายก่อนปรากฏอีกครั้งเบื้องหน้า เทพอสูร เขาสะบัดกระบี่คู่ฟาดฟันเป้าหมายอย่างฉับไว

เทพอสูรที่โดนกระบวนท่านี้เข้าไปกลับไม่ลนลาน มันห่อหุ้มสองมือด้วยพลังลมปราณ แล้วยกขึ้นมาปิดป้องกระบี่ไวของมิโคโตะ

เปรี้ยงๆๆ!!! เสียงพลังลมปราณกระทบกันดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง

สองหนุ่มเพิ่งจะรู้สึกตัวจึงหันกลับมามองเหตุการณ์ระทึกกลางอากาศ มิโคโตะมีสีหน้าเคร่งเครียด ส่วนเทพอสูรยังคงสีหน้าเฉยชาไร้อารมณ์ มีเพียงมุมปากที่กระตุกขึ้นเล็กน้อย คล้ายกำลังยินดีที่มีศัตรูคู่ควรกับตนให้ต่อสู้

มิโคโตะทราบตัวถ้าตนหยุดทักษะเมื่อใด เทพอสูรเบื้องหน้าคงปลิดชีพเขาในบัดดล จึงได้แต่สงบใจใช้ทักษะพิรุณโลหิตอย่างต่อเนื่อง ร่างกายกะพริบแสงสีแดงและฟ้าถี่รูดขึ้น แสดงให้เห็นว่าพลังชีวิตและลมปราณลดลงทุกครั้งที่มีการปะทะ

โซและนายูกิหันไปสบตากันแล้วคว้าอาวุธคู่กายออกมา มันเป็นอาวุธระดับ 12 ที่พวกเขาแลกมาเพื่อฝึกฝนตนเอง จึงไม่นำออกมาใช้ต่อสู้ในศึกนี้ มิฉะนั้นพวกเขาจะพึ่งพาลังของอาวุธมากจนเกินจำเป็น เมธัสเองก็อยากให้ทั้งเจ็ดใช้สนามรบนี้เป็นที่ทดสอบฝีมือ จึงแนะนำไม่ให้พวกเขาใช้อาวุธระดับ 12 บ่อยนักหากไม่ถึงคราวจำเป็น

นายูกิคว้าสามง่ามสีเงินที่มีลวดลายแกะสลักสีทองกับด้ามที่ทำจากเหล็กสีดำสนิท ส่วนโซสวมถุงมือสีดำสนิทที่หลังมือมีแผ่นโลหะสีแดงติดเอาไว้ ซึ่งเป็นได้ทั้งอาวุธและเครื่องป้องกันไปในตัว ปากเอ่ยทักษะเฉพาะของมัน พร้อมตะโกนเรียกเจ้าบ่าที่น่าจะช่วยสู้ได้แต่ไม่รู้ว่าจะหายตัวไปที่ใด...

จนถึงตอนนี้พวกเขาก็ยังไม่คิดจะให้เมธัสมาช่วยจัดการกับคู่ต่อสู้ที่น่าจะไร้ค่าประสพการณ์ระดับนรก

‘ยังไม่เรียกอีกงั้นหรือ แล้วเราจะโผล่ไปช่วยดีไหมนะ แฮ็’ อาจารย์หนุ่มลำบากใจที่ต้องลอยตัวอยู่กลางอากาศมองดูลูกศิษย์ของตนใกล้จะปราชัย แต่เมื่อ

ไม่มีการขอให้ช่วย เขาก็ไม่อยากปรากฏกายไปทำลายความเชื่อมั่นของสามหนุ่ม
แต่เมื่อเมธัสเห็นกองหนุน เขาก็สงบจิตสงบใจนั่งลงบนยอดไม้ ‘รอดูอีก
สักพักก็แล้วกัน’

โยเซินที่เพิ่งจะมาถึงสถานที่พบเจอเทพอสูรตามที่สมาชิกในกิลด์บอกร้อง
รับสั่งกลุ่มคนที่ตามหลังมาให้เข้าไปช่วยรักษาพวกพ้องที่ได้รับบาดเจ็บหนัก
โซเนียที่อยู่ใกล้หัวหน้ากิลด์หนุ่มรับสั่งการให้แยกย้ายกันไปเก็บอาวุธที่ตก
อยู่ตามพื้น เพื่อจะได้ส่งมอบคืนให้พรรคพวกที่ตายกลับเมือง ดูท่าลัทธิอสูรตนนี้
จะมีพลังลึกลับนัก

โยเซินมองไปยังคิกขนาดย่อมของสามหนุ่มซึ่งกำลังปะทะกับเทพอสูร
อย่างดุเดือดเต็มมัน มือกระชับดาบจนแน่น ส่วนสองเท้าเริ่มก้าวเดินไปอย่างไร้ตัว
โซเนียซึ่งเป็นคนรอบคอบจึงรีบคว้าแขนเขาไว้พร้อมกล่าวตำหนิ “ไม่ได้นะคะ คุณ
เป็นถึงหัวหน้ากิลด์ จะมูทะลุเข้าไปก่อนแบบนี้ไม่ได้”

“ขอโทษที่โซเนีย พอดีผมลืมตัวอีกแล้ว...” โยเซินหันไปส่งยิ้มหนุ่มนวล
พร้อมกับผงกศีรษะให้ผู้รู้ใจ ก่อนจะตะโกนสั่งคนรอบข้าง “คนที่พลังต่ำกว่าชั้น
ธรรมชาติให้ถอยไปดูคิกที่อยู่ห่างๆ พร้อมเตรียมตัวหนีหรือเข้าสนับสนุน ส่วนคน
ที่มีพลังชั้นธรรมชาติให้เข้ามารวมกลุ่มกันตรงนี้”

สมาชิกทุกคนทำตามคำสั่ง ทั้งหมดจัดกลุ่มกันอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย
พอโยเซินส่งสัญญาณ ทุกกลุ่มก็กระโดดขึ้นลงไปตามแนวต้นไม้เพื่อโอบล้อม
เทพอสูร จากนั้นจึงเข้าโจมตีอย่างต่อเนื่อง แม้จะมีผลลัพธ์เหมือนเดิมคือเทพอสูร
ไม่มีท่าทีได้รับบาดเจ็บแต่อย่างใด ทว่ามันก็สามารถเช่นฆ่าพวกเขาได้อย่าง
ง่ายตายเหมือนกลุ่มก่อนหน้านี้

โยเซินหันไปบอกโซเนีย “ฝากโซเนียจัดกลุ่มเข้าสนับสนุนทีนะ”

“ได้ค่ะ กรุณาระวังตัวด้วยนะคะ” เธอได้แต่ตอบเช่นนั้น เพราะทราบดีว่า
คนอย่างโยเซินจะไม่ให้พวกพ้องต่อสู้เพียงลำพังอย่างเด็ดขาด ต่อให้อ่างเหตุผล
ร้อยแปดพันเก้า เขาก็จะมุ่งเข้าสู่คิกแนวหน้าเช่นเดิม

โยเซินยิ้มรับเล็กน้อย แล้วรีบนำกลุ่มของตนเข้าร่วมวงต่อสู้ทันที

หลังจากกำลังเสริมมาถึง พวกมิโคโตะจึงได้พักผ่อนโคจรพลังลมปราณ
เพื่อลดอาการเหนื่อยล้าลงบ้าง

ตอนแรกพวกเขาคิดจะหนีจากเทพอสูรเมื่อมีโอกาศ ทว่าเวลานี้กลับมิสามารถทำอย่างที่ใจคิดได้ เนื่องจากพวกเขาเพิ่งได้รับความช่วยเหลือจากพวกโยเซ็็น หากถอยหนีในเวลานี้ มันคงจะดูเห็นแก่ตัวจนเกินไป ดังนั้น แม้จะทราบดีว่าสู้ไม่ได้ พวกเขาก็ไม่คิดที่จะถอย อย่างมากก็ตกตายร่วมกับพรรคพวกของโยเซ็็น

ด้วยทักษะพลังลมปราณชั้นเทพของมิโคโตะและโยเซ็็น ทำให้เทพอสูรไม่อาจเข่นฆ่าผู้คนรอบข้างได้อย่างง่ายดายแบบครั้งก่อน แต่ถึงกระนั้นก็ยังมิดคนที่พลาดพลังเสียชีวิตอย่างต่อเนื่อง

อย่างไรก็ตาม พลังโจมตีขั้นก่อเกิดจักรวาลมันรุนแรงเกินกว่าที่พลังป้องกันของผู้มีลมปราณชั้นธรรมชาติจะต้านทานรับได้ หากโดนเพียงครั้งเดียวยังพอทำเนา แต่หากโดนต่อเนื่องกันสองถึงสามครั้งคงได้ตัวกลับเมืองฟรีตามระเบียบ

หลังจากมิโคโตะโคจรพลังลมปราณเสร็จ เขาก็หยิบกระบี่คู่ที่ปักพื้นอยู่เบื้องหน้า แล้วทะยานเข้าไปใส่เทพอสูรพร้อมระเบิดทักษะพิรุณโลหิตอีกครั้ง โดยมีพรรคพวกของโยเซ็็นคอยใช้พลังลมปราณเข้าหนุนเสริมตลอดเวลา ส่วนตัวโยเซ็็นที่ปะทะอยู่เมื่อครู่ก็ถอยห่างไปไกลกว่าสามสิบเมตรด้วยใบหน้าชาซีด สองขาอ่อนระทวยจนต้องรีบนั่งโคจรลมปราณรักษาอาการบาดเจ็บภายใน โดยมีโซเนียบกับสมาชิกอีกห้าคนเข้ามาช่วยคุ้มครองด้วยความห่วงใย

โซกับนายูกินิ่งโคจรลมปราณอยู่ใกล้กับโยเซ็็น พวกเขาอ่อนด้อยกว่าโยเซ็็นและมิโคโตะจึงเสียเวลานั่งพักพื้นนานกว่าพอสมควร

เนื่องจากสมาชิกโลดโผนหิตคุณธรรมที่มีพลังชั้นธรรมชาติมีเหลือไม่มากนัก มิโคโตะจึงรู้สึกคล้ายกับกำลังต่อสู้ระยะประชิดกับเทพอสูรเพียงลำพัง ส่วนพลังลมปราณที่อัดกระแทกเข้าช่วยหนุนคล้ายจะไม่มีผลต่อเทพอสูรอีกแล้ว ตอนนั้นเองฝ่ามือทั้งสองของเทพอสูรที่คล้ายจะแยกออกเป็นแปดข้างก็พาดเข้าใส่มิโคโตะหลายครั้งจนฝ่าคลุมยาวขาดกระจาย เลื้อยฝ่าที่โดนพาดเกิดรอยไหม้เป็นรูปฝ่ามือ

มิโคโตะกระอักโลหิตออกมาหลายคำ เขาทราบดีว่าถ้าตนล้มลงตอนนี้ พรศพวกที่อยู่รอบข้างจะต้องตายกันหมดสิ้นแน่ จึงกลั้นใจร้ายทักชะต่อไปอีกหลายครั้งจนแสงสีทองรอบร่างเริ่มจางหายทีละน้อย แสดงถึงพลังลมปราณที่เริ่มลดลง พวกนายูกิที่อยู่ล้วนใจเต้นระทึก สองหนุ่มผีนลุกขึ้นคิดจะเข้าไปช่วยมิโคโตะด้วยเรี่ยวแรงที่มีเหลืออยู่เพียงเล็กน้อย

ในขณะนั้นเอง ชายที่พวกเขารอคอยก็มาถึง

“มิโคโตะหลบไป!!” จิโรยะพุ่งเข้าปะทะกับเทพอสูรดุจสายฟ้าพาด สองมือกระชับดาบกระบี่พาดฟันศัตรูเบื้องหน้า ช่วยคลายสถานการณ์ให้มิโคโตะที่มีท่าทีจะเปลี่ยงปลั่งจนอาจถึงขั้นเสียชีวิต

นายูกิที่เห็นเข้าต้องดำพร้อมยิ้มด้วยความโล่งใจ “เจ้าบ้าเอ๊ย! ชอบทำตัวเป็นพระเอก มาชะสายเลยนะเว้ย”

โซเซวะเสริม “มาสายขนาดนี้คงไม่ใช่เพราะมัวแต่หวานกับคาโยะนะไอ้บ้า”

จิโรยะโดนเพื่อนสนิทเปิดโปงความผิดต่อหน้าธารกำนัล แม้ใจอยากจะหันไปต่่าอีกฝ่ายสักชุด แต่เทพอสูตรงหน้ากลับแกร่งจนเขาเองก็ไม่มีเวลาให้เสียสมาธิ

สองฝ่ามือของเทพอสูรยังคงโจมตีด้วยการชกตรง หรือพาดฝ่ามืออย่างเรียบง่าย กระนั้นกลับสร้างความยากลำบากให้ผู้ที่ต้องต้านรับ เพราะทั้งความเร็วและความแรงของทุกกระบวนท่านั้น เทียบเท่ากับการออกทักชะชั้นสูงของพวกเขาผู้เล่นเลยทีเดียว

นายูกิยังไม่เห็นเพื่อนสนิทใช้ท่าโจมตีที่เคเคยเกิดผลสักทีจึงทวาดอีกครั้ง “ไอ้จิโรยะ แกมีเงินติดตัวมั๊ย”

คำถามนี้ชวนให้ผู้คนรอบข้างสงสัย ทำเอาริกะและรินที่เพิ่งมาถึงเขกกบาลอีกฝ่ายโดยไม่ยุ่งแรงแม้แต่นิดเดียว

ใบหน้าของนายูกิที่มลงพื้นพร้อมกับได้ยินเสียงดำผ่านทางช่องกลุ่ม “เจ้าเง่า พี่เมธัสบอกแล้วใช่ไหมว่าอย่าเอ่ยถึงทักชะโกงความตายต่อหน้าคนอื่น”

นายูกิคิดจะโต้ตอบฝ่าแผลหญิงบ้าความรุนแรงคู่นี้สักชุดหนึ่ง แต่ก็ต้องรีบขยับปากแล้วเปลี่ยนไปบ่นเพิ่มพำเบาๆ ในช่องกลุ่มแทน “แหม พุดไปแค่นั้น ใคร

เขาจะไปรู้ อย่ากลัวเกินไปเลยนะ”

แม้ริกะอยากจะตำหนินิสัยชอบลืมนิ้วตัวของนายูกิ แต่คาโยะก็เข้ามาแทรกเสียก่อน “คาโยะกับพวกริกะให้เงินจิไรยะไปเกือบพันล้านซิงแล้วละ แต่จิไรยะคงยังอยากทดสอบฝีมืออยู่ละมัง”

พริบตานั้น อีซิงที่มาซ้าที่สุดเพราะวิชาตัวเบาของเธอไม่ได้เร็วเท่ากับพวกจิไรยะก็แหงทวนคูกายเร็วดุจสายฟ้าพาดเข้าใส่จุดบอดของเทพอสูร ซึ่งสามารถสร้างรอยขาดวินให้เสื้อผ้าของมันได้จุดหนึ่ง

พวกคาโยะเห็นแฟนคลับสาวอีซิงเข้าหุนหันเสริมก็ไม่อยากน้อยหน้า พวกเธอรีบเข้าไปรุมโจมตีเทพอสูรอีกแรง แม้จะทำร้ายอีกฝ่ายไม่ได้ แต่ก็สร้างจังหวะให้จิไรยะได้พักหายใจบ้าง

จิไรยะรู้สึกยินดีที่มีกองหนุนมาช่วย เพราะแม้เขาจะเข้าปะทะเพียงชั่วคราว แต่ก็ใช้ทักษะโกงความตายไปไม่ต่ำกว่าห้าครั้งแล้ว ทว่ากลับไม่มีผลต่อเทพอสูรเลยสักนิดเดียว

ในใจเขาได้แต่ร้องเรียกชื่อชายคนหนึ่งที่ทำให้เขารู้สึกถึงกำแพงอันยิ่งใหญ่ ‘เหมือนคุณไคเลย...’

ในบรรดาคนที่เมธัสแนะนำให้กลุ่มจิไรยะไปพบ หนึ่งในนั้นย่อมมีไค ผู้มีวิชาสายลมปราดฉ้านเทพ แม้นิสัยจะเย็นชาไร้ปราณี ทว่าเขาก็เป็นผู้ที่เชี่ยวชาญทักษะลมปราดฉานมากคนหนึ่ง

วันแรกของการพบเจอ จิไรยะเดินนำหน้าพรรคพวกเข้าร้านซ่อมอาวุธ
แล้วก็พบว่า...

มีหนึ่งกระบี่พาดเข้าที่ศีรษะ หนึ่งทักษะเริ่มทำงาน หนึ่งกระบวณทำได้ใช้ออก หนึ่งเสียงร้องกับเงินแสนที่หายไป และหนึ่งรอยยิ้มพอใจจากชายชราทั้งหมดนี้ปรากฏขึ้นในเวลาเพียงสองวินาทีเท่านั้น

จิไรยะหลบหลีกกระบี่ยาวที่พาดมาจากเบื้องหน้า ร่างกายพลิกกลับหลังใช้สองมือยันต่างเท้า ส่วนสองเท้าพุ่งเข้าไปสปีลายคางเจ้าของกระบี่ กระบวณท่านี้ทั้งรวดเร็วรุนแรงและเข้าเป้าหมายอย่างแม่นยำ

แต่ชายชรามิใช่พวกไร้ฝีมือ เพียงชั่วพริบตาเขาก็ใช้มือซ้ายต้านรับสองเท้าที่พุ่งเข้าไปสลายคางพร้อมกับเกร็งพลังลมปราณคุ้มครองกายกระแทกใส่ร่างของชายหนุ่มจนเขาลงไปนอนระทวยกับพื้นด้วยสีหน้าเจ็บปวดและพิศวง

นี่คือหนึ่งในจุดอ่อนของทักษะโง่ความตาย เมื่อพลังโจมตีไม่รุนแรงพอที่จะทำลายพลังป้องกัน ผลที่ได้คือพลังจะสะท้อนกลับอย่างรุนแรงและมีสามารรถหลีกเลี่ยงได้

นายูกิกับโซเท็นเพื่อนล้มลงก็รีบเข้าไปจูโจมโคอย่างไม่กลัวตาย แต่แล้วทั้งสองคนก็กลายเป็นรูปปั้นมีชีวิตประดับฝาผนังภายในกระบวรทำเตี๋ย

หลังจากนั้นทั้งหมดก็เริ่มฝึกสร้างและซ่อมอาวุธแบบหามรุ่งหามค่ำ นอกจากมิโคโตะกับจิริยะแล้ว ที่เหลือต้องไปนั่งสร้างมีดสั้น แล้วต้องหอบสังขารที่เหนื่อยล้าไปนอนชมอีกเกือบหนึ่งวันหนึ่งคืน

ยังดีที่เมธัสแนะนำว่า ‘จงมองนาฬิกาและตีมันเป็นช่วงๆ คุณโคเขาไม่ตำหนิหรือ’ ซึ่งก็เป็นเช่นนั้นจริง เพราะชายชราเห็นคนทั้งเจ็ดมิได้เรียกเขาว่า คุณลุงหรือปู่สักคำ เลยใจดีมากกว่าปกติ

เมธัสกำชับว่าต้องเรียก ‘คุณโค’ เท่านั้น มิเช่นนั้นพวกเขาต้องตายสถานเดียว

ส่วนพวกคาโยะทำตัวเรียบร้อย โคลเลยค่อนข้างผ่อนคลายมากเป็นพิเศษ

เมธัสมั่นใจว่าโคแพ้วทางพวกเด็กสาวรุ่นหลานที่มีอกับปฏิกิริยาสุภาพเรียบร้อย สังเกตได้จากที่ชายชราผู้นี้ค่อนข้างอ่อนโยนกับคานะเป็นพิเศษ

มิเช่นนั้นทั้งเจ็ดคงต้องตายเพราะเหนื่อยล้าและหิวโหยเป็นแน่

หลังจากที่ได้ทดสอบค้นหาจุดอ่อนของทักษะโง่ความตายกับเมธัส จิริยะจึงทราบถึงจุดอ่อนนี้ ทว่ามันมิใช่สิ่งที่สามารถแก้ไขได้อย่างฉับพลัน หากแต่ต้องใช้เวลาในการฝึกปรือเพิ่มระดับทักษะ และระดับของตัวเขาให้มากกว่านี้

แม้พวกนายูกิจะบอกว่า อีกหน่อยถ้าจิริยะเก่งถึงขีดขั้นสมบูรณ์ ทักษะโง่ความตายจะทำให้เขาไร้ผู้ต่อต้าน แต่เมธัสกลับส่ายหน้าพร้อมสั่งสอนอีกครั้งว่า

‘จงพึ่งตนเอง อย่ามัวแต่พึ่งทักษะพิเศษที่มี เพราะยิ่งเราใช้มันเท่าไร

ความอ่อนแอก็จะเพิ่มขึ้นเป็นเงาตามตัวเท่านั้น หากวันหนึ่งเราไม่อาจใช้ทักษะพิเศษได้ แล้วประสาทตอบโต้ของคนที่พึ่งพาแต่ทักษะพิเศษจะสามารถรอดพ้นจากวิกฤตอันตรายได้หรือ'

แต่หลังจากที่ฝึกฝีมือกับเมธัส ทุกคนก็แน่ใจว่าหากเขาไม่ใช่ทักษะนี้คงไม่รอดแน่'

เมธัสเลยกำชับอีกเรื่องหนึ่งคือ 'หากจำเป็นต้องใช้ ก็จงใช้อย่างเต็มที่ แต่อย่าให้คนอื่นทราบเรื่องทักษะพิเศษนี้เด็ดขาด เพราะหากคนอื่นทราบ โอกาสชนะจะลดน้อยลงหลายเท่า รวมทั้งอาจมีผลกระทบต่อคนรอบข้างด้วย'

ทั้งเจ็ดจึงรับคำไม่เอ่ยถึงทักษะเทพที่หายากยิ่งนี้ และพยายามไม่พึ่งพาทักษะโกงความตายมากจนเกินไป ยกเว้นว่าจะเจอกับศัตรูที่ร้ายกาจมากเท่านั้นถึงจะใช้

จ็โรยะที่ได้ยินเสียงจากระบบแจ้งยอดเงินต้องลอบปวดศีรษะ สีหน้าเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา

หากแฟนคลับคนไหนได้เห็นใบหน้าใต้หน้ากากของเขาในเวลานี้ คงต้องลอบอุทานด้วยความสงสารสุดระงับ

ในเวลานั้นมีชายอีกคนที่กำลังเสียเงินไปอย่างต่อเนื่อง ทว่ากลับทำท่าสนุกสนานตื่นเต้น ก็คือเมธัสที่กำลังนั่งดูดน้ำผลไม้ปั่นหวานเย็นชื่นใจลงอ่านข้อมูลบางอย่างจากหน้าต่างกระดานข้อมูล

"มีเรื่องน่าสนใจเยอะไม่ใช่เล่นเลยแฮะ..." เขาเปิดอ่านไปเรื่อยๆ พลางเหลียวดูพวกจ็โรยะด้วยสายตาชื่นชม "จ็โรยะทำยังไงนะถึงทำให้สาวๆ พวกนั้นต่อสู้อย่างถวายชีวิตได้ขนาดนี้ หึๆ"

เมธัสอ่านข้อมูลต่ออีกครู่หนึ่งก็ต้องเพลอขมวดคิ้วเมื่อเห็นชื่อหนึ่งปรากฏขึ้น "ราชีนิแวมไพร์...แม่ของแคร์ก็โดนด้วยหรือนี่ สงสัยต้องหาเวลาถามดูสักหน่อยแล้ว"

ณ ห้องผู้ดูแล

ผู้ดูแลหลายคนจ้องมองการต่อสู้ด้วยความแปลกใจ แล้วหันไปซุบซิบกัน
“พวกนั้นอาจจะได้ทักษะลับแล้วก็ได้นะ”

“ไม่หรอกมั้ง เท่าที่ดูยังไม่ใครสู้ได้ต่อเนื่องเกินสิบนาทีด้วยซ้ำ อย่างกังวลไปเลยนะ”

“โห! เจ้าหนุ่มนั่นได้ทั้งโกงความตายกับล้างสังหารณ์มรณะเลยนะ สงสัยมี
แววจะขึ้นเต็งสิบอันดับสุดท้ายอดผู้เล่นแน่ๆ”

“ฮ่าๆ อย่าเพิ่งไปหวังอะไรกับเด็กใหม่มันมาก พวกเด็กเก่ามันไม่ยอมให้
เจ้าหนุ่มนั้นสร้างชื่อง่ายๆ หรอก แถมทักษะนั้นก็จุดอ่อนเทียบ ต่อให้ระดับ 600
ก็ยังห่างไกลจากสิบอันดับสุดท้ายอดผู้เล่นอยู่ดี”

“แต่ผมไม่คิดอย่างนั้น” มีเสียงเย็นเยียบดังขึ้น เรียกความสนใจจากคน
รอบข้างให้หันไปทางต้นเสียง

หนึ่งในผู้ดูแลถามอีกฝ่าย “แม็กซ์ คุณคิดว่าเด็กใหม่คนนี้จะติดหนึ่งในสิบ
หรือ”

แม็กซ์ยิ้มเล็กน้อย “ถ้าในทวีปที่ 1 และ 2 ผมไม่ทราบหรอกนะว่า
เจ้าหนุ่มนั้นจะใช้ทักษะพิเศษได้มากแค่ไหน แต่ในทวีปที่ 3 เมื่อเขาได้พลังขั้น
สมบูรณ์แบบมาแล้ว ผมว่าเขาต้องติดห้าอันดับสุดท้ายอดผู้เล่นในโลกพลังจิตอย่าง
แน่นอน เพราะเขาจะโจมตีได้ทุกคน และไม่มีใครมีโอกาสโจมตีโดนเขา”

ผู้ดูแลทุกคนพยักหน้าเห็นด้วย และเริ่มสนทนากันเรื่องการพัฒนาฝีมือ
ของผู้เล่นคนนี้ต่อ อยากรู้นักว่าเขาจะเพิ่มลีลันให้โลก RWO ได้ขนาดไหน

**หลังจากผลัดกันเข้าโจมตีเทพอสูรอย่างต่อเนื่อง พวกคาโยะและพรรคพวก
ของโยเซินที่พลังลมปราณอ่อนด้อยกว่าหนึ่งขั้น ต้องถอยไปพักฟื้นพลัง บางคน
ถึงกับต้องกลับเมืองเพื่อไปซื้อยาเพิ่ม ส่วนสมาชิกที่เหลือก็โดนลูกหลงจากเคมีไร-
สภาพของเทพอสูรอีกครั้งหรือสองครั้งจนบาดเจ็บล้มตายกันถ้วนหน้า**

โยเซินต้องออกคำสั่งให้คนที่พลังต่ำกว่าชั้นธรรมชาติกลับเมืองเริ่มต้น เพื่อ
ไปเข้าร่วมกลุ่มรักษาลานกลางเมืองกำจัดพวกคนทรยศที่ใกล้จะฟื้นชีพ และให้

โซเนียนำกองกำลังอีกจำนวนหนึ่งออกไปล่ากลุ่มคนทรยศและกลุ่มโจรที่อยู่รอบด้านให้หมดสิ้น เพื่อสร้างความปลอดภัยให้การต่อสู้ช่วงสุดท้ายนี้

จิไรยะเห็นว่าผู้คนรอบข้างเริ่มลดน้อยลง ทักษะส่วนใหญ่ก็มีอาจจัดการกับเทพอสูรได้ ความเหนื่อยล้าสะสมจนถึงขั้นโคจรลมปราณไปก็แทบจะช่วยลดอาการไม่ได้แล้ว เขาจึงคิดถึงทักษะสุดท้ายที่มี ‘ต้องเสี่ยงดวงครั้งสุดท้ายแล้ว ถ้าทำนี้ไม่สามารถสร้างจุดอ่อนได้ พวกเราคงต้องหนีหรือตายกลับเมือง แฮ็ฮหวังว่าพี่เม็ซสจะไม่หับเจ้าตัวนี้เป็นความผิดพลาดในการศึกนะ’

หลังจากตัดสินใจแล้วเขาก็รีบกล่าวในช่องกลุ่ม “มิโคโตะ มาใช้ทำสุดท้ายพร้อมกันเถอะ”

มิโคโตะที่หนึ่งโคจรพลังลมปราณได้ไม่กี่นาทีก็พยักหน้ารับ เขาลุกขึ้นรวบรวมสมาธิหรือสัญญาณจากจิไรยะ

จิไรยะรีบสั่งพวกพ้องที่เข้ามาช่วยให้หลบไปด้านข้าง ทุกคนรับคำ แม้อันนี้จะไม่ทราบเหตุผลเบื้องหลัง แต่ก็มึนงงชั่วครู่ในดวงใจ เธอเร่งถอนเท้าออกจากวงต่อสู้อย่างรวดเร็ว

รอบกายเทพอสูรจึงไร้ผู้เล่นเข้าโจมตี มีเพียงการโจมตีด้วยอาวุธลมปราณไม่กี่เล่ม ซึ่งเทพอสูรเองก็ดูจะจุนงเล็กน้อยและมีสีหน้าไม่พอใจอย่างมาก

จิไรยะและมิโคโตะตะโกนชื่อทักษะพร้อมกัน “ร่างเทพจำแลง!!!”

สิ้นเสียงตะโกน ร่างของทั้งสองก็เปล่งแสงสีทองเจิดจรัสกว่าปกติ ลมปราณสีทองกระจายออกรอบด้านกลายเป็นร่างมนุษย์ทองคำแปดร่าง ทั้งหมดพุ่งทะยานเข้าหาเทพอสูรที่ลอยอยู่กลางอากาศด้วยความเร็วอันเหลือเชื่อ ส่วนร่างกายของทั้งสองก็ขยับตามติดร่างจำแลง เพื่อเข้าโจมตีเทพอสูรซ้ำด้วยทักษะพิรุณโลหิต

มันเป็นท่าโจมตีต่อเนื่องสูงสุดที่พวกเขาได้แล้วในเวลา

เทพอสูรที่โดนท่าโจมตีนี้กลับไม่เคลื่อนไหว มันลอยตัวอยู่จุดเดิม ริมฝีปากเซิดสูงเหมือนพอใจกับการโจมตีของคนทั้งสองยิ่งนัก

สองมือของมันร้ายรำ พลังลมปราณก่อรูปขึ้นเป็นมังกรสี่กระจางตัวยาวกว่าเจ็ดเมตรหมุนวนรอบร่าง ก่อนจะเข้ากัดกระซากร่างปราณทองคำทั้งสิบหกร่าง

ในพริบตา

เปรี๊ยะ!! แควก!! ตูม!!

จิโรยะพุ่งตัวสุดแรงจนมือจิ้งกลับได้อีก เขาจึงต้องพาดพันอาวุธในมือ ผสมทักษะพิรุณโลหิตใส่มังกรเต็มกำลัง แต่ก็โดนพลังสะท้อนกลับ ทำเอาเขารู้สึก คล้ายลูกบอลที่โดนไม้ฟาดอย่างแรง ร่างลอยลี้วไปชนกับต้นไม้ใหญ่จนหักโค่น

ส่วนมิโคโตะก็มีได้ดีกว่าเท่าไหน ร่วงเขาปลิวไปดูจว่าวสายป่านขาดก่อน จะตกลงมากลิ่งคลุกดิน โดยมีมังกรโปร่งแสงตัวนั้นพุ่งตามมาหมายเช่นฆ่าเขาให้ ตาย แม้มันจะโดนพลังจากท่าทักษะของทั้งสองไปหลายครั้ง แต่มันก็ยังมีพลัง มากพอที่จัดการกับเขาอยู่ดี

ทว่าเจ้าของมังกรคล้ายมึนใจโยตีในตัวมิโคโตะ มันพุ่งร่างเข้าหาจิโรยะ ที่นอนอยู่ตรงโคนต้นไม้ ส่วนคนอื่นที่อยู่ห่างไกลยังมีอาจเข้าไปช่วยเหลือทัน เพราะต่างยังตกตะลึงกับสภาพเบื้องหน้า ไม่ว่าจะป็นร่างจำแลงของพวกจิโรยะที่ โดนทำลายอย่างง่ายตาย หรือมังกรโปร่งแสงของเทพอสูรที่น่าสะพรึงกลัวเสีย เหลือเกิน

จิโรยะเคลื่อนไหวร่างกายไม่ได้เนื่องจากติดอากาศเพราะถูกพลัง ลมปรานสะท้อนกลับ จึงได้แต่ฝากชีวิตไว้กับทักษะโกงความตาย...

แต่ในชั่วพริบตานั่นเอง ได้ปรากฏปรากฏกระบี่ใสกระจ่างมากกว่าสี่สิบเล่ม พุ่งเข้าเสียบมังกรโปร่งแสงจนระเบิดหายไป

ตูมๆๆ!!! เสียงระเบิดดังก็ก้องไปทั่วบริเวณ

แรงระเบิดสร้างแรงดันลมพัดฝุ่นบนพื้นปลิวกระจัดกระจายจนผู้คนแทบ มองไม่เห็น

เมื่อฝุ่นเริ่มจางลง เบื้องหน้าจิโรยะก็ปรากฏร่างของเมธัสที่ใช้มือขวาปะทะ อยู่กับฝ่ามือมรณะของเทพอสูร แขนเสื้อข้างขวาของเมธัสขาดกระจายกระจาย เพราะพลังทำลายจากฝ่ามือ นั้น สองเท้าของเขามลึกลงไปในดินถึงสามนิ้ว พื้น รอบข้างมีรอยยุบกว้างกว่าสองเมตร แต่กระนั้นเมธัสก็ยังสามารตั้งรับได้อย่าง มั่นคง

เมธัสปะทะพลังลมปรานกับเทพอสูรพลาญเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล “ได้

ข้อมมือกันสนุกขนาดนี้ ระดับของทักษะน่าจะเพิ่มเยอะมากแล้ว ตอนนี้เป็นอนพักก่อนเถอะ ที่เหลือที่จะลองจัดการเอง”

พอก้าวเสร็จเขาก็เกร็งพลังลมปราณทั้งหมดกระแทกใส่เทพอสูรที่กำลังยิ้มอย่างบ้าคลั่ง นัยน์ตาแดงกำทอแววสนุกสนานสุดระงับ มันลอยตัวขึ้นสู่ท้องฟ้า เมฆสลับพุ่งตามพร้อมกับซกใส่เทพอสูรที่เร็วจนคนรอบข้างมองไม่ทัน

พวกจิโรยะที่เพิ่งรอดตายต่างมีสีหน้ายินดี

มีเพียงจิโรยะที่บ่นพึมพำเบาๆ “ไอ้ พี่ครับ แบบนี้เขาเรียกว่าข้อมมือกันสนุกๆ เหรอครับ...”

คนอื่นๆ แม้จะไม่อยากบ่นตามจิโรยะ แต่ก็อดคิดไม่ได้ ‘แล้วถ้าเป็นการฝึกซ้อมแบบไม่สนุกมันจะโหดขนาดไหน’ ซึ่งก็คงได้แต่รอดูกันต่อไป

ระบบของการให้คะแนนทักษะนั้นจะให้คะแนนแตกต่างกันไปตามการกระทำ สมมุติว่าผู้เล่นฝึกชกกลมจะได้คะแนน 5% ซกใส่หุ่นซ้อมได้คะแนน 10% ซกใส่ศิษย์สำนักเดียวกันได้คะแนน 20% ซกใส่ผู้เล่นในระหว่างต่อสู้ได้คะแนน 50% ซกใส่ผู้เล่นที่มีระดับมากกว่าตนเองหนึ่งเท่าตัวได้คะแนน 100%

ซกใส่สัตว์อสูรที่มีระดับต่ำกว่าตนตั้งแต่สิบระดับลงไปได้คะแนน 10% ซกใส่สัตว์อสูรที่มีระดับใกล้เคียงกันได้คะแนน 100% และถ้าซกใส่สัตว์อสูรที่มีระดับสูงกว่าตนตั้งแต่หนึ่งร้อยระดับขึ้นไปจะได้คะแนนมากถึง 500% ส่วนสัตว์อสูรติดตามผู้เล่นจะให้คะแนนทักษะเสมือนผู้เล่น แต่จะไม่ได้รับค่าประสบการณ์จากการสังหารผู้เล่น

ดังนั้น การที่เมธัสปล่อยให้พวกจิโรยะต่อสู้กับเทพอสูรที่น่าจะเก่งกว่าสัตว์อสูรทั่วไปในเกาะเริ่มต้น จึงถือเป็นวิธีพัฒนาาระดับทุกอย่างของทั้งเจ็ดได้เร็วที่สุด...หากมีตายไปเสียก่อนละก็นะ

แน่นอนว่าเหล่าผู้รอดตายจากการโจมตีของเทพอสูรล้วนได้คะแนนทักษะมากมายขนาดที่เรียกว่าคุ้มค่าสมกับที่ยอมเสี่ยงชีวิต

เมธัสที่มีทักษะอัจฉริยะเพิ่มคะแนนทักษะถึงสิบเท่าย่อมทราบทันทีที่มี
การปะทะลมปราณหรือกระบวนท่ากับเทพอสูร เนื่องจากได้ยินเสียงระบบคอย

แจ้งระดับทักษะที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

มันช่วยยืนยันให้เขามั่นใจว่า เทพอสูร์ต้องมีระดับมากกว่าเขาถึงหนึ่งร้อยระดับ

‘แค่เกาะริมต้นก็มีระดับมากกว่าสามร้อย จะโดนปิดผนึกก็ไม่แปลก...แล้วเราจะเอามันอยู่ไหนเนี่ย พุดเต้ชะขนาดนั้น เกิดพลาดทำหน้าที่แหกขึ้นมา มีหวังเสียภาพลักษณ์หมด’

ทุกครั้งที่เขาปะทะหมัดกับเทพอสูร์ แขนเสื้อของเขาก็จะขาดเพิ่มขึ้น ทว่าแขนเสื้อของอีกฝ่ายกลับมีรอยฉีกขาดเพียงเล็กน้อย ทำให้เขายังมั่นใจว่า แม้แต่ตนเองก็มีใช้คู่ต่อสู้ของเทพอสูร์

เมธัสลอบกลืนน้ำลายเล็กน้อย แล้วตะโกนเข้าชองกลุ่ม ‘มิโคโตะ ให้ทุกคนถอยกลับเมืองไปให้หมด แล้วเริ่มระดมกำลังบุกโจมตีเมืองก็อปลินซะ’

มิโคโตะลอบขมวดคิ้ว เขายังไม่ทันจะตอบ นายูกก็แทรกขึ้นก่อน ‘พี่ครับ ให้มิโคโตะกับจี้ระยะเข้าไปช่วยรุมตีมัยครับ’

เมธัสตอบอย่างเสียดาย ‘พี่เองก็อยากให้พวกน้องมีเวลาเพิ่มทักษะ...’

เขาพุดพลางรวบรวมสมาธิสร้างกระบี่ไร้สภาพเข้าปะทะกับมังกรไร้สภาพของอีกฝ่ายอย่างต่อเนื่อง คราวนี้เทพอสูร์ใช้มังกรไร้สภาพออกมาถึงห้าตัวพร้อมกัน มังกรไร้สภาพสามตัวพุ่งลงไปยังเบื้องล่างไล่ล่าผู้คน ส่วนอีกสองตัวพุ่งเข้าปะทะกับเมธัส

เมธัสที่ยังสนทนาไม่เสร็จได้แต่กลั่นใจใช้ทักษะอวาลหนึ่ง (หรือชื่อเต็มคือ ‘อาวุธจักรวาลหนึ่ง’ เนื่องจากยังไม่โดนคาเรนกับแฟริกาบ่นเรื่องชื่อทักษะ เมธัสจึงใช้ชื่อที่เรียบง่ายไว้ก่อน พวกมิโคโตะก็ไม่กล้าขัดหรือทักท้วงเพราะมันอยู่ในขั้นจักรวาลที่พวกเขายังมีอาจใช้ได้ ส่วนที่พวกเขาใช้ได้ก็รวมหัวกันตั้งชื่อแทนเมธัสเกือบทั้งหมด ในใจทุกคนได้แต่ลอบคิดว่า ‘โอ้!! อาจารย์เราทำไมรสนิยมเรื่องชื่อแย่อย่างนี้’) พริบตาในรอบตัวของเขาก็เกิดอาวุธไร้สภาพหลากชนิดนับพันเล่มพุ่งเข้าทำลายมังกรไร้สภาพที่กำลังพุ่งทะยานใส่พวกมิโคโตะ

ตูมๆๆ!!! เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว แสงอัดอากาศที่เกิดตามมาสร้างความเจ็บปวดแก่ผิวหนังของผู้ที่อยู่ใกล้

สภาพเบื้องต้นทำให้พวกมิโคโตะที่โดน ‘ลูกหลง’ เริ่มเข้าใจเหตุผลของคำสั่งถอย เพราะพวกเขามีแต่จะถ่วงแข้งถ่วงขาอาจารย์นั่นเอง

มิโคโตะรีบสั่งพวกห้องให้ถอยห่างจากบริเวณนี้อย่างรวดเร็ว พร้อมทั้งบอกให้โยเซ็นกลับเมือง เพื่อจัดทัพไปถล่มเมืองก็อบลิน

โยเซ็นเห็นหมกการต่อสู้ที่ตนมิสามารถยุ่งเกี่ยวได้ จึงยอมรับคำแนะนำโดยดูซุณี เขาออกคำสั่งถอยกลับเมืองทันที

ส่วนพวกอ็ซิงที่เหลือเพียงไม่กี่สิบคนก็ยอมรับคำสั่งจากพวกจิไรยะโดยปริยาย แต่พวกเธอก็ยังลอบวุ่นวายใจ ‘หมอนั่นเป็นอาจารย์ของพวกคุณจิไรยะ แล้วพวกเราจะทำยังไงกันดี หาเรื่องเขาไปตั้งเยอะ’

เธอได้แต่สบตาเพื่อนร่วมกลุ่มด้วยความวิตกกังวล เพราะถ้าเรื่องที่เคยก่อในอดีตโดนขุดคุ้ยขึ้นมา บรรดานักร่องขวัญใจอาจจะไม่เหลือแล้วพวกเธอก็ได้ เธอจึงลอบตัดสินใจว่าจะต้องหาวิธีสร้างความชอบลบล้างความผิดที่ผ่านมาให้ได้

‘เฮ้อ ไม่มีใครแล้ว แบบนี้ถึงแพ้ก็น่าเสียดายแล้วเรา’

เม็ซส์เห็นทั้งหมดกลับเมืองไปแล้วก็เบาใจลง เพราะนอกจากจะกลัวเสียภาพลักษณ์ต่อหน้าลูกศิษย์แล้ว เขายังต้องกังวลกับการคอยช่วยปกป้องผู้คนรอบข้างตลอดเวลอีกด้วย หากต้องเสียสมาธิขนาดนั้น ไม่น่าเกินสิบห้านาทีเขาก็คงตกตายเพราะหมดเรี่ยวแรงเป็นแน่

ผลกระทบจากการใช้ทักษะลมปราณขั้นก่อเกิดจักรวาลสร้างความเหนื่อยล้าให้เขาค่อนข้างมาก ในทางกลับกัน ทักษะลมปราณขั้นต่ำกว่าแทบจะไม่ทำให้เขารู้สึกเหนื่อยสักเท่าไร

หลังจากที่ใช้อาวุธหนึ่งอย่างเต็มกำลังเพียงครั้งเดียว ทิวร่างของเขาก็หลังเหี่ยวออกมาจนพอสมควร

เขาคิดพลางประสานมือแล้วสะบัดออกสร้างลมปราณรูปเกลียวหมุนวนดูจสว่างขนาดใหญ่กว่าสองเมตรพุ่งทะลวงเข้าปากของมังกรไร้สภาพเบื้องต้นที่กำลังทะยานเข้ามาอย่างรวดเร็ว

ก่อนที่ลมปราณทั้งสองจะพุ่งเข้าชนกัน ร่างของทั้งคู่ก็อันตรธานหายไปจากจุดเดิม เห็นเพียงเงาที่พุ่งเข้าใส่กันสามครั้ง ก่อนจะเกิดเสียงระเบิดจากส่วนที่ปะทะกับมังกรตั้งขึ้นตามมา

ตูม!! เปรี๊ยง!!

เสียงปะทะของพลังลมปราณกับเสียงการปะชนหมัดตั้งขึ้นมิขาดสาย

ณ ห้องผู้ดูแล

“โอ้! นั่นมันคนที่ทำทักษะบ้าง นั่นผ่านนี่นา”

บนหน้าจอขนาดใหญ่หลงเหลือเพียงการต่อสู้ของชายหนุ่มผมสีดำกับชายหนุ่มผมสีเงินสองคนเท่านั้น หนึ่งในคือเมธัส อีกหนึ่งคือเทพอสูร

ทั้งสองผลัดกันรุกผลัดกันรับในระยะประชิดอย่างรวดเร็ว ทั้งเพลงหมัดเพลงเตะพัวพันกันจนแทบแยกไม่ออกว่าใครเป็นฝ่ายรุกใครเป็นฝ่ายรับ หากมิใช่เพราะเวลาในห้องนี้เดินช้ากว่าเมืองนอก พวกผู้ดูแลเองก็คงมีอาจเห็นได้ชัดเจนเช่นนี้*

“อ้อ ทำทางฝีมือไม่เลวเลยนะ แต่ไม่รู้เพราะได้ทักษะนั้นช่วยหรือเปล่า”

เมธัสสร้างลมปราณลูกบอลใสกว่ายี่สิบลูกหมุนวนรอบร่างกาย เพื่อใช้ในการโจมตีเทพอสูรและป้องกันตนเองจากมังกรโปร่งแสงขนาดสามเมตรกว่าลิบตัว

“ฮ่าๆ หมอนี่มีทักษะสายอาชีพเต็มไปหมดเลยนะ สงสัยจะเอาดีทางสาย

* เวลาในเกมปกติจะมีความเร็วอยู่ที่ 1 นาทีในโลกจริงต่อ 2.40 ชั่วโมงในโลกคลื่นสมอง แต่ในห้องผู้ดูแลได้ปรับความเร็วไว้ที่ 1 นาทีในโลกจริงต่อ 12 ชั่วโมงในโลกคลื่นสมอง เพื่อให้สามารถจัดการกับปัญหามากมายที่เกิดขึ้นได้ตลอดเวลา

อาชีพพะม่่ง”

บนหน้าจอหนึ่งมีรายละเอียดทักษะอาชีพของเมธัสปรากฏขึ้น ซึ่งส่วนใหญ่มีระดับไม่ต่ำกว่า 300

“แห่ม เค้าได้ทักษะจากการเป็นหนอนหนังสือ ก็สมควรเป็นคนแบบนี้แหละคะ”

ผู้ดูแลคนอื่นที่ได้ยินต่างหัวเราะพลางคิดถึงที่มาของทักษะเหล่านี้...

เนื่องจากผู้ใช้บริการมีอยู่ค่อนข้างมาก ทั้งนิสัยและความชอบก็แตกต่างกัน ดังนั้นจึงมีผู้เล่นบางประเภทที่ค่อนข้างเป็นพวกนักวิชาการ ไม่ใช่พวกที่ชอบใช้แต่กำลังปะปนอยู่ด้วย กลุ่มผู้ดูแลจึงต้องหาทางสร้างความสมดุลโดยคัดค้นทักษะที่ทำให้พวกเขาอยู่รอดได้ในโลกใบนี้

ผู้ดูแลที่มีหน้าที่คัดค้นทักษะคนหนึ่งคิดขึ้นได้ว่า “อ้อ ถ้าผู้ใช้บริการคนนั้นเป็นพวกหนอนหนังสือจริง ก็เอาภารกิจที่ใช้หนังสือเป็นหลักไปเลยสิ”

ความคิดสร้างสรรค์ที่หนึ่งคือ “ถ้าพวกนั้นเอาแต่อ่านหนังสือ ใช้ชีวิตเสียบๆ เรียบร้อย รักสันติ ไม่ชอบความรุนแรง เราก็คงแก้ไขด้วยการให้เขามิเวลามากขึ้นกว่าเดิม พุดง่ายๆ คือให้เวลาโงยหนึ่มากขึ้นซะก็สิ้นเรื่อง”

จากนั้นก็ปรากฏทักษะพิเศษขั้นต้นของคนชอบอ่านหนังสือ นั่นคือทักษะ ‘หลายขีดจำกัด’ เพียงแต่ผู้ที่ได้รับทักษะนี้มักนำไปใช้มากกว่าการวิ่งหนี จนบางครั้งต้องตกตายเพราะใช้ทักษะก็มีเช่นกัน

ต่อมาก็เกิดความคิดที่สองขึ้น “แต่ถ้าคนชอบอ่านหนังสือคนนั้นดันบ้าเกินคาดคิด ก็สมควรมีทักษะที่เพิ่มคะแนนทักษะให้มากกว่าเดิม พวกเขาจะได้ฝึกฝนน้อยแต่ต่อหยหนักเอาไว้ป้องกันตนเองได้ระดับหนึ่ง”

จากนั้นก็ปรากฏทักษะพิเศษขั้นกลางของคนรักการอ่านหนังสือ นั่นคือทักษะ ‘อัจฉริยะ’ เพียงแต่ว่าไม่มีใครบ้าอ่านหนังสืออย่างต่อเนื่องทุกวันขนาดนั้น ท้ายสุดจึงไม่มีใครได้ทักษะนี้ไป จนกระทั่งเมธัสทำสำเร็จแบบไม่ตั้งใจ

“ผมว่าเขาน่าจะปลดทักษะขั้นสูงสุดของสายนี้ได้นะ” มิคาเอลมองหน้าจอด้วยสีหน้าสนใจแล้วเอ่ยต่อ “ถ้าเป็นไปได้ก็อยากให้เราช่วยปลดผนึกดินแดนของลัทธิอสูรชั้นหนึ่งไปด้วยเลยยิ่งดี”

กาเบรียลแค้นเสียดอย่างเย็นชา “ผมบอกก็ครั้งแล้วว่ากลุ่มผู้ใช้บริการส่วนใหญ่ในเวลานี้ยังไม่พร้อมที่จะต่อสู้กับสัตว์อสูรชั้นหนึ่ง เว้นแต่ว่าคุณจะมาฟังคำร้องเรียนจากลูกค้าและมานั่งผั่งกัสัตว์อสูรพวกนั้นแทนผม”

ผู้ดูแลคนอื่นพากันพยักหน้าเห็นด้วยกับคำพูดของกาเบรียล ส่วนมิกะเอลรีบยกมือทั้งสองเป็นเชิงยอมแพ้พร้อมกำยืมเงื่อนไข

มีเพียงแม็กซ์ที่มีสีหน้าคัดค้านพลางบ่นพึมพำ “ปล่อยออกมาให้ผู้เล่นพวกนั้นโดนฆ่าซะให้หมดก็จบ ไม่เห็นต้องไปผั่งกัตามคำเรียกร้องเลย เฮ้อ”

การปะทะอันรุนแรงของแม็กซ์กับเทพอสูร ได้เปลี่ยนพื้นที่ป่าแถบหนึ่งให้มีสภาพคล้ายโดนพายุลูกยักษ์พัดผ่าน ต้นไม้ล้มระระนาด บนผืนดินเกิดหลุมเล็กใหญ่มากมายกระจัดกระจายไปทั่ว

แม็กซ์กระโดดหมุนตัวเตะ ที่ปลายเท้าของเขามิพลังลมปราณเปล่งแสงออกมาอย่างชัดเจน เทพอสูรไม่มีท่าที่จะหลบ มันชกสวนใส่เท้าของแม็กซ์ด้วยหมัดที่เปล่งแสงแรงไม่แพ้กัน

ตูม!!

ร่างของแม็กซ์กระเด็นขึ้นไปกลางอากาศห่างจากจุดปะทะกว่าห้าเมตร ส่วนเทพอสูรถอยหลังไปเกือบสามเมตร สีหน้าที่ยังคงยิ้มยิ้มของมันทำเอาแม็กซ์ลอบถอนหายใจอีกครั้ง

เวลานี้ชุดจอมยุทธ์ของแม็กซ์ขาดรุ่งริ่ง เสื้อคลุมยาวกลายเป็นเสื้อคลุมสั้นตั้งแต่เมื่อใดมิทราบ แม่แต่ร่องเท้าก็ยังขาดเป็นรูโหว่หลังจากปะทะกับเทพอสูรเมื่อครู่

ส่วนเสื้อผ้าของเทพอสูรมีรอยขาดแห่วงไม่มากนัก โดยเฉพาะใบบนหน้ายังคงเกลี้ยงเกลาไม่มีแม่แต่รอยฝุ่นหรือเหงื่อไหลซึม ในขณะที่แม็กซ์คล้ายคนเพิ่งตากฝนมาไม่มีผิด

‘เฮ้อ เจ้านี้ไม่ใช่ง่ายๆ เลยแฮะ’ เขามองดูท่าทีของเทพอสูรที่หยุดยืนนิ่งแล้วกวักมือเรียกเขาอย่างร่าเริง ‘หึๆ ที่ปกติไม่โจมตีก่อนก็เพราะอยากต่อให้คู่ต่อสู้สิ้นะ สรุบบันคลุ้มคลั่งจริงหรือแค่แกล้งทำตาแดงไปอย่างนั้นเองละเนี่ย’

เทพอสูรไม่เห็นแม็กซ์เข้ามาปะทะอีกก็เริ่มมีสีหน้าไม่พอใจ มันสร้างมังกร

ไร้สภาพยาวสามเมตรหลายสิบตัวพุ่งเข้าใส่อีกฝ่าย

เมธัสได้แต่สุดลมหายใจเฮือกหนึ่ง แล้วหมุนตัวเร็วดุจพายุ พริบตานี้ก็บังเกิดลมปราณรูปเกลียวขนาดใหญ่ห่อหุ้มร่างกายของเขาไว้ ทำเอามังกรตัวเล็กหลายสิบตัวสลายหายไปในคราเดียว แต่เขายังคงไม่หยุดหมุน เขาตรงดิ่งไปหาเทพอสูรที่กำลังรวมพลังลมปราณเป็นลูกบอลขนาดสามเมตรใบหนึ่ง

เมื่อพายุลมปราณใกล้จะถึงตัว เทพอสูรก็เปลี่ยนจากบอลลูกกลมๆ กลายเป็นก้อนไร้สภาพขนาดใหญ่พาดใส่จนพายุลมปราณสลายหายไป แต่กลับกลายเป็นว่าเมธัสไม่ได้อยู่ในพายุลูกนั้น

เทพอสูรตะลึงเล็กน้อยแต่ก็รีบหมุนตัวพาดแขนกลับหลังดุจสายฟ้า แต่ก็พาดโดนเพียงเสื้อคลุมสั้นของเมธัสจนมันขาดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

ส่วนเมธัสกลับลอยอยู่เหนือศีรษะของเทพอสูร เขาใช้หมัดที่ประจวบพลังลมปราณซึกใส่ศีรษะของอีกฝ่ายสุดกำลัง

ผ่าวะ!! ผ่าวะ!!

เทพอสูรที่โดนการโจมตีนี้เพียงถูกดันตกลงไปเบื้องล่างแค่ห้าเมตรพร้อมกับมีโลหิตไหลออกจากริมฝีปากเล็กน้อย ทว่าสองมือของมันยังตัวตวัดพาดขึ้นเพื่อตัดแขนของเมธัสที่อยู่ด้านบน

ปึก!! ปึก!!

เมธัสชักมือกลับแล้วเปลี่ยนกระบวนท่าเป็นเตะเข้าที่ท้ายทอยของอีกฝ่ายสิบหกครั้ง ทำเอาเทพอสูรร่วงลงพื้นอีกคำรบ เขาเห็นว่านี่อาจจะเป็นโอกาสปิดฉากจึงรีบพุ่งเข้าโจมตีเทพอสูรซ้ำ แต่เทพอสูรกลับหมุนตัวสะบัดฝ่ามือลมปราณขนาดใหญ่ขึ้นมามากกว่าสิบฝ่ามือ

ซุม!!

เมธัสที่ตกลงมาอย่างสุดกำลังได้แต่ลอบเสียดาย เขาหมุนตัวออกแรงเหยียบฝ่ามือลมปราณของเทพอสูรจนมันระเบิด แล้วอาศัยแรงระเบิดนั้นทะยานตัวขึ้นหลบเลี้ยวฝ่ามือลมปราณอีกหลายสิบฝ่ามือที่กำลังตามมา

แม้จะหลบเลี้ยวพลังฝ่ามือที่เหลือได้ แต่เพียงฝ่ามือเดียวที่โดนเข้าไปก็ทำให้เท้าของเขาซาไปหมดแล้ว

เทพอสูรที่ได้รับบาดเจ็บเพียงโคจรลมปราณเที่ยวหนึ่งก็พุ่งเข้าไปใส่เมธัส พร้อมกับคำรามอย่างดุเดือด “เฮ้!!”

นี่เป็นครั้งแรกที่มันเป็นฝ่ายบุกโจมตีในขณะที่เมธัสไม่ทันตั้งตัว นี่คงเป็นสัญญาณว่ามันเริ่มเอาจริงแล้ว

เพียงเสี้ยววินาทีเพลงฝ่ามืออันรุนแรงของมันก็เริ่มขึ้นอีกครั้ง เมธัสไม่คิดจะเป็นเป้าซ้อมมือของอีกฝ่ายจึงพลีตัวเข้าคลุกวงในอย่างรวดเร็ว ฝ่ามือขวาของเทพอสูรจึงฟาดพลาดไปอีกครั้ง เขาอัดพลังลมปราณเข้ามือขวาแล้วชกใส่คอหอยของอีกฝ่าย

เทพอสูรเบี่ยงตัวหลบพร้อมทั้งฟาดฝ่ามือซ้ายใส่แขนของเมธัสหวังจะให้แขนขาดกระเด็น แต่เมธัสก็สะบัดแขนฟาดลงทันทีที่หวังโจมตีใส่ช่วงท้องของเทพอสูร พริบตาหนึ่งเทพอสูรก็ยกเข่าขวาชี้หน้าต้านรับไว้พร้อมทั้งอาศัยแรงปะทะดันตัวของมันถอยห่างออกไป ในขณะเดียวกันก็ทยอยฟาดสองมือออกมาอีกครั้ง

ชว็บ!! ฟุบ!!

เมธัสหมุนตัวหลบแล้วกระหน่ำเพลงเตะใส่สองแขนของเทพอสูรเพื่อเบี่ยงทิศฝ่ามือให้พุ่งผ่านร่างของเขาไปอย่างฉิวเฉียด พร้อมกันนั้นก็สร้างกระบี่ไร้สภาพนับสิบเล่มเข้าพัวพันเทพอสูร เทพอสูรเองก็ไม่น้อยหน้า มันหมุนตัวแค่สองครั้งก็สร้างมังกรน้อยหลายสิบตัวเข้าประจัญกับกระบี่ไร้สภาพของเมธัส

ส่วนทั้งสองก็เข้าประชันเพลงหมัด เพลงฝ่ามือ และกระบวนท่าเตะที่ สุดพลิกเพลงกลางอากาศต่อไป โดยไม่มีวิแววว่าฝ่ายไหนจะเปลี่ยงพลั่ว

หากร่างของเมธัสไม่บังเกิดแสงกะพริบสีแดงและฟ้าสลับกันเป็นระยะ ผู้ที่พบเห็นคงนึกว่าสองคนนี่กำลังซ้อมฝีมือกันเป็นแน่ และถ้ามีสิ่งเกิดถึงพลังลมปราณที่แผ่พุ่งทำลายพื้นที่รอบข้างจนคล้ายเกิดสงครามขนาดย่อม ก็คงเข้าใจว่าทั้งคู่มีฝีมือทัดเทียมจนไม่มีใครเอาชนะใครได้สักที

แม้พวกผู้ดูและจะทราบว่าเป็นเพียงการต่อสู้เล็กๆ ที่ไม่ได้มีผลกระทบ
ต่อโลก RWO มากนัก แต่พวกเขาก็ยังชมดูอย่างใจจดใจจ่อ ทั้งยังวิพากษ์วิจารณ์กระบวนท่าต่างๆ ที่เมธัสใช้ออกมา ซึ่งล้วนมีพลังทำลายสูง แต่ยังไม่เข้าถึง

พลังชั้นสูงที่แท้จริงของพลังลมปราดชั้นก่อเกิดจักรวาลที่พวกเขาสร้างเอาไว้ทุกคนจึงมีท่าทีที่เสียดายค่อนข้างมาก เพราะผู้สร้างทุกคนล้วนอยากให้ผลงานของตนปรากฏสู่โลกภายนอก ให้คนอื่น ๆ ได้ลึลความคิดสร้างสรรค์ของพวกเขา

พวกเขาจึงได้แต่ลุ่นให้ชายคนนี้ค้นหาตำราทักษะต่อสู้ลมปราดชั้นก่อเกิดจักรวาลให้เจอ แล้วนำไปอวดให้ผู้เล่นทั่วทวีปที่ 1 ได้ประจักษ์ถึงพลังลมปราดชั้นสูงที่ถูกซ่อนไว้เสียที

เนื่องจากมีผู้เล่นจำนวนมากกล่าวหาพวกผู้ดูแลว่าสร้างระบบไม่เสร็จ แล้วดันมาประกาศว่ามี จึงทำให้พวกผู้ดูแลค่อนข้างขุ่นเคืองผู้เล่นที่ไร้ความพยายามหวังแต่จะได้เหล่านั้ จนวนบางคนทำตัวเหมือน ‘แม็กซ์’ คือลอบปล่อยสัตว์สูรสุดโหดไปจัดการกับคนปากเสียเหล่านั้นเป็นการลับ

เมธัสแลกหมัดประชนลมปราดกับเทพอสูรมาเกือบยี่สิบนาที เขารู้สึก หมัดเรียวแรงยิ่งกว่าตอนที่ฝึกซ้อมให้พวกจิริยะนานถึงสิบชั่วโมงเสียอีก เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่เขาใช้าวาลทั้งสามชนิดและปาवालทั้งสี่แบบอย่างต่อเนื่อง ซึ่งล้วนแต่สร้างความเหนื่อยล้าให้เขามากกว่าที่คิด

ปาवालคือทักษะลมปราดพลังจักรวาล เนื่องจากเมธัสไม่ยอมตั้งชื่อยาวเหยียดจึงย่อให้สั้นแต่ได้ใจความ

เขาเริ่มเหนื่อยหอบ เหงื่อไหลซึมออกมามากจนเสื้อซึบเอาไว้ไม่หมด แต่พริบตาที่เหนื่อยหดจากผิวกาย มันก็ถูกพลังลมปราดรอบด้านสลายไปจนหมดสิ้น เวลานี้เขากับเทพอสูรแทบจะแลกหมัดกันทุกเสี้ยววินาที เพียงแต่ทั้งสองฝ่ายต่างมีสมาธิ ไม่ยอมให้ตัวเองโดนท่าโจมตีของอีกฝ่ายเข้าที่จุดตายแม้แต่ครั้งเดียว ถึงกระนั้นเพียงแค่นี้หรือตั้งรับ พลังทำลายพวกนั้นก็มากพอที่จะทำให้อีกฝ่ายหน้าเปลี่ยนสีอย่างเห็นได้ชัด

สีหน้าของเทพอสูรในยามนี้ไม่เหลือรอยยิ้มอีกต่อไป มันดูเย็นชาไร้อารมณ์ สายตาทอประกายอำมหิต ส่วนเมธัสกลับเรียบนิ่งจนดูคล้ายรูปปั้น หากมีเห็นว่า มีเหงื่อไหลตลอดเวลาคงนึกว่าเป็นเพียงหุ่นยนต์ใส่หนังมนุษย์เทียมตัวหนึ่งเท่านั้น

‘ือตอย่างที่คิด สงสัยถึงเวลาใช้ไฟ์ไฟตายแล้ว’ เมธัสรู้ตัวตัวเองจะไม่ไหวแล้ว

จึงระเบิดพลังลมปราณในระยะประชิดให้ทั้งสองฝ่ายกระเด็นห่างออกจากกัน

เขาตัดสินใจแล้วว่าจะใช้ทักษะ ‘ทลายขีดจำกัด’ ก่อนที่ความเหนื่อยล้าจะทำให้เขาลิ้นสติ

บนโลกนี้มีเรื่องบังเอิญเกิดขึ้นได้มากมาย สถานการณ์ที่ไม่คาดฝันสามารถปรากฏขึ้นได้ไม่หยุดหย่อน หากคิดจะรอดพ้นจากวิกฤตอันตรายถึงชีวิตเหล่านั้น เราจำเป็นต้องเตรียมทางหนีที่ไล่เอาไว้เสมอ

เมธัสเข้าใจเองแต่ถึงหลักการข้างต้น จึงมียอมใช้ทักษะพิเศษที่สามารถพลิกวิกฤตได้ทุกครั้งเช่น ‘ทลายขีดจำกัด’ ออกมาอย่างง่ายตายจนกินไป เพราะมันคือแพะตายที่ใช้ได้เพียงแค่วันหนึ่งวันโลกจริงต่อหนึ่งครั้ง หากใช้ออกไปในเวลาที่ไม่จำเป็น เขาจะต้องเสียดายมากพอดู ทว่าเวลานี้ศัตรูเมืองหน้าแข็งแแกร่งเกินกว่าจะสังหารได้ และเขามั่นใจว่าหากคิดหนีอีกฝ่ายไปในเวลานี้ พวกคนแคระคงต้องเสียชีวิตด้วยน้ำมือเทพอสูรที่คลุ้มคลั่ง

เมื่อเมธัสเห็นเทพอสูรกำลังจะออกทักษะฝ่ามือลมปราณก็รีบพูดขึ้นด้วยเสียงเบาปานกระซิบ “ทลายขีดจำกัด”

วู้ง!!

ชั่วพริบตาหนึ่ง ทุกอย่างบนโลกใบนี้คล้ายหยุดนิ่ง แม้แต่เทพอสูรเองยังเคลื่อนไหวช้าลงไปมาก

เมธัสรีบเร่งกายลงไปยังป่าเมืองล่าง แล้วเริ่มโคจรพลังลมปราณให้มากที่สุด รับพื้นร่างกายให้กระช่มกระชวยก่อน แล้วค่อยตัดสินใจอีกที

จู่ๆ เมธัสก็อันตรธานไปจากเมืองหน้า เทพอสูรถึงกับตื่นตระหนก เหลียวซ้ายแลขวาด้วยความฉงนใจ มันรีบเกร็งพลังลมปราณป้องกันตัวเพราะกลัวว่าจะโดนลอบโจมตีอีกครั้ง

พวกผู้ดูแลที่เห็นการกระทำของเมธัส ต่างก็คิดว่าอีกฝ่ายเตรียมตัวใช้ทักษะนี้เพื่อไถ่หน้าตั้ง แต่เมื่อเห็นเขาทำท่าจะเข้าต่อสู้ ทั้งหมดก็พากันส่ายหน้าด้วยความเสียดาย

“เฮ้อ ทั้งที่มีโอกาสหนีแท้ๆ ดันจะวิ่งเข้าไปสู้อีก ไม่เจียมตัวจริงๆ”

“หึๆ สุดท้ายเขาก็มาได้แค่นี้ละ สงสัยจะไม่แตกต่างจากพวกผู้เล่นทั่วไปที่ชอบไล่เก็บสัตว์อสูร”

มีเพียงเม็กซ์ที่ยิ้มยิ้มแล้วพึมพำเบาๆ “ช่างน่าดีใจจริงๆ ที่นายรณหาที่แบบนี้”

เม็กซ์ทะยานตัวพุ่งเข้าหาเทพอสูรที่เคลื่อนไหวซัดเข้าอัดอาดกว่าเดิมหลายสิบเท่า

“หวังว่าของรางวัลจากเจ้าตัวนี้จะคุ้มค่าเหนื่อยนะ ฮีบ!!”

ร่างของเขามายู่ด้านหลังเทพอสูรห่างไม่ถึงครึ่งเมตรแต่อีกฝ่ายยังคงไม่รู้ตัว สองมือของเม็กซ์ประสานเข้าหากันอีกครั้ง พร้อมกับเอ่ยชื่อทักษะด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “ปาวาลหนึ่ง”

พื๊ว!!! ตูม!!

เบื้องหน้าเขาปรากฏสว่านลมปราณขนาดใหญ่กว่าสองเมตรกระแทกใส่หลังศีรษะของเทพอสูร

พลังลมปราณก่อเกิดแรงทำลายล้างครั้งใหญ่ แต่อาจเป็นเพราะเทพอสูรสัมผัสได้มันจึงเดินพลังป้องกันทันที เลยไม่ได้รับบาดเจ็บสาหัสอย่างที่เม็กซ์ตั้งใจไว้ เพียงกระอักโลหิตออกมาในขณะที่ร่างดิ่งลงพื้นดินเท่านั้น

เม็กซ์เห็นเช่นนั้นจึงลอบตบใจกับประสาทสัมผัสอันว่องไวของอีกฝ่าย ‘พลังลมปราณวิ่งไปยังเป้าหมายช้าอย่างที่พวกมิโคโตะรายงานจริงๆ สงสัยต้องใช้แต่ทักษะประชิด...’

สิ้นความคิดนั้นร่างของเม็กซ์ก็มาปรากฏใกล้ร่างเทพอสูรที่กำลังร่วงลงพื้นพร้อมพูดเบาๆ อีกครั้ง “อาวาลสอง”

พริบตานั้นพลังลมปราณก็รวมเข้าที่ฝ่ามือทั้งสองของเม็กซ์ จนก่อเกิดเป็นรูปร่างคล้ายดาบเหมือนใช้ทักษะรังสีศาสตรา แต่นี่คือการประจุมปราณชั้นสูงของขั้นก่อเกิดจักรวาล มันจึงรุนแรงกว่ารังสีศาสตราของผู้เล่นคนอื่นมากนัก

เปรี๊ยะ!! ฉ๊ะะ!! ฉับ!!

ดาบปราณในมือเม็กซ์พาดพื้นร่างกายของเทพอสูรทั้งหน้าหลังซ้ายขวาใส่

จุดตายทุกจุดดูสายน้ำเขียวที่มีมีสิ่งใดขวางกั้นได้

“อ้าก!!” เทพอสูร์โดนโจมตีไปทั่วร่างโดยไม่ทราบว่ามีพลังมาจากที่ใด มันจึงได้แต่ร้องครางด้วยความเจ็บปวด แต่พลังแค่นี้ก็ยังมีอาจทำลายลมปราณคุ้มครองกายของมันได้

ในเสี้ยววินาทีนั้น มันรวบรวมสมาธิใช้ทักษะสุดท้ายที่มี...

เมธัสพาดฟันอีกฝ่ายด้วยแรงเขี้ยวสุดท้ายเพราะพลังลมปราณชุดแรกที่สะสมไว้ใกล้จะหมดสิ้น เขาตัดสินใจจะพาดฝ่ามืออีกครั้ง แล้วค่อยถอยไปตั้งหลักโคจรพลังลมปราณบรรเทาอาการเหนื่อยล้า

เขาประจบมือทั้งสองข้างพาดใส่ท้ายทอยของเทพอสูร์หวังว่าการโจมตีครั้งสุดท้ายนี้จะทะลวงพลังป้องกันจนสิ้นศักระยะของอีกฝ่ายและจับค้อนี่ลงในบัดดล

แต่แล้วสิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น...

พลังลมปราณสายหนึ่งระเบิดออกมาปะทะกับสันมือของเขาสัมผัสท้ายทอยของเทพอสูร์ เขาลอบตื่นตระหนก ‘ช่วยแล้ว นี่มันพลังกายพิทักษ์’

โครม!! ตึง!!

ความคิดยังไม่ทันสิ้น พลังลมปราณของเทพอสูร์ก็กระแทกร่างของเมธัสกระเด็นไปปะทะกับต้นไม้

โครม!! ปีก!! เปรี้ยง!!

มีไฟเพียงต้นเดียว แต่ร่างเขาพุ่งกระแทกต้นไม้หักเป็นแนวยาวถึงห้าต้นกว่าจะหยุดลง

‘บ้าที่สุด ขนาดใช้ตามกระแสจักรวาลยังสลายพลังทำลายไม่หมดอีกหรือ’ เขาคิดในใจได้เพียงเท่านี้แล้วรีบเอ่ยด้วยเร็วแรงที่มี “ปลดทลายขีดจำกัด”

ว๊ิง!!

เมื่อคำสั่งยกเลิกทักษะหลุดจากปาก ร่างกายของเขาก็ปรากฏแสงสีแดงและฟ้าทะลุมองไปมาถี่รัว

‘ต้องรีบโคจรพลังเสียก่อน’ เมธัสพยายามลุกขึ้นนั่งโคจรลมปราณเพื่อ

สลายพลังทำลายของเทพอสูรที่ตกค้างอยู่ในร่างให้หมดสิ้น

ส่วนเทพอสูรที่ร่วงลงพื้นก็มีสภาพไม่ดีกว่าเมธัสสักเท่าไรนัก มันคือปลานลูกชิ้นหนึ่งอย่างยากลำบากแล้ววิธีโคจรพลังลมปราณรักษาร่างกายพร้อมกับมองไปยังศัตรูเบื้องหน้าที่อยู่ห่างไปเกือบยี่สิบเมตร

สายตาอาฆาตแค้นของเทพอสูรทำเอาเมธัสถึงกับขนลุกชันไปทั้งตัว “คุณนี่อึดจริงๆ เลยนะ สงสัยผมคงต้องใช้ไม้ตายสุดท้ายเข้าแล...”

พริบตานั่น เมธัสก็ได้ยินเสียงอันคุ้นเคยดังขึ้นในหัว จากนั้นก็มีภาพชายหนุ่มสองคนใส่เสื้อผ้าเหมือนกัน ต่างกันตรงที่คนหนึ่งใส่สีขาวส่วนอีกคนใส่สีดำปรากฏขึ้นในสมอง

“นี่ A นายลืมนิ้วตัวอีกแล้วนะ” เมธัส D เอ๋ย

“เฮ้ย! D เราเองก็เก่งขนาดนั้นแล้ว ควรสู้ตรงไปตรงมามีชีวิ” เมธัส A ทักท้วง

เมธัส D ส่ายหน้าพร้อมกับถอนหายใจ “เฮ้อ...ชอบลืมนิ้วที่ควรทำเป็นประจำจริงๆ อย่าลืมนิ้วว่าเรามีชีพวกบ้ำพลังแบบคนอื่นเขา”

เมธัส A พยักหน้า “นั่นสินะ เรื่องจะแลกกันให้ตายไปข้างหนึ่งมันไม่ใช่จุดประสงค์หลักนี่ จะให้หนีสอนนี่ก็คงไม่ไหว แต่จะพามันกลับเมืองหรือเอาไปให้พวกคนแคระช่วยสู้ จะมีกลายเป็นตายหมู่หรือไง”

เมธัส D ยิ้มอย่างเศร้าสร้อย “นายคิดไปไกลถึงขนาดนั้น แล้วทำไมไม่หัดคิดให้ลึกบ้างล่ะ”

เมธัส A ถามอย่างงุนงง “ลึกกว่านั้น?”

เมธัส D พยักหน้า “กฎหลักในศึกสงคราม นายยังคงจำได้สินะ...”

เมธัสคิดตาม นัยน์ตาสีดำเริ่มทอประกาย ‘จากที่เราจำได้ ยังมีวิธีนี้หน้อยอีกนี่นา เริ่มแผน...’

เขาลุกขึ้นยืนพร้อมตะโกนก้อง “คุณเทพอสูรครับ ครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายแล้ว เตรียมตัวรับมือได้ รวาลสลิบท”

สิ้นเสียงเรียกชื่อทักษะ ร่างของเมธัสก็เปล่งรัศมีปลดปล่อยร่างโปร่งใสถึงสลิบทร่างทะยานพุ่งชนเทพอสูรอย่างบ้าระห่ำ (รวาลสลิบท ยกมาจาก ร่างจำแลง

จักรวาลลึกลับกว้าง เหล่าลูกศิษย์ของเมธัสหวังใจว่า คาเรนหรือเพริก้าจะมาช่วยเปลี่ยนชื่อก่อนที่พวกตนจะต้องตะโกนชื่อทักษะนี้ต่อหน้าคนอื่น)

เทพอสูรเคยเห็นกระบวนการนี้มาก่อนจึงมิได้รู้สึกเกรงกลัว ด้วยผู้เชี่ยวชาญอย่างมันทราบตีว่า ร่างปราณมนุษย์เหล่านี้มีพลังแต่ไร้ความแม่นยำ มีอาจสู้อปราณมังกรมีชีวิตของมันได้ สองมือมันหมุนวนเล็กน้อย เพียงชั่วพริบตาก็บังเกิดมังกรตัวใหญ่ยาวกว่าสิบสองเมตรพุ่งเข้ากัดและสะบัดหางทำลายร่างปราณมนุษย์ทั้งหมด

ตูมๆๆ!!! เสียงระเบิดดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ฝุ่นควันยังมีทันจางหาย มังกรโปร่งแสงที่ยังหลงเหลือพลังงานอีกมากก็พุ่งเข้าใส่เมธัสที่อยู่ในฝุ่นควันอย่างรวดเร็ว

ตูม!!!

เทพอสูรเหินกายขึ้นเพื่อเตรียมดักกรองสังหารศัตรูตัวฉกาจที่ทำร้ายเขาได้ แต่แล้วสิ่งหนึ่งก็ทำให้มันต้องตกตะลึง

เมธัสยังไม่ตาย แต่กำลังบินหนีไปไกลเกือบร้อยเมตร เขาหัวเราะดั่งลั่นแล้วตะโกนใส่เทพอสูรด้วยน้ำเสียงยียวน “ฮ่าๆ ลาก่อนนะครับ แต่ถ้าอยากตามมาก็พยายามหน่อยนะ”

เทพอสูรโมโหโกรธาจนควันออกจากหู มันรีบทะยานตัวตามเมธัสไปติดๆ

เหล่าผู้ดูแลเห็นเหตุการณ์พลิกผันเป็นเยี่ยงนี้ต่างก็หัวเราะกันอย่างครั้นคราง โดยเฉพาะตอนที่เห็นเทพอสูรมีสีหน้าขุ่นเคือง อาจเป็นเพราะผู้ออกแบบจิตใจสร้างให้ใบหน้าของเทพอสูรคล้ายอิสตรีมากไปหน่อย เวลาที่เทพอสูรบ่นหน้าโกรธแค้น จึงดูคล้ายสาวสวยที่กำลังทำท่าแอ้งฮ้างไม่มีความสุข

มีเพียงแม็กซ์ที่รู้สึกอะไรใจจนอุทานขึ้นว่า “มันกำลังล้อเทพอสูรไปยังเหมือนคนแคระ”

เรามีเอลกับราเกลดต่างเอ่ยขึ้นพร้อมกัน “ผู้เล่นคนนี้น่าจะทำภารกิจระดับตำนาน เช่นสรวงชีพคีนสติเทพอสูร”

ผู้ดูแลคนอื่นรีบเปิดหน้าต่างที่มีข้อมูลวิธีการจบภารกิจปลดผนึกเทพอสูร

ซึ่งมีอยู่หลายวิธี หนึ่งในนั้นคือ หลังจากที่อยู่เฉยๆแล้ว ให้หาผู้เล่นมาตายด้วย น้ำมือของเทพอสูรอีก 9,999 คนซึ่งบัดนี้ได้ครบไปเรียบร้อยแล้ว เหลือเพียงชีวิตของสัตว์อสูรอีก 99,999 ตนเท่านั้น เพื่อให้สัตว์อสูรถูกไล่ต้อนมาเป็นเครื่องสังเวยตามภารกิจยากขึ้น พวกผู้ดูแลจึงตั้งระบบเอาไว้ว่า เมื่อเทพอสูรออกจากผืนึก สัตว์อสูรทุกชนิดในรัศมีร้อยกิโลเมตรจะต้องหลบหนีให้ห่างจากเทพอสูรมากที่สุดเท่าที่ทำได้ ขนาดพวกก็อบลินยังวิ่งหนีกลับเมือง จึงไม่ต้องพูดถึงพวกนกแมลง หรือสัตว์ป่าตัวเล็กตัวน้อยที่บัดนี้พากันย้ายภูมิลำเนาไปเรียบร้อยแล้ว

แต่ถ้าสามารถดำเนินการตามวิธีนี้ได้สำเร็จ เทพอสูรจะเลิกคลุ้มคลั่ง ผู้เล่นที่เทพอสูรเห็นเป็นคนแรกหลังจากมันฟื้นคืนสติ จะได้รับเทพอสูรตนนี้เป็นสัตว์อสูรติดตามชั่วชีวิต และถือเป็นรางวัลของภารกิจนี้ เพราะระบบจะทำให้เทพอสูรเกิดความซาบซึ้งที่อีกฝ่ายช่วยปลดผืนึกให้

สัตว์อสูรติดตามชั่วชีวิต คือสัตว์อสูรติดตามที่จะได้รับต่อเมื่อผู้เล่นทำภารกิจระดับตำนานสำเร็จเท่านั้น สัตว์อสูรเหล่านั้นจะไม่วันทรมศพผู้เล่น นอกจากผู้เล่นจะสังหารสัตว์อสูรด้วยมือตนเอง สัตว์อสูรถึงจะเลิกติดตาม

ผู้ดูแลทุกคนเริ่มตื่นตัวกับการได้เห็นภารกิจระดับตำนานที่ไม่เคยมีใครทำสำเร็จ กำลังจะได้รับการปลดปล่อยออกมาตรงหน้าพวกเขาในเวลาสั้น

แม้มันจะเป็นการเพิ่มยอดฝีมือในเกม แต่ RWO ก็ไม่มีวันพ่ายแพ้ตลอดกาล เกมนี้ยังเป็นสัญญาณที่ดีก่อนจะเริ่มเปิดทวีปที่สี่...

ท่ามกลางการเฝ้ามองของพวกเขาผู้ดูแล เมธัสได้ใช้พลังที่เหลือไปกับการทะยานตัวสู่เหมืองคนแคระ เขาต้องพยายามตั้งสมาธิหลบหลีกพลังฝ่ามือและมังกรไร้สภาพที่ไล่กวาดตามหลังเขามาตลอดเวลา

‘ไม่มีเห็นดเห็น้อยเลยหรือไงนะ เจ้าสัตว์อสูรเผ่าพันธุ์นี้’

เทพอสูรแม้จะเป็นเผ่าพันธุ์สูงสุดของสัตว์อสูรทวีปที่หนึ่ง แต่ก็เชื่อว่าจะเห็น้อยไม่เป็น นี่เพราะติดอาการคลุ้มคลั่ง มันจึงไม่สนใจอาการเห็น้อยลำของตัวเอง ถ้าเทพอสูรตนนี้เกิดฟื้นสติเมื่อใด มันอาจถึงแก่ความตายเพราะอาการเห็น้อยลำก็เป็นได้

เมื่อเห็นทางเข้าถ้ำเหมือนคนแคระ เมธัสก็เผยรอยยิ้มพร้อมกับถอนหายใจด้วยความโล่งอกที่สามารถพาร่างอันเหนียวล้ามาถึงที่แห่งนี้ได้ ‘คราวนี้ละ จะได้จับกันสักที’

เมธัสทะยานตัวเข้าไปในถ้ำอย่างรวดเร็วพลางหลอกล่อเทพอสูรให้ตามเขาเข้าถ้ำ ผ่านเส้นทางอันคดเคี้ยวจนกระทั่งมาหยุดอยู่หน้าประตูบานหนึ่ง

ส่วนเทพอสูรที่ตามติดมาจนถึงทางตันก็เผยรอยยิ้มอย่างดูร้ายพลางกำสองมือแน่น

เมธัสรีบใช้มือซ้ายล้วงกุญแจออกจากกระเป๋าคาดเอวพร้อมเอ่ยขึ้นว่า “คุณเทพอสูรครับ มาต่อผมได้เลยครับ”

แม้ปากจะกล่าวเช่นนั้น แต่เขาก็รีบโคจรพลังป้องกันอย่างเต็มที่ พลังกลืนน้ำลายด้วยความตื่นตื้นลั่นระทึก ต่อจากนั้นจะผิดพลาดไม่ได้แม้เสี้ยววินาที

เทพอสูรไม่พบเห็นสิ่งผิดปกติจึงไม่รีรอ มันรวมพลังปราณใส่สองมือพร้อมทะยานเข้าไปใส่เมธัสเต็มกำลัง ก่อนจะออกหมัดทั้งสอง โดยหมัดหนึ่งชกใส่ใบหน้า อีกหมัดหนึ่งชกใส่ท้องของเมธัส

เมธัสโดนต่อเพียงที่ท้องเท่านั้น ส่วนอีกหมัดเขาเบี่ยงศีรษะหลบได้อย่างหวุดหวิด

เมธัสพินทนความเจ็บปวดแล้วรีบใช้มือขวาจับมือของอีกฝ่ายที่ชกใส่ท้องเขา ส่วนมือซ้ายก็เสียบลูกกุญแจเข้าไปในรูที่ประตูอย่างฉับไว

แล้วร่างของทั้งสองก็สว่างวาบขึ้นและอันตรธานหายไป

พวกผู้ดูแลที่ตามดูมาตลอดต่างอึ้งกับสิ่งที่เห็น

ใครเล่าจะคิดว่า เมธัสไม่ได้วางแผนใช้ชีวิตของพวกคนแคระในการปลดภารกิจ แต่กลับวางแผนใช้พื้นที่พิเศษแบบนี้...

เมธัสกับเทพอสูรที่เข้ามาในห้องต่างล้มคะมำลงบนพื้น แต่เมธัสรีบตะโกนขึ้นก่อน “พันธนาการรก”

สิ้นเสียงร้ายเวท รอบร่างของเทพอสูรก็ปรากฏโซ่ตรวนเงาขึ้นมาพันร่างของมันไว้

เมธัสรีบลุกขึ้นยืน เขาเดินถอยหลังไปหลายก้าวก่อนจะนั่งลงกับพื้นเพื่อพักอ่อน ให้ร่างกายได้ฟื้นฟูพลังจากยาเพิ่มเลือดหลังโดนหมัดที่เปี่ยมด้วยพลังทำลายล้างของเทพอสูรซึกใส่เมื่อครู่

“คุณนี่เก่งนะ ผมนับถือกับความอึดของคุณจริงๆ” เมธัสเอ่ยอย่างไม่อยากเชื่อ เพราะเทพอสูรเบื้องหน้ายังมีแรงพอที่จะทำลายโซ่เงาที่พันธนาการร่างมันได้ แต่เมธัสกลับดูไม่หวาดกลัว เขายกมือซ้ายขึ้นชี้นิ้วไปทางเทพอสูรพร้อมเอ่ยเบาๆ “โซ่พันธนาการเงา”

พริบตาหนึ่งก็ปรากฏโซ่เงาอีกหลายเส้นยึดร่างของเทพอสูรลงนอนกับพื้น เมธัสได้ยินเสียงแจ้งระดับทักษะเวลาที่เพิ่มขึ้นจากระบบ เขาต้องยอมรับว่า ลัทธิอสูรตนนี่เป็นที่เพิ่มระดับทักษะขั้นดีจริงๆ

‘อืม...จะออกไปก่อนแล้วให้พวกจโระยะมาเพิ่มทักษะจากเจ้านี้ดีไหมนะ’

เขาคิดในใจพร้อมกับร้ายเวทโซ่พันธนาการเงาไปเรื่อยๆ

‘ไม่ไหวมั้ง เดี่ยวจะเป็นแบบเจ้าวินาชชะเปล่านั้น เกิดมันบ้าเลือดบูบับมีทักษะเวทขึ้นมา คราวนี้ละจะยกพวกมาตายหมู่ของจริง’

เขาหยิบเครื่องดื่มและอาหารออกมาพร้อมกับร้ายเวทธนูพิษ หอกเงา ทะลวง สายฟ้าแห่งความมืด สลับกับเวทโซ่พันธนาการเงา

การต่อสู้แบบสะดวกสบายของเมธัส ทำเอาเหล่าผู้ดูแลยิ้มไม่ออกไปตามๆ กัน

ใครเล่าจะคาดคิดว่า ลัทธิอสูรเผ่าเทพอสูรอันไร้เทียมทานของโลก ลมปราณกลับต้องมาตายน้ำเต้านี้เพราะเวทไม่กี่บท จากนักเวทที่มีพลังเวทยังไม่ถึงขั้นสุดยอดเสียด้วยซ้ำ แถมเวลานี้เขายังนั่งกินอาหารสบายๆ ดูไม่ตื่นเต้นยินดีชดนำหวาน ตีมน้ำชาหลังอาหาร พร้อมกับร้ายเวทซ้าชากไปมาจนหน้ารำคาญ

“แบบนี้มันจะดีหรือครับ ปล่อยให้เกิดจุดอ่อนของระบบขนาดนี้”

‘ไม่ละ ผมไม่เคยเจอเหตุการณ์แบบนี้เหมือนกัน ขนาดเรียกดูข้อมูลบันทึกหน้าถ้าชุดเรวิญญาณของทวีปที่ 1 ก็ยังไม่เคยมีใครใช้วิธีบ้าๆ แบบนี้ เพราะบริเวณพื้นที่แบบนี้ ลัทธิอสูรส่วนใหญ่จะมองว่าเป็นที่ที่ต้องห้าม เลยไม่เคยมีตัว

ไหนกล้ำตามผู้เล่นมาเลย แต่เนื่องจากเทพอสูรอยู่ในอาการคลุ้มคลั่ง จึงไม่เกิดอาการกลัวอย่างที่ควรจะเป็น”

แม็กซ์พูดด้วยสีหน้าไม่พอใจ “คุณมิคาเอล แบบนี้มันถูกต้องแล้วหรือปล่อยให้ผู้เล่นใช้จุดอ่อนของระบบเอาชนะสัต์ว้อสูรภารกิจระดับตำนานแบบนี้”

มิคาเอลที่กำลังจ้องฉากรังแกสัต์ว้อสูรผลอพุดขึ้นอย่างลึมตัว “คิดถูกต้องแล้วจริงๆ ดีแล้วๆ”

ผู้ดูแลที่อยู่รอบห้องต่างมองไปยังมิคาเอลเป็นตาเดียว กระตุ้นให้มิคาเอลกลับมามีสติอีกครั้ง

มิคาเอลกระแอมไอเล็กน้อย “เมื่อที่ผมไม่ได้บอกว่าวิธีของผู้เล่นคนนี้ถูกหรือกะ แต่บอกว่าดีแล้วที่กาเบรียลห้ามไม่ให้ผมส่งทีมหนักเข้าไปถ่ายทอดภารกิจนี้ ไม่อย่างนั้นแทนที่จะช่วยโฆษณาสุดยอดสัต์ว้อสูร จะกลายเป็นโฆษณาวิธีแก๊งสัต์ว้อสูรแบบใหม่ ดีไม่ดียอดผู้เล่นจะตกเอา”

เขาเปลอเอ่ยความในใจออกมา ผู้คนรอบข้างพากันทำหน้าเจื่อนเพราะคำตอบที่ไม่ตรงประเด็นของเขา

กาเบรียลทำตาตุ๋นเพื่อร่วมงาน ก่อนจะหันไปมองรอบๆ ห้องพร้อมกับกล่าวอย่างเย็นชา “ผู้ให้บริการคนนี้ได้กระทำการผิดกฎอะไร การใช้สภาพแวดล้อมของพื้นที่ถือว่าเป็นเรื่องที่ทำได้ แต่ถ้าต้องการป้องกันมิให้มีคนอื่นเอาเยี่ยงอย่าง ก็ให้เพิ่มกฎการเข้าห้องชุดแร็วัญญาณ โดยห้ามนำสัต์ว้อสูรที่มีใช้สัต์ว้อสูรติดตามของตนเข้าไปก็พอ เพราะถ้าจะให้หยกเลิกในเวลานี้อาจจะถือว่าเราขัดขวางการเล่นเกมของผู้ให้บริการได้”

ผู้ดูแลทุกคนพยักหน้าเห็นด้วยกับเรื่องนี้ แม็กซ์จึงได้แต่นิ่งเงียบพลางบ่นหน้าบ่งบอกว่าไม่เห็นด้วยกับความคิดของกาเบรียล

มิคาเอลถอนหายใจแล้วพูดด้วยความเหนื่อยหน่ายอยู่บ้าง “แม็กซ์ คุณเองก็เคยเป็นถึงผู้ดูแลระดับสูง คุณควรจะมีภาพลักษณ์ที่ดีกว่านี้หน่อย ผมเข้าใจดีว่าคุณคงไม่อยากเห็นสัต์ว้อสูรชั้นสูงที่พัฒนามาเองกับมือต้องพ่ายแพ้อย่าง... เอ่อ...”

เขาหยุดพูดแล้วส่ายหน้าอย่างเห็นใจในตัวเทพอสูรที่โดนตริ๊งกับพื้นพลง

รื่องโศครวมอย่างเจ็บปวด

แต่เรื่องนี้จะโทษเม็กซ์ก็ได้ ใครจะคิดว่าพลังทำลายสายเวทของเม็กซ์จะมาถึงเพียงนี้ หากจะโจมตีเทพอสูรให้ถึงตายในครั้งเดียว จำเป็นจะต้องมีอาวุธอย่างน้อยระดับสิบสองหรือพลังเวทชั้นสูง ถึงจะจบการทรมานกรรมที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ได้

เม็กซ์สังสาตาไม่เป็นมิตร เพราะคนที่ปลดเขาออกจากตำแหน่งก็มีใช้ใครอื่น “มิกาเอล คุณเป็นคนรับเรื่องจากเจ้าพวกนั้น แล้วยื่นเรื่องลดชั้นผมไปยังท่านประธานบริษัทเองแท้ๆ อย่างมาทำเป็นพูดดีอีก”

พอกล่าวจบ หน้าต่างของเม็กซ์ก็หายไปจากห้องผู้ดูแล

มิกาเอลได้แต่ส่ายหน้าเพราะรู้สึกเสียดายนักออกแบบชั้นยอดที่รักผลงานตนเองมากจนเกินความจำเป็น เขาได้แต่พิมพ์เบาๆ “เมทาทรอน ถ้าคุณหัดใจเย็นมากกว่านี้สักหน่อย ใครเขาจะกล้าไปลดชั้นคนมีความสามารถสูงอย่างคุณ”

เขาถอนหายใจเล็กน้อยแล้วหันไปถามสองฝาแฝด “เรมี ราล ผลจากการสังหารเทพอสูรด้วยรูปแบบนี้จะเกิดผลภารกิจแบบไหน”

“ถ้าผู้เล่นสามารถสังหารเทพอสูรภายในเวลาที่กำหนด และเทพอสูรยังอยู่ในช่วงคลุ้มคลั่งแบบพิเศษ”

“ผู้เล่นคนนั้นจะได้รับการกิจตามหาสังหารเทพ”

“และอาจจะได้โอกาสเปิดดินแดนเทพอสูร”

“ถ้าโชคดีอาจได้ทักษะลับจำนวนมาก”

“อีกทั้งเมื่อสังหารเสร็จ ด้วยทักษะ ‘เซงมหาเซง’ เขาอาจจะได้ของภารกิจ”

“ที่เป็นเบาะแสภารกิจระดับตำนานในเกาะเริ่มต้นอีกหนึ่งหรือสองภารกิจครับ คุณมิกาเอล”

เรมีเอลกับราลสลับกันตอบด้วยเสียงดังฟังชัด

บางภารกิจในเกม RWO สามารถจบภารกิจด้วยรูปแบบที่แตกต่างกันได้ ซึ่งจะมีไม่ต่ำกว่าสองแบบ แต่ละแบบจะให้รางวัลหรือภารกิจต่อเนื่องที่แตกต่างกันไป

มิกาเอลยิ้มยินดี “ว้าว!! ถ้าอย่างนั้นพวกผู้ใช้บริการในทวีปที่หนึ่งก็กำลังจะ

“ได้ยัลโหมเผ่าเทพอสูรแล้วลึนะ”

กาเบรียลตวาดขึ้น “มันไม่มีทางเปิดได้คุณมิคาเอล คุณน่าจะทราบดี พวกเราได้ทำระบบเตรียมเอาไว้แล้วว่าต้องมีผู้เล่นสำเร็จขั้นก่อนเกิดจักรวาลครบหนึ่งพันคน ดินแดนเทพอสูรถึงจะเปิดได้ คุณคิดบ้างไหมว่า ถ้าพวกเทพอสูรที่มีระดับขั้นสูงกว่าเจ้าทหารราบตัวนี้ออกมาถล่มเมืองฟังก์สองสามเมืองในวันเดียว จะมีผู้เล่นที่ร้อยล้านคนมาร้องเรียนกับแผนกของผม ทา!”

บรรดาผู้ดูแลฝ่ายประชาสัมพันธ์ที่อยู่ในห้องนี้ล้วนมีสีหน้าซีดเผือด เวลารับมือกับผู้ให้บริการจอมโวยวายที่ใช้คำตำหนิสารพัด พวกเขาก็ต้องบ่นหน้าอึมรับ ซึ่งมันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะบ่นหน้าอึมอยู่ได้หลังต้องรับฟังคำร้องเรียนเดิมๆ ถึงหนึ่งแสนครั้ง ส่วนคำตำหนิอาจมีพลิกแพลงไปบ้าง แต่นั่นก็มีใช้เรื่องรีนหูขวานฟังอยู่ดี

มิคาเอลยิ้มประจบ “ແหม ผู้เล่นคนนี้ก็ใช้จะเปิดได้ เอาเป็นว่าถ้าเขาเปิดได้แล้วเราค่อยมาว่ากัน...” ครั้นเห็นแวตตาเย็นยะเยือกของเพื่อนร่วมงาน เขาก็รีบบ่นหน้าเคร่งเครียด “อ้อ ผมมีงานด่วนต้องไปทำ แค่นี้แหละก่อน”

กาเบรียลอยากจะทำเพื่อนร่วมงานที่คิดถึงแต่เรื่องโฆษณา ทว่าไม่เคยสนใจเรื่องความสมดุลภายในเกมเลย เขาได้แต่สั่งพวกผู้ดูแลให้ระวังเรื่องการเปิดแผ่นดินต้องห้าม มิเช่นนั้น พวกผู้ให้บริการจะต้องมาระเบิดใส่พวกเขาจนหูชาอย่างแน่นอน

หลังจากนั้น ผู้ดูแลที่เหลือก็ร่วมกันเป็นสักขีพยานในโอกาสที่ผู้เล่นคนนี้กำลังจะได้รับทักษะลับจำนวนมาก

46

ภารกิจต่อไป สำนักของทุกคน และ สาม

ความรู้สึกที่ต้องกินอาหารและร้ายเวทไปด้วยตลอดเวลา มันช่างอธิบาย

ต่อคนรอบข้างยากเสียจริงๆ

เมธัสเห็นสายตาอาฆาตของเทพอสูรจึงเอ่ยขึ้น “ไม่ได้คิดลบหลู่คุณหรอกนะ แต่แบบว่า ถ้าผมไม่ทานให้เยอะๆ ความเหนียวล้าอาจจะทำผมหมดสติได้ทุกเมื่อ...” เขากินข้าวหมกไก่ต่ออีกหลายคำก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงเหนียวอ่อน “เชื้อคุณคิดจะเลิกสู้มั้ยละ ผมเองก็เหนื่อยแล้วนะ ถ้าคุณยอมเลิกสู้ ไม่ว่าจะมียุทธศาสตร์ด้านการเงินหรือการงาน ผมพอจัดการให้ได้นะ”

เทพอสูรยังคงพยายามทำลายโซ่ที่พันร่างมันอยู่ สายตาที่จ้องมองเมธัสราวกับจะกินเลือดกินเนื้อเป็นคำตอบให้ชายหนุ่มที่ต้อง ‘กินเพื่อเอาชีวิตรอด’ ได้เป็นอย่างดี

เมธัสยังคงรับประทานอาหารอย่างรวดเร็วไม่ยอมหยุด พร้อมกับร้ายเวทสลับไปมาตลอดเวลา ขณะเดียวกันในหัวก็ได้ยินเสียงจากระบบแจ้งเตือนระดับทักษะที่เพิ่มขึ้นเป็นระยะ จนกระทั่ง...

+ผู้เล่นเมธัส สำเร็จภารกิจลับ ‘ทำทายเทพอสูร’ ด้วยการต่อสู้กับสัตว์อสูรเผ่าเทพอสูรอย่างมีย่อท้อจนครบหนึ่งพันแปดร้อยวินาที ได้รับทักษะพิเศษ ‘จิตนักสู้’ ละ+

เม็กซ์ต้องรีบเปิดหน้าต่าง เพื่อตรวจสอบทักษะใหม่ด้วยความสนใจ

จิตนักรู้	-	เสริมพลังทักษะสายลมปราณสามเท่าเป็นเวลา (ค่ากาย/10) นาที หนึ่งวันใช้ได้หนึ่งครั้ง
-----------	---	--

เขากินอาหารพลังขึ้นชมทักษะลับที่ได้มา แต่ก็ลอบเสียดายที่มีได้แบ่งปันให้พวกลูกศิษย์ด้วย

แล้วหลังจากนั้นอีกครู่หนึ่ง...

+ผู้เล่นเม็กซ์ สำเร็จภารกิจลับ 'นักรู้จอมเขมือบ' ด้วยการรับประทานอาหารตลอดเวลาในขณะต่อสู้กับสัตว์อสูรชั้นหนึ่งที่กำลังคลุ้มคลั่งนานถึงสองพันสี่ร้อยวินาที ได้รับทักษะพิเศษ 'กระเพาะที่สอง' ค่ะ+

'ฮา! กินแบบนี้ก็ถือว่าเป็นภารกิจได้ด้วยเหวอ' เม็กซ์ทำหน้าตลกใจ เขารีบเปิดหน้าต่างเพื่อตรวจสอบทักษะชื่อแปลกๆ นั้น

กระเพาะที่สอง	-	ค่าอิมสูงสุดเพิ่มขึ้นอีก 200 หน่วย
---------------	---	------------------------------------

เขานึกขำความคิดของผู้สร้างเกมที่มีจินตนาการแปลกแหวกแนวดี 'คงไม่มีอะไรแปลกๆ แล้วนะ'

ทว่าเพียงครู่เดียวเสียงแจ้งของระบบก็ดังขึ้นอีกครั้ง

+ผู้เล่นเม็กซ์ สำเร็จภารกิจลับ 'คนลุ่มไม่เย็น' ด้วยการต่อสู้ในขณะที่เหนื่อยล้าอย่างไม่หยุดหย่อนกับสัตว์อสูรชั้นหนึ่งที่กำลังคลุ้มคลั่งนานถึงสามพันวินาที ได้รับทักษะพิเศษ 'เซ็คคันด์ วินด์' ค่ะ+

เขารู้สึกว่าความเหนื่อยล้าที่มีหายไปนับดล แต่ความที่ยังต้องใช้ทักษะอย่างต่อเนื่อง จึงเกิดความเหนื่อยล้าขึ้นมาอีก เขาได้แต่ส่ายหน้าแล้วกินข้าวต่อ

เซ็คคันด์ วินด์	-	เมื่อผู้เล่นเหนื่อยล้าถึงขีดสุดจะมีกำลังกลับมาเหมือนในยามเริ่มต้น หนึ่งวันใช้ได้หนึ่งครั้ง
-----------------	---	--

แม้เทพอสูรจะอยู่ในเขตแดนที่ใช้ทักษะของสายลมปราณมิได้ ทว่าทักษะติดตัวอย่างเลือดเพิ่มเองอัตโนมัติทุกสิบนาทีก็ยังคงมีอยู่ เนื่องจากพลังโจมตีของ

เม็กซ์ไม่รุนแรงมาก เขาจึงลดพลังชีวิตของเทพอสูรได้เพียงทีละนิดเท่านั้น

หลังจากนั้นอีกครู่หนึ่งก็มีเสียงระบบแจ้งเตือนขึ้นอีก

+ผู้เล่นเม็กซ์ สำเร็จภารกิจลับ ‘นักสู้จอมเขมือบคลัง’ ด้วยการรับประทาน
อาหารตลอดเวลาในขณะที่ต่อสู้กับสัตว์อสูรชั้นหนึ่งที่กำลังคลุ้มคลั่งนานถึงสี่พัน-
แปดร้อยวินาที ได้รับความพิเศษ ‘กระเพาะที่สาม’ ละ+

กระเพาะที่สาม	-	ค่าอิมมูนิตีเพิ่มขึ้นอีก 400 หน่วย
---------------	---	------------------------------------

เขาลอบบ่นในใจอย่างงุนงง ‘เฮ้ย! เรายังเป็นคนอีกหรือเปล่านั้น มีตั้งสาม
กระเพาะ’

ไม่นานหลังจากนั้น กล่องข้าวของเม็กซ์ก็เริ่มร่อยหรอ ทว่าเทพอสูรกลับ
ไม่มีท่าทีว่าจะตาย แถมยังจ้องเขม็งมาที่เขาอย่างดูดดื่ม

‘เวรละ อาหารจะหมด งานนี้ไม่หนึ่คงไม่ได้แล้ว หวังว่าเทพอสูรจะพัง
ประตูห้องนี้ออกไปไม่ได้ละ’

แต่ในพริบตา นั้น เสียงของระบบก็แจ้งเตือนขึ้นอีก

+ผู้เล่นเม็กซ์ สำเร็จภารกิจลับ ‘คนคลังล้มไม่เป็น’ ด้วยการต่อสู้ในขณะที่
เหนื่อยล้าอย่างไม่หยุดหย่อนกับสัตว์อสูรชั้นหนึ่งที่กำลังคลุ้มคลั่งนานถึงหกพัน
วินาที ได้รับความพิเศษ ‘เทิร์ด วินด์’ ละ+

ความเหนื่อยล้าที่มีได้หายไปอีกครั้ง ‘มีโอกาสรอดเพิ่มขึ้นอีกหน่อย อย่างนี้
ต้องวัดดวงกันแล้ว’

เทิร์ด วินด์	-	เมื่อผู้เล่นเหนื่อยล้าถึงขีดสุดจะมีกำลังกลับมา เหมือนในยามเริ่มต้น หนึ่งวันใช้ได้หนึ่งครั้ง
--------------	---	--

ตอนนี้กล่องอาหารเขาเหลือเพียงกล่องเดียวแล้ว ‘เฮ้อ ถ้าพกน้ำป่นพิเศษ
ของแคร้มาด้วยสักขวดก็ดีสิ ปานนี้คงได้ใช้ไปนานแล้ว ยาเม็ดก็ดันมีน้อย ไม่พอ
ทำให้เกิดอาการอาหารเป็นพิษเน่ๆ สงสัยหลังจากนี้ต้องไปแลกอาวุธชั้นสูงมาใช้
สักชิ้นแล้ว’

เมื่ออาหารกล่องสุดท้ายหมดลง เม็กซ์ก็ร้ายเวทพร้อมไปกับค่อยๆ ขยับตัว

ไปยังประตูทางเข้า เพื่อเตรียมหลบหนีทันทีที่พลังเวทของเขาหมด ‘ถ้าเป็นตอนกลางคืน ผลมันอาจจะเปลี่ยนไปก็ได้ สงสัยต้องรอให้มืดแล้วค่อยกลับมาสู้ใหม่’

แม้พลังเวทยังคงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องเพราะผลจากยาเม็ดพิเศษ แต่จะให้หายเหนื่อยลำใดก็ต้องอาศัยอาหารที่เขาปรุงมาเป็นพิเศษหรือยาบางชนิดเท่านั้น

เวลานี้เม็ธส์ได้แต่เตรียมใจ เมื่อความเหนื่อยล้ามาถึงขีดสุด เขาจะเสียบกุญแจแล้วหนีออกไปด้วยความเร็วสูงสุดเท่าที่จะทำได้ จากนั้นค่อยไปเรียกพวกจิลระยะมาช่วยกันกำจัดเทพอสูรอีกรอบ ถ้าโชคดีพวกจิลระยะอาจจะได้ทักษะใหม่แบบเขา แม้มันจะเสี่ยงไปเปิดที่ต้องกลับเข้ามาใหม่ แต่เขาไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว

ทันใดนั้นเอง เสียงร้องโหยหวนก็ดังขึ้นหลังจากเขาร่ายเวทบทสุดท้ายออกไป...

ร่างของเทพอสูรหยุดนิ่งไม่ไหวติง จากนั้นมันก็อันตรธานหายไป หลงเหลือเพียงเสื้อผ้าไม่กี่ชิ้น ซึ่งน่าจะเป็นรางวัลของเขา

เม็ธส์ทรุดนั่งลงกับพื้นแล้วถอนหายใจยาว ‘เฮ้อ จบสักที’

แล้วเสียงจากระบบก็ดังขึ้นอย่างเคย ‘ท่านได้กำจัดทหารราบเทพอสูรคลังระดับ 300...’

‘เฮ้ย! เก่งขนาดนี้เป็นแค่ทหารราบ แล้วพวกแม่ทัพกับราชาจะเก่งขนาดไหนเนี่ย’

เสียงจากระบบยังคงดังต่อไป ทำให้เขาต้องเอนตัวนอนลงกับพื้นอย่างเหนื่อยล้า ‘เฮ้อ ยังอุตสาห์มีภารกิจเพิ่มอีกเธอ...’

แต่แล้วทันใดนั้นก็มียางลื่นปรากฏขึ้นต่อหน้าเขา โดยที่เขาไม่มีทางเลือกเลยได้ทัน

ณ ห้องผู้ดูแล

ผู้ดูแลทั้งหมดที่เข้าร่วมสังเกตการณ์ต่างขบขันกับสิ่งที่พวกเขาเห็น

ชายหนุ่มผมดำในหน้าจอพยายามดิ้นรัดเกล้าบนศีรษะตนเองออก แต่เขาไม่มีทางทำสำเร็จแน่

“ฮ่าๆ ผู้เล่นคนนั้นมันจะบ้าอะไรขนาดนั้น ไม่รู้หรือไม่ว่าของภารกิจไม่มีวัน

เอาออกได้จนกว่าจะทำภารกิจนั้นเสร็จ”

“เฮ้ย! ดูหน้าเขาตอนนี้สิ! ทำหน้าแบบนี้ตกลงโคตรๆ”

เมธัสที่อยู่ในจอภาพกำลังส่องกระจกมองดูรัศมีกลับบนศีรษะพร้อมกับ
ทำหน้าบอกรับไม่รับ เขายังคงพยายามเอามือแฉะรดเกล้าออกสุดแรง

“โอ๊ย! ขำเว้ย มันบ้าได้ใจมาก แค่นี้ก็ด่าคำสั่งง่าย ๆ ที่หาพิภพไม่กี่ทีก็เสร็จ
แล้วนะนั่น ฮ่าๆ”

“พอได้แล้ว!” มีเสียงเยียบเย็นดังกึกก้อง ทำเอาผู้ดูแลคนอื่นๆ เงียบลง
ทันที

กาเบรียลเหลือยมองผู้ร่วมงานทั้งหมดที่ยวหนึ่ง แล้วสั่งด้วยน้ำเสียง
เย็นชา “ขอให้ทุกคนทำหน้าที่ของตัวเอง ตรวจสอบภารกิจและทักษะทั้งหมดที่
เขาได้รับ จากนั้นร่วมลงชื่อยืนยันแบบทุกครั้ง”

ผู้ดูแลทุกคนในห้องรีบเปิดหน้าต่างแล้วทำหน้าที่ของตนอย่างชะมัดเข้มข้น

ณ ลานกลางเมืองของเมืองเริ่มต้น

มีผู้เล่นจำนวนมากตั้งกลุ่มจับอาวุธเข้าพาดฟันผู้ที่เกิดใหม่อย่างต่อเนื่อง
พวกที่เพิ่งจะฟื้นบางคนพยายามดิ้นรน แต่บางคนก็ยอมรับผลจากการ
เลือกเส้นทางนี้

บนหลังคาของอาคารหลังหนึ่ง มีคนนั่งอยู่หลายสิบคน ที่โต๊ะตัวหนึ่งมี
โยเซิน โซเนีย และพวกจิไรยะนั่งอยู่

ส่วนสมาชิกระดับสูงของกิลด์โลहितคุณธรรมต่างแยกกันนั่งดื่มที่โต๊ะตัวอื่น
พร้อมกับวางแผนการบุกเมืองก็อบลินไปด้วย

โยเซินที่นั่งมองสถานการณ์มาระยะหนึ่งพลันถอนหายใจยาว

เขามีใช้คนโหดเหี้ยมอำมหิต จึงยากที่จะยอมรับวิธีการเยี่ยงนี้ แต่เพื่อ
ความปลอดภัยและเพื่อให้สมาชิกที่เหลือเคารพกฎประจำกิลด์ เลยได้แต่ตัดใจ
นั่งชมการแข่งขันฆ่ามาเนิ่นนาน ซึ่งตัวเขาเองมีอาจออกจากลานกลางเมืองได้ เพราะ
เกรงว่าสมาชิกที่อยู่ ณ จุดนี้จะกระทำการอันรุนแรงมากกว่าการสังหาร เช่นการ
ด่าทอหรือทรมานอดีตสมาชิกกิลด์

โซเนียที่นั่งอยู่ด้านข้างทราบดีว่าหัวหน้ากิลด์ของตนกำลังคิดอะไรอยู่ เธอจึงคอยปริกาเรื่องในกิลด์เพื่อดึงความสนใจของอีกฝ่าย

ส่วนพวกจิโรยะก็ได้แต่นั่งพักผ่อน และรอคอยเมธัสที่ไม่ติดต่อกลับมานานกว่าสองชั่วโมงแล้ว แต่ถึงกระนั้นทุกคนก็เชื่อมั่นว่า พี่ชายคนนี้ต้องโค่นสัตว์อสูรที่เก่งกาจตัวนั้นได้อย่างแน่นอน เขาอาจจะกลับมาเมื่อไหร่ก็ได้ ทุกคนจึงคอยอยู่ข้างกายโยเซินมาจนถึงเวลานี้

โซเลียวิ่งหน้าไปมองหลังคาที่อยู่ด้านหลัง แล้วต้องรีบหันกลับมาถามพรรคพวกอย่างสงสัย “เฮ้ย! สาวๆ กลุ่มนั้นจะคอยตามพวกเราตลอดเวลาเลยหรือเปล่า”

นายูกียกไหล่แล้วเอ่ยอย่างมีความสุข “ดีออก ยังมีสาวๆ เยอะก็แปลว่าชื่อเสียงของพวกเรายิ่งโด่งดังนะเฟ้ย ฮ่าๆ”

“นั่นมันไม่ใช่” โซพัยกหน้าเห็นด้วยพลางมองไปด้านหลัง ผู้เล่นสาวหลายคนรีบโบกไม้โบกมือทันทีที่เห็นเขามองกลับไป “แล้วพวกเราจะเล่นสนุกแบบคนธรรมดาได้อีกหรือ ไหนจะต้องคอยรักษาภาพลักษณ์ ไหนจะต้องคอยระวังคำพูดคำจา”

แม้ปากจะกล่าวอย่างเหน้อยใจ แต่มือซ้ายก็โบกกลับพร้อมส่งยิ้มเท่าประจำตัวให้ ทำเอาบรรดาสาวๆ ที่เห็นร้องกรี๊ดเสียงดังสนั่นหวั่นไหว

นายูกิเห็นแบบนี้เลยเลียนแบบ แต่ไม่ใช่แค่หันไปโบกมือธรรมดา เขาลุกขึ้นยืนแล้วส่งจูบไปรษณีย์เสริมที่ ซึ่งก็เรียกเสียงกรี๊ดได้มากกว่าเดิม “เห็นมั๊ยๆ สาวๆ เขาชอบ เราก็ควรจัดให้ตามหน้าที่ ฮ่าๆ”

โซที่เป็นทั้งคู่หูและคู่กัดจึงทำตามบ้าง กลายเป็นการแข่งขันของคู่บ้าที่พยายามเรียกเสียงกรี๊ดจากสาวๆ ซึ่งพวกสาวๆ เองก็สนุกสนานไปด้วย แถมยังร้องขอให้ส่งจูบไปทางโน้นบ้างทางนี้บ้างอีกต่างหาก

สองหนุ่มได้ใจ จึงยิ่งทำหน้าที่ของนักร้องที่ดี เอาใจแฟนเพลงแบบเต็มที่ แต่ก็มีเชื่อว่าหญิงสาวทุกคนจะชื่นชอบความเท่แบบเสปซซ้าของคู่นี้กันทุกคน และสาวที่ว่กั้ตันอยู่ใกล้คนทั้งสอง ใกล้ขนาดที่พอจะโคจรลมปราณเต็มกำลังโดยอีกฝ่ายมีหันตั้งตัว แล้วเตะสองหนุ่มกระเด็นลงจากหลังคาอาคารภายในพริบตา

“จ๊าก!!!” สองหนุ่มร้องดังลั่น

ริกะหันไปเอ่ยกับน้องสาว “ท่าเตะแรงๆ แบบนี้เหมาะกับพวกบ้านี่จริงๆ”

“ใช่ ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าพวกเราจะร่วมวงกับคนบ้านี่ได้นานขนาดนี้
เฮ้อ...ไม่รู้จักโตกันสักที”

แล้วสองสาวก็เปลี่ยนท่าทางเป็นส่งยิ้มโบกมือให้แฟนเพลงที่กำลังส่งเสียง
เฮฮามากกว่าเดิม เพราะบรรดาแฟนคลับของวงหัวใจซูลุมุทราบดีว่า สองสาว
ฝาแฝดเป็นคู่กัดของสองหนุ่มแสบซ่า ทุกคนจึงตะโกนชื่อสองสาวอย่างร่าเริง
เพราะแฟนเพลงผู้หญิงหลายคนชื่นชอบท่าทางมันเ็นใจแบบทอมบอยของริกะและริน

สองพี่น้องอาจจะไม่รู้ว่ การที่พวกเธอเคยแสดงหนังเป็นสองพี่น้องที่มี
สัมพันธ์รักต้องห้ามหรือพูดอีกอย่างก็คือเป็นคู่ทอมดีกันอย่างลับๆ รวมถึงการที่
สองศรีพี่น้องคู่นี้ไม่เคยมีข่าวว่ามีแฟนหรือมีความสัมพันธ์พิเศษกับชายหนุ่มคนใด
ทำให้แฟนเพลงหญิงบางคนถึงกับแอบคลั่งสองสาวคู่นี้อย่างลับๆ

ครั้นสองหนุ่มขึ้นมาจากพื้นได้ นายูกิก็รีบพูดพร้อมกับทำสายตาทู่เนืออง
“ริกะ เธอท่าแบบนี้กับผมได้ยังงั”

โซพูดเสริมพลางปิดฝุ่นที่ติดตามเสื้อผ้า “เธออย่าลืมิสิว่าพวกเราต้องรักษา
ภาพลักษณ์นะ”

“ใช่ เธอคิดว่าท่าแบบนี้แล้วจะดีต่อ...”

ริกะตัดบทด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “ถ้าอยากดังมากนั้ ฉันเอาภาพพวกนี้
ไปเผยแพร่ให้พวกนายดีมัย”

ว่าแล้วเธอก็เปิดหน้าต่างขึ้นมาบนหนึ่ง มีภาพสองหนุ่มในสภาพเปลือย
เปล่านอนกอดกันกลม โบกหน้าประดับด้วยรอยยิ้มแสนสุข และที่แก้มกับลำคอ
คล้ายจะมีรอยจูบ ผู้ที่อยู่ไกลอย่างโยเซ็นและโซเนียถึงกับจ้องจจนตาค้าง

โซและนายูกิรีบลอยตัวเอามือมาปิดไม่ให้คนอื่นเห็น

“ผมผิดไปแล้วครับ อย่าท่าแบบนี้กับพวกเราเลยนะครับคุณริกะ”

นายูกิรีบพูดเสริม “ใช่แล้วครับคุณริกะ นับแต่นี้เป็นต้นไป พวกผมจะ
พยายามควบคุมตัวเองให้มากกว่านี้ จริงไหมโซ”

โซรีบพยักหน้าถึ้ว “ใช่ๆ ต่อไปผมจะไม่เล่นแบบเจ้าบ้านายูกิแล้ว”

“เฮ้ย! ใครว่าข้าบ้า แกนะสิที่บ้า”

สองหนุ่มหันไปแยกเขี้ยวใส่กัน สร้างความรำคาญให้ริกะเป็นอย่างมาก
“พวกนายสองตัวรีบกลับไปนั่งเก้าอี้ให้เรียบร้อยซะ ห้ามกระดุกกระดิกแม้แต่
มิลเดียวจนกว่าพี่เมธัสจะมา เข้าใจมั๊ย!!”

นายภูก็ยั้งคิดจะเถียง แต่เมื่อเห็นรอยยิ้มที่ไม่เข้ากับแวตตาของริกะ จึงคิด
ได้ว่าตนเองกำลังเสียเปรียบอยู่ เลยรีบหายตัวกลับไปนั่งเก้าอี้อย่างสงบเสงี่ยม
แต่ยังไม่วายแอบบ่นพึมพำกับคู่หูที่นั่งอยู่ข้างๆ

โยเซินเห็นสองสาวเอาความลับส่วนตัวของคนอื่นมาใช้ข่มขู่เช่นนี้ก็รู้สึก
ทำเกินไป จึงคลี่ยิ้มแล้วเอ่ยอย่างเป็นมิตร “ริกะครับ ถึงพวกนายภูก็จะทำตัวเกิน
บ้าง แต่ก็ไม่ควรเอาความชอบส่วนบุคคลมาบีบบังคับอีกฝ่ายนะครับ”

เมธัสเนี่ยจะไม่อยากเชื่อสายตาตนเอง แต่ก็ยังพูดเสริม “พี่เองก็ว่าอย่าง
นั้นนะ ยังไงเพื่อนกันก็ไม่น่าจะเอาความลับของเพื่อนมาแฉแบบนี้”

นายภูและโซทำตาโตแล้วรีบประสานเสียงกัน “ผมไม่ได้เป็นแบบนี้แหละ!!”

คนที่นั่งอยู่รอบโต๊ะต่างมองหน้ากันแล้วหัวเราะ ขนาดมิโคโตะยังแอบฆ่า
สองหนุ่มรีบแก้ตัวเป็นพัลวัน แม้แต่โยเซินและโซเนี่ยก็ต้องปิดปากหัวเราะอย่าง
ครั้นเครง

ทันใดนั้นเอง มีเสียงดังขึ้นเหนือศีรษะของพวกเขา “หือ มีเรื่องสนุกอะไร
กันหรือ”

ทุกคนจำเสียงของเขาได้ จึงแหงนหน้าขึ้นไปมองแล้วตะโกนเรียกชื่อเมธัส
เมธัสหายตัวมายืนอยู่เบื้องหน้าพวกโยเซิน “รู้สึกว่าคุณจะจะไปตาม
แผนนะ...ทำไมทุกคนมองผมแบบนี้ล่ะ”

นายภูที่ปากไวสุดเป็นผู้ตอบ “ก็เสื้อผ้าของพี่นะ ทำไมมันเป็นของเทพอสูร
หรือว่า...”

เมธัสได้ฟังก็เข้าใจ จึงคิดจะตอบว่าเขาโดนเทพอสูรได้แล้ว แต่ก็ต้องหยุด
ชะงักทันควันเพราะจิริยะเอ่ยแทรกขึ้นมาเสียก่อน “โห! พี่เล่นลอกคราบเทพอสูร
มาทั้งตัวเลยหรือ”

เมธัสต้องส่ายหน้าให้ความช่างคิดของชายหนุ่มคนนี้ ก่อนจะเริ่มเล่าเรื่องราว

คร่าวๆ เทียวหนึ่ง จากนั้นจึงขอตัวลาไปพักผ่อน

โยเซ็นพยักหน้า “ก็ดีนะเมັธ คุณไปพักผ่อนตามสบายเถอะ ส่วนที่เหลือ
เดี๋ยวมึงจะจัดการเอง”

เมັธสจุกคิดเล็กน้อย “อืม...ผมว่าให้พวกจิโรยะไปเพิ่มประสบการณ์อีก
หน่อยแล้วกัน ผมเองก็มีธุระแถวนั้นพอดี เดี๋ยวมึงจะตามไป ผาดูแลพวก
จิโรยะด้วยนะครับโยเซ็น”

โยเซ็นหัวเราะพลางส่ายหน้า “ผมลิต้องขอฝากให้พวกมิโคโตะดูแลผมด้วย
เพราะฝีมือของน้องๆ กลุ่มนี้ยอดเยี่ยมมากเลยนะ สมเป็นลูกศิษย์ของคุณจริงๆ”

มิโคโตะรีบหันไปพูดกับโยเซ็น “พวกผมขอไปพักกับพี่เมັธสักก่อนแล้วกัน
ครับ ถ้าเป็นห้องพิเศษคงใช้เวลาแค่สี่ชั่วโมงก็น่าจะฟื้นตัวแล้ว”

โยเซ็นเองก็ต้องการเวลาเตรียมพร้อมอีกกระยะหนึ่งเช่นกัน จึงตกปากรับคำ
มิโคโตะ

ในห้องพิเศษ

เมັธสกับพวกลูกศิษย์นอนหลับกันไปหนึ่งวันเต็มๆ จากนั้นทั้งหมดจึง
แลกเปลี่ยนประสบการณ์การต่อสู้ที่ผ่านมาของพวกตนอย่างละเอียด

เมັธสั่งให้ทั้งเจ็ดคอยจดจำรายละเอียดขณะต่อสู้ จากนั้นก็ให้ลองคิดหา
วิธีแก้ไขจุดอ่อนหรือจุดที่ผิดพลาดในขณะปะทะกับศัตรู โดยเขาจะบอกใบ้ให้บ้าง
เป็นบางครั้ง เพื่อกระตุ้นให้ทั้งเจ็ดได้ฝึกแก้ไขด้วยตนเอง

คนทั้งเจ็ดยอมรับฟังและไม่คิดว่าเมັธหวงความรู้ เพราะนี่คือหนึ่งในสิ่งที่
เมັธสอนพวกเขา

‘การพัฒนาตนเองที่ดี ต้องรู้จักเรียนรู้และแก้ไขด้วยตนเอง’

เรื่องนี้เกิดจากการที่เมັธสย้ำเตือนว่า แม้เขาจะเป็นเหมือนพี่ชายหรือ
อาจารย์ แต่ก็ไม่สามารถอยู่ร่วมกับคนทั้งเจ็ดได้ตลอดเวลา ดังนั้นหากคนทั้งเจ็ด
อยากจะเก่งขึ้นกว่านี้ และออกไปเผชิญโลกกว้าง จะต้องรู้จักหาทางเอาตัวรอด
ด้วยตนเอง ตามความถนัดของแต่ละคน เพราะอาจารย์อย่างเขาทำได้เพียง
แนะนำเบื้องต้น ส่วนลูกศิษย์ต้องต่อยอดสิ่งที่อาจารย์สอนสั่งไปเป็นแนวทาง

เฉพาะตัว ถ้าลูกศิษย์มันแต่เลียนแบบวิธีคิดของอาจารย์ ก็จะมีต่างไปจากตุ๊กตาเลียนแบบหรือหุ่นกระบอก ที่ผลิตจากโรงงานที่เรียกกันว่า ‘สำนัก’

แถมเมธัสยังย้ำอีกเรื่องหนึ่งคือ ‘พี่ไม่ยากให้สำนักนี้เป็นของพี่คนเดียวแต่เป็นสำนักของทุกคน...’

แม้ทั้งเจ็ดจะงุนงงกับแนวคิดของเมธัสอยู่บ้าง แต่พวกเขากลับชื่นชอบวิธีการสอนแบบนี้ เพราะมันให้ความรู้สึกอิสระเสรีในทางความคิดและอารมณ์ พวกเขามีสิทธิ์วิจารณ์และถกปัญหากันอย่างสนุกสนาน ไม่รู้สึกตึงเครียด แถมมีอีกสิ่งหนึ่งที่เพิ่มพูนตลอดเวลา นั่นคือสายใยที่ผูกพันระหว่างทุกคน

จากนั้นทั้งหมดก็ทยอยออกจากห้องพิเศษเพื่อไปจัดการงานชั้นสุดท้าย และทดสอบสิ่งที่ได้เรียนรู้เพิ่มเติมเมื่อครู ส่วนเมธัสยังคงนั่งอ่านข้อมูลอะไรบางอย่างต่อ...

ณ อาคารสมาคมกล้า

เมธัสมาที่นี่เพื่อแก้ปัญหาสำคัญของเขาในเวลานี้

ในห้องหัวหน้าสมาคมกล้า เจ้าพนักงานคนเดิมยังคงจำเมธัสได้ เขาอธิบายกฎการแลกรางวัลข้อใหม่ที่ถูกเพิ่มขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ให้เมธัสทราบ

“ตอนนี้มีการปรับเปลี่ยนวิธีแลกรางวัล โดยจะให้ผู้เล่นเลือกอาวุธหรือชุดเกราะได้ตามใจชอบ เพียงแต่ว่าของทุกชิ้นมีจำนวนจำกัด และใช้จำนวนผลึกหรือกุญแจในการแลกไม่เท่ากันครับ”

เมธัสนั่งเลือกอาวุธที่สามารถใช้กุญแจทั้งสามดอกจากกิจกรรมของเมืองเริ่มต้นแลกได้ ทำทางเขาดูจริงจังเพราะก่อนหน้านี้เขาใรรู้ว่าชุดชั้นเลิศที่จะใช้ต่อกรกับสัตว์อสูรชั้นสูง

เมื่อก่อนเขาคิดว่า ขอเพียงมีทักษะระดับสูง ก็สามารถจัดการกับสัตว์อสูรได้ทุกชนิด แต่เมื่อต้องมาเจอกับเผ่าเทพอสูร เขาจึงทราบถึงความแตกต่างของระดับพลังอย่างแท้จริง

แม้จะมีวิชาอดเยี่ยมอาณูภาพรุนแรงหลายวิชา แต่หากใรรู้ว่าชุดชั้นสูง ก็ยากที่จะทำร้ายพิวกายหรือทะเลงเครื่องป้องกันของสัตว์อสูรชั้นสูงได้ ดังนั้น

ก่อนที่เขาจะบังเอิญเจอสัตว์อสูรชั้นสูงแล้วไม่มีสถานที่จำกัดพลังแบบห้องสร้างแร่
วิญญานอีก เขาก็ควรจะหาอาวุธติดไม้ติดมือสักชิ้นสองชิ้น

ส่วนเครื่องป้องกันในยามนี้ เขาใช้ชุดที่ได้รับจากเทพอสูรก็คงเพียงพอแล้ว
เอาไว้มีโอกาสค่อยหาเสื้อผ้าที่เหมาะสมกับทวีปที่ 2 และ 3 ในภายหลัง

ชุดจอมยุทธ์แห่งแดนเวิงว้าง (ใส่ครบชุด) ระดับ 13

- พลังป้องกัน 750,000
- พลังป้องกันปรมาณ 1,000,000
- เพิ่มพลังชีวิต 10,000,000
- พลังลมปรมาณ 10,000,000

ใส่ครบชุด ได้รับความสามารถเพิ่มดังนี้

- เพิ่มสถานะ ไว 250 กาย 250 พลัง 250
- เพิ่มทักษะต่อสู้สายลมปรมาณทุกทักษะ อีก 100 ระดับ
- เพิ่มพลังป้องกันลมปรมาณ 50%
- ดูดกลืนปรมาณ 30% ของพลังโจมตีสายลมปรมาณมาเป็นพลังลมปรมาณ
ของผู้สวมใส่

ตอนที่เขาได้ชุดนี้มาก็อดตกตะลึงมิได้ว่า ‘หา! เมื่อก็ระบบรายงานว่า
เจ้าสัตว์อสูรตัวนี้เป็นทหารราบ ทำไฉนมันถึงสวมเสื้อจอมยุทธ์ได้ละ’ แม้จะสงสัย
แต่ก็ไม่มีใครช่วยไขข้อข้องใจให้เขาอยู่ดี

ส่วนสาเหตุที่เสื้อผ้าเป็นของจอมยุทธ์นั้น เกิดจากการที่มีคาเอลคิดจะ
โฆษณาเสื้อผ้าอันทรูหราของโลกลมปรมาณ จึงสั่งให้เทพอสูรเปลี่ยนมาใส่ชุดที่
ค่อนข้างดูดี ชวนให้ผู้เล่นสนใจเครื่องแต่งกายอันยุคของเกม RWO

จอกภาพขนาด 24 นิ้วที่อยู่เบื้องหน้าเขาสั่งกำลังแสดงภาพอาวุธต่างๆ รวมทั้ง
จำนวนผลึกที่ใช้แลกเปลี่ยน ซึ่งบางช่องก็มีเครื่องหมายกากบาทบ่งบอกว่า
ของหมดแล้ว

เห็นแบบนี้เขาจึงอดถามมิได้ “รู้สึกว่ามีคนทำกิจกรรมผ่านค่อนข้างเยอะ

นะครับ”

NPC หัวหน้าสมาคมพยักหน้ารับแล้วอธิบาย “ใช้ครับ เป็นเพราะมีการเปลี่ยนแปลงให้ความยากของภารกิจตอนต้นลดลง เลยมีผู้เล่นจำนวนหนึ่งสามารถแก้ภารกิจนี้ได้ แต่ก็ไม่ใช่อย่างคุณเมธัสหรือครับที่สามารถจัดการได้ครบทั้งสามทิศ ส่วนใหญ่จะใช้วิธีแย่งชิงผลึกหรือกัญญาแจมาแลกของเสียมากกว่าเท่าที่ผมทราบจากเพื่อนร่วมงาน ที่ไหนอื่นมีการแย่งชิงของรางวัลกันรุนแรงมากยิ่งขึ้นของรางวัลโดนจำกัดจำนวนแบบนี้ ผู้เล่นที่ได้รางวัลจึงต้องคอยระวังตัวเป็นอย่างมากเลยละครับ เฮ้อ...”

ฟังแล้วเมธัสก็อดถอนหายใจตามมิได้ ไม่ว่าจะนอกเกมหรือในเกมก็มีคิดเกิดขึ้นตลอดเวลา เขาได้แต่ยอมรับว่า ต้องสร้างกิลด์ที่ทรงคุณธรรมช่วยดูแลผู้เล่นคนอื่นแบบที่โยเซ็ททำเท่านั้น ถึงจะช่วยลดปัญหาเหล่านี้ลงได้ ‘หวังว่าโยเซ็ทจะสร้างกิลด์ที่ดีได้นะ’

เจ้าพนักงานถาม “คุณเมธัสตัดสินใจเลือกอาวุธได้หรือยังครับ”

“อืม...” เขาเลื่อนจอภาพขึ้นลงเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาอีกครู่หนึ่งก็สะดุดตากับชุดหนึ่งเข้า “เฮ้! ชุดอาวุธ ‘สามเกลอสะท้านภพ’ มีเหลือแค่ชุดเดียวด้วย”

พนักงานหนุ่มมีสีหน้าแปลกใจ “ของชุดนี้ผมก็ไม่เคยเห็นมาก่อนนะครับ หรือว่าจะเป็นของชุดใหม่ที่เพิ่งจะทำเพิ่มขึ้นมานะ”

NPC หนุ่มเปิดหน้าจอขึ้นมาบนหนึ่งเพื่อตรวจสอบด้วยตนเอง “ดาบอัคคีสามารถปล่อยไฟ หอกวาริสามารถปล่อยน้ำ และพิศวายุสามารถปล่อยสายลม โดยปกติใช้สนับสนุนการโจมตี แถมความสามารถเหล่านี้ยังใช้ได้ทั้งสามทวีปเลยแฮะ...อ้อ! มันต้องใช้กัญญาแจถึงสามดอกเลย คุณเมธัสสนใจชุดนี้หรือครับ”

เมธัสอ่านคุณสมบัติของอาวุธรอบหนึ่งแล้วดูค่าพลังโจมตี ‘พลังโจมตีเฉลี่ยที่สามแสนกว่า แต่ไม่มีทักษะติดอาวุธแบบนี้จะดีไหมนะ’

เขามองดูนาฬิกาก็พบว่าเสียเวลามากโข จึงตัดสินใจ ‘เอาเถอะ ยังไงมันก็ขึ้นชื่อว่าอาวุธระดับ 12 พลังทำลายก็จัดว่าดี แถมยังมีประโยชน์เพิ่มเติมด้วยเช่นดาบอัคคีมีไฟก็ไม่ต้องห่วงเรื่องหาพื้นหรือเตามาทำอาหาร หอกก็ปล่อยน้ำได้ไม่ต้องห่วงเรื่องน้ำเปล่าหมดกลางคัน ส่วนพิศก็ปล่อยลมเย็นๆ ออกมาตลอด

แบบนี้ก็สบายเราก่อน ลืมเรื่องอากาศร้อนไปได้เลย'

"ผมเอาครับ" เมธัสยื่นกุญแจกิจกรรมทั้งสามดอกให้อีกฝ่าย

พนักงานชายรับไปแล้วหยิบกล่องสมบัติออกมาใบหนึ่ง "นี่ครับของรางวัล แล้วจะขึ้นเงินค่าหัวสัตว์อสูรเลยไหมครับ"

เมธัสเริ่มตรวจสอบอาวุธพลางตอบ "เอาไว้ทีหลังครับ เฮ้ย! ร้อน..."

เขาหยิบดาบอัคคีออกจากกล่อง พอดีชักดาบออกจากฝัก ตัวดาบก็ปล่อยเพลิงออกมาอย่างรุนแรง ดูเป็นไฟที่ไม่ปาน

"คุณเมธัสรีบเก็บดาบเข้าฝักสิครับ เดี่ยวห้องผมไหม้หมด" พนักงานชายรีบสร้างม่านพลังจิตป้องกันห้องทันที

"ครับๆ" เมธัสขานรับพลางเก็บดาบเข้าฝัก

เมธัสถอนหายใจอย่างแรงขณะลอยตัวไปยังร้านซ่อมอาวุธของได

หลังจากลองใช้อาวุธเมื่อครู่ก็พบว่า ทุกครั้งที่ชักดาบอัคคีออกมา จะมีเพลิงพุ่งออกมาไม่เท่ากัน บางครั้งก็อ่อนเหมือนไฟจากไม้ขีด บางครั้งก็แรงจนจะคลอกคนถือเสียอย่างนั้น

ส่วนหอกวารีก็ปล่อยสายน้ำออกมาจริง เพียงแต่มันออกมากล้ายท่อน้ำรั่วสุดท้ายพัดวายุที่คิดว่าคงจะปล่อยสายลมเย็นเหมือนลมทะเลนั้น ที่จริงมันกลับเป็นลมจากขั้วโลก เทบจะแซ่แข็งผู้ถือได้เลยก็เดียว

พนักงานชายที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมาด้วยกันก็บ่นรอยยิ้มแนะนำว่า 'มันอาจจะเสีย ควรนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญซ่อมก่อนนะครับ แต่ว่ามันเป็นของรางวัลแบบแลกแล้วไม่รับคืน ผมจึงไม่มีสิทธิ์ส่งให้ผู้ดูแลซ่อม คุณเมธัสคงต้องไปหาคนซ่อมเอง'

เมธัสพยายามมองโลกในแง่ดี

'เอาเถอะ คงต้องแล้วแต่ดวง ถ้าชักดาบอัคคีนั้นออกมาแล้วไฟมันแรงเกินไป ก็รีบใส่เข้าฝักแล้วชักเข้าชักออกหลายๆ รอบ เดี่ยวไฟแรงแบบพอดีก็ออกมาเองแหละ

'ส่วนหอกท่อแตกก็ถือว่ามันปล่อยน้ำได้กำลังดี อย่างมากก็วางทิ้งไว้บนถัง

สักคืน เต็มน้ำคงเต็มเอง

‘สำหรับเจ้าพ่อขี้วโลก แม้จะเย็นมากไปนิด แต่ถ้าใช้ดีๆ ก็คงใช้ผลิตน้ำแข็งได้สบายๆ อ้อ ใช้คู่กับเจ้าหอกท่อแตกนั้นแหละ เอ้อ...หวังว่าคุณโคจะช่วยซ่อมมันได้นะ’

หลังจากได้ทดสอบอาวุธทั้งสาม เมธัสก็เปลี่ยนชื่อพวกมันเป็น ‘สามรั้วสะพานพ’

การจากลา จ้าวแห่งโซรินเน่ และ กระดานที่ไบบ์วันสลับ

เมื่อเมธัสมาถึงร้านซ่อมแซมอาวุธก็ต้องตกใจ เพราะหน้าอาคารไม่มีป้ายชื่อร้านติดอยู่ เขาจึงรีบเดินเข้าไป

ภายในร้านมีคนอยู่สามคน ดูท่าทางกำลังช่วยกันเก็บข้าวของ เพราะอาวุธที่เคยแขวนตามกำแพงล้วนหายไปจนหมดสิ้น

สวิตเนอร์หันมาทักทาย “หลานชายมาได้จังหวะเลย วันนี้พวกนุกำลังจะออกจากโซนลิปสามพอดี”

เมธัสรู้สึกงุนงงจึงคิดจะถาม แต่สวิตเนอร์ก็ชิงอธิบายให้เขาเข้าใจง่ายๆ “หลานชายไม่ต้องแปลกใจ พวกนุได้รับหน้าที่ให้ไปยังทวีปใหม่แบบคนอื่นๆ นั้นแหละ”

คานะหันหน้ามาโค้งกายทักทายอย่างสุภาพ “สวัสดีค่ะ คุณเมธัส”

ชายหนุ่มรีบโน้มตัวทักทายกลับตามมารยาท

โคที่เปลี่ยนร่างกลับมาอยู่ในช่วงวัยหนุ่มหันหลังมาเอ่ยอย่างเคร่งขรึม “เจ้าหนู”

“ครับ” เมธัสขานรับทันทีพร้อมทั้งตั้งสมาธิเต็มที่ เพราะคนอย่างโคไม่เคยทำอะไรเสียเวลา คงต้องมีการสั่งสอนครั้งใหญ่ในปริบทานี่อย่างแน่นอน...

แต่แล้วมันกลับมีใช้เช่นนั้น

ไคเพียงแต่หยิบดาบเล่มหนึ่งขึ้นมา ฝึกดาบเป็นคริสตัลใสสะท้อนแสงแวววับมีความยาวเกือบสองเมตร “นี่คือดาบอสุราเคื่องค์แห่งของมหาราชาลัทธิอสูรแห่งเผ่ายักษ์ ซึ่งครอบครองเทือกเขาแถบหนึ่งทางทิศตะวันตกของทวีปรานิสเทียที่แห่งนั้นมีสามสิบหกวงอสูรซึ่งมีลัทธิอสูรที่แข็งแกร่งยิ่งกว่าลัทธิอสูรตนใดในทวีปนั้น”

ลวิตเนอร์พูดแทรกด้วยสีหน้าตกตะลึง “หือ มันไม่เร็วเกินไปหรือไค หลานชายน่าจะยังสู้เจ้านั้นไม่ได้นะ”

“หือ ข้าก็ไม่ได้บอกว่ให้เจ้าละอ่อนนี้ไปเสียหน่อย ข้าแค่อยากพูดถึงสถานที่ที่สนุกที่สุดในทวีปที่ 1 เท่านั้นเอง”

ลวิตเนอร์ได้แต่ส่ายหน้า ส่วนคานะหันไปเก็บข้าวของอย่างเงียบเชียบเรียบร้อยผิดปกติ

เมธัสมองดาบด้วยความสงสัย “เอ่อ คุณไคอยากให้ผมไปส่งดาบเล่มนั้นคืนเจ้าของหรือครับ”

ไคกับลวิตเนอร์เบิ่งตาก้างแล้วหัวเราะลั่น สร้างความกระอักกระอ่วนให้ผู้ใดนหัวเราะเยาะเป็นอย่างยิ่ง

เมธัสได้แต่ยิ้มแห้ง ‘ไม่น่าตัวนสรูปเลยเรา’

หลังจากหัวเราะจนพอใจไคก็อธิบายต่อ “เป็นความคิดที่ไม่เลว ข้าจะให้เจ้าใช้ดาบเล่มนี้จนคิดว่าตนเองแน่พอควร แล้วค่อยเอาดาบเล่มนี้ไปคืนให้เจ้ามหาราชานั้นก็ได้ ฮ่าๆ”

ลวิตเนอร์ได้แต่ส่ายหน้า “ถ้าหลานชายคิดจะเอาดาบเล่มนั้นไปคืน ก็ควรเพิ่มระดับให้ได้อย่างน้อยสี่ร้อยก่อน มิเช่นนั้นจะเป็นการเอาชีวิตไปทิ้งเสียเปล่าๆ”

เมธัสชักมั่นใจแล้วว่า การส่งดาบคืนคงเป็นเพียงคำหยอกล้อของไคเท่านั้น ดังนั้นต่อให้ต้องตายเขาก็ไม่คิดจะไปเยือนที่แห่งนั้นเด็ดขาด เพราะเขาคงไม่สามารถเพิ่มระดับได้เกิน 350 ในวันสองวันนี้แน่

พอไคชักดาบออกมาเมธัสก็ต้องตกตะลึงอีกครั้ง เพราะถึงจะมีเสียงดาบและฝึกเสียดสีกันมาๆ แต่เขากลับมองไม่เห็นตัวดาบอสุราเคื่องค์เลยสักนิด

“ฮ่าๆ ไม่ต้องทำหน้าตกใจขนาดนั้นหรือเจ้าหนู วันนี้อ้อหัวเราะหน้าใจแล้ว

“ไม่อยากหัวเราะไปมากกว่านี้อีก” ไคสอดดาบเข้าฝักจนบังเกิดเสียงดาบและฝักกระทบกันดังกึกก้อง ทำเอาเมธัสรู้สึกคับข้องใจคล้ายโดนหมัดหนักๆ หลายสิบหมัดตกลงเข้าที่หน้าอกก็มีปาน

ไคพูดต่ออย่างยิ้มแย้ม “นี่คือดาบแห่งความเกลียด ความแค้น ความริษยา อิจฉา หรือจะกล่าวว่ามันคือดาบที่กลืนกินความรู้สึกด้านมืดให้กลายเป็นพลังทำลายล้าง ทั้งความยาว พลังโจมตี และความแข็งแกร่ง ต่างขึ้นอยู่กับจิตใจด้านลบของเจ้าทั้งนั้น คู่ปรับของดาบเล่มนี้คือกระบี่เทพยดาไถ่บาป ที่ใช้ความรัก ความดี หรือเอาง่ายๆ สั้นๆ ก็คือความรู้สึกด้านดีเป็นพลัง โดยหลักการก็เหมือนกับดาบเล่มนี้นั่นแหละ”

เมธัสถามอย่างลึ้มตัว “ถ้าเช่นนั้น นี่คือดาบใส่ไว้ตัวตนหรือครับ”

“ผิดแล้ว เจ้าดูเอาเองแล้วกัน อย่าเพลอสลบไปซะก่อนล่ะ” ไคชักดาบออกมาอีกครั้งพร้อมกับพ่นลมหายใจซ่าๆ “ฟู...”

ทันใดนั้น เมธัสก็รู้สึกเห็นหน้าอกเหมือนโดนพลังไว้ตัวตนบางอย่างกัดदनอย่างหนักหน่วงจนสติของเขาแทบหลุดลอย

สวิตเนอร์คลี่มอย่างอ่อนโยน เขาพูดเสียงนุ่ม “หลานชายโคจรลมปราณพร้อมกับตั้งสมาธิแล้วทุกอย่างจะดีขึ้นเอง”

เมธัสรีบปฏิบัติตาม ทำให้เขาารู้สึกผ่อนคลายลงได้บ้าง

เขาเพ่งมองไปเบื้องหน้าก็พบว่า ระหว่างด้ามกับฝักดาบเริ่มมีไอน้ำมีดสีแดงเจือจางปรากฏขึ้น มันแดงขึ้นเรื่อยๆ จนเข้มข้นคล้ายโลหิต แแรงกดดันก็หนักขึ้นเรื่อยๆ ตามที่ที่เข้มข้น ทำเอาเขาต้องตั้งสมาธิโคจรลมปราณสุดกำลัง

ไคมีสีหน้าเยียบเย็น แวดตาหอบประกายกระหายเลือดยิ่งกว่าทุกครั้ง มีแสงสีทองเปล่งออกมาจากร่างจนปกคลุมทั่วทั้งตัว ครั้นคมดาบเปลี่ยนเป็นสีดำสนิทบรรยากาศภายในห้องเล็กๆ ก็เปลี่ยนไปราวกับกลายเป็นขุมมรก

ความอึดอัดนี้รุนแรงแบบที่เขาไม่เคยพบเจอในโลก RWO มาก่อน มันบีบหัวใจจนเขาแทบจะกระอักโลหิตออกมา

“เจ้านายคะ...” มีเสียงหวานสั่นเครือดังขึ้นเบาๆ ช่วยคลายแรงกดดันได้ในพริบตา

ครี๊ด!!

มีเสียงดาบถูกเก็บเข้าฝักดังขึ้นพร้อมกับเสียงอ่อนโยนของโค “อ้อไม่เป็นไรแล้ว เจ้าเก็บของต่อไปเถอะ”

คานะที่ทำหน้าคล้ายจะร้องไห้ผิงกิริษะรับ แล้วหันกลับไปเก็บของอย่างเงียบเขียบอีกครั้ง

สวิตเนอร์ถอนหายใจเบาๆ “เฮ้อ นึกว่าจะไม่เลิกซะแล้ว ไม่งั้นข้าคงต้องเตะแกให้คืนสติสักป้าบ”

โคไม่กล่าวแก้ตัวกับสหายสนิท “เจ้าหนูเห็นคมดาบหรือยังละ ถ้าตีดำสนิทแบบเมื่อก็คงมีพลังโจมตีราวๆ แปดหรือเก้าล้านละมั้ง”

เมธัสต้องกลืนน้ำลายอีกใหญ่ “นั่นอาวุธระดับสิบห้าหรือครับ”

“ก็ใช่ล่ะสิ ข้าไม่ใช่ของห่วยๆ ท่องเที่ยวหรรอก...” โคมองดาบอย่างเบื่อหน่ายเล็กน้อย “แต่ข้าคงไม่ได้ใช้ของพรรคนี้อีกแล้ว เพราะฉะนั้นเจ้าจะเอาไปคืนเจ้าบ้านนั่นก็ได้ละ ฮ่าๆ”

เมธัสได้แต่ยิ้มแห้ง เขามั่นใจว่าโคแค่อยากมอดดาบเล่มนี้ให้เขาเป็นของขวัญก่อนจากลา เพียงแต่ด้วยนิสัยของอีกฝ่าย จึงคิดสร้างเรื่องสนุกสนานให้เขาไปในคราวเดียว

โคพูดราวกับเพิ่งจะนึกขึ้นได้พร้อมกับโยนดาบยาวให้เมธัสอย่างไม่ใส่ใจ “อ้อ จะว่าไปเจ้ารู้เรื่องวิสาสกัณฑ์จุดชีพจรไหม”

“รู้...” เมธัสยกสองมือขึ้นรับของขวัญที่โคมอบให้อย่างทะนุถนอม ทว่าเสียงวินาที่ที่สองมือสัมผัสผืนดาบอสุราเคื่องค์แคน พลังบางอย่างก็แผ่พุ่งจากฝักดาบแล่นเข้ามาทั้งสองแล้ววิ่งไปทั่วร่างดูจ่น้ำป่าไหลหลาก

“อู๊ย!! ฮ่าๆๆ” พอโคเห็นเขายืนตัวแข็งก็หัวเราะออกมายกใหญ่ ส่วนสวิตเนอร์ได้แต่ส่ายหน้าพาลงยิ้มให้ความขี้เล่นของเพื่อนสนิท

“ดีแล้วที่เจ้ารู้จัก ดังนั้นก็จงรู้อีกอย่างว่า ผู้ที่ฝึกฝนถึงขั้นสุดยอดสามารถกำลมปราณไว้ในวัตถุแล้วขวางใส่คนอื่นได้ ลมปราณที่ใช้ก็มีหลายแบบ ตั้งแต่ระเบิด ทะลวง กระแทก กระจาย หรือสกัดจุด นึกถือว่ามีใจดีช่วยสอนเจ้าเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจากลานะ ฮ่าๆ”

พอโคเอย์เสร็จก็เดินขึ้นชั้นสองไปโดยมีสวิตเนอร์เดินตามหลัง “เฮ้อ เจ้า แก่เอ๊ย ไปแก๊งเด็กมันอีกแล้ว”

ชายชราชะงักเท้าที่เข็งบันไดแล้วหันมายิ้ม “หลานชาย หลังฝึกคลายจุดเสร็จแล้วก็ไปหาหลานโรสด้วยนะ เพราะเธอเองก็จะออกเดินทางพร้อมปู่ในคืนนี้แล้ว ลาก่อนนะหลานชาย”

สวิตเนอร์ยิ้มอย่างอ่อนโยน แล้วเดินขึ้นบันไดไปโดยไม่ช่วยอะไรแมธสเลย ลักนิตเดียว

คณะเดินมาหยุดที่เบื้องหน้าเขา เธอส่งแววตาเสียใจและโค้งคำนับอย่างสุภาพ “ขอโทษด้วยนะคะคุณแมธส วิชาสภักด์จุดของเจ้านายค่อนข้างรุนแรง แต่หากคุณแมธสสามารถคลายจุดได้ละก็ ระดับทักษะคลายจุดคงเพิ่มขึ้นมากเลยทีเดียว ที่เจ้านายทำอย่างนี้เพราะเป็นห่วงคุณแมธสนะคะ มิได้คิดจะกลั่นแกล้งอะไรเลย เนื่องจากวิชาลมปราณของพวกยักษ์มีวิชาสภักด์จุดเป็นหลัก เจ้านายเลยอยากให้คุณแมธสทำความเข้าใจกับวิชานี้อย่างลึกซึ้งค่ะ”

สาวน้อยหยิบผ้าเช็ดหน้าสีขาวซับเหงื่อที่ไหลเต็มใบหน้าของเขาให้อย่างนุ่มนวลแล้วโค้งคำนับอีกครั้ง “เอาไว้พบกันใหม่ นะคะ ลาก่อนคะคุณแมธส”

อาวุธสาวผู้สวมชุดกิโมโนค่อยๆ ก้าวขึ้นชั้นสองอย่างเงียบเชียบ

แมธสที่โดนสภักด์จุดต้องคิดในใจอย่างเสียดายว่า ‘แล้วเราจะเอาบุญแจ้ไปแลกอาวุธทำไมกัน...ไม่สิ! เรามาเพื่อจะส่งอาวุธซอมมีไซ์เทรอน เสรแล้ว จะทำยังไงดีละเนี่ย’

เขาพยายามโคจรลมปราณเพื่อทะลวงจุดชีพจรที่ติดขัด

จากการศึกษาผ่านกระดานข้อมูล เขาทราบว่ามีวิชาสภักด์จุดของเกมนี้คือการใช้พลังลมปราณผนึกร่างกายของผู้เล่นด้วยกัน ซึ่งจะส่งผลแตกต่างกันไป มีทั้งทำให้ขยับร่างกายบางส่วนไม่ได้ จนถึงแบบที่เขาเจอคือแม้แต่จะเอ่ยวาจายังทำไม่ได้

ยังดีที่ยังหายใจได้อยู่...

การสภักด์จุดอีกรูปแบบหนึ่งคือ สภักด์จุดเพื่อเสริมพลังบางอย่างให้ผู้เล่น เช่น เร่งความเร็วของร่างกาย เพิ่มพลังโจมตีหรือพลังป้องกัน

‘เอาเว้ย! อย่าให้มันเสียเปล่า ลองทำดูก็แล้วกัน อีบ’

มีเสียงแจ้งจากระบบดังขึ้นเป็นระยะ

+ผู้เล่นแม็คส ปลอดภัยทักษะต่อสู้สำเร็จ ได้รับทักษะ ‘คลายจุด’ ระดับ

1...2...+

ในขณะที่เขาพยายามทะลวงจุดอยู่นั้น ก็มีเสียงระบบแจ้งอีกว่า

+ผู้เล่นแม็คส อาการชาจากการโดนสกัดจุดเหลืออีก 25 นาทีค่ะ+

‘อืม...ถ้าทำต่อไปเรื่อยๆ ก็คงจะหายสินะ’

เขาตั้งสมาธิโคจรลมปราณต่อ แต่แล้วก็มีเสียงหวานใสดังขึ้นด้านหลัง

“อ้าว เม็คสนี่นา กำลังทำอะไรอยู่หรือคะ”

แล้วก็มีเสียงบุรุษหนุ่มที่คุ้นหูดังขึ้นตามมา “หรือว่าคุณเม็คสจะมาลาคุณได๋”

“แหม มาลาพวกคุณนุแต่ไม่ยอมมาหาโรสเลยนะคะ แบบนี้โรสเสียใจ...”

เธอหยุดกล่าวกลางคันแล้วเดินมาหยุดยืนเบื้องหน้าเขา “เม็คส...โดนสกัดจุดหรือคะ”

นายธนาคารเดินมายืนข้างโรสแล้วกวาดสายตามองเขาจากศีรษะจดปลายเท้า “อือ สงสัยจะใช้ชะโรส”

“อย่างนั้นก็ลำบากเย็นะสิ แล้วเม็คสคลายจุดใกล้จะเสร็จหรือยังคะ ถ้าเหลืออีกไม่กี่นาทีก็กะพริบตาหนึ่งครั้ง แต่ถ้าคลายจุดไม่ได้เลยก็กะพริบตาสองครั้ง”

‘โอ้! โรสมีสีหน้ากังวลมากแบบนี้ สงสัยต้องบอกให้อีกฝ่ายรู้ว่าเราไม่เป็นอะไรมาก’ เขารีบกะพริบตาหนึ่งครั้งเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายเป็นห่วง

แปะ!!

ทันใดนั้นเอง สองมือของโรสแมรีก็ตบร่างกายของเม็คสอย่างต่อเนื่องพร้อมอุทานอย่างตกใจ “อู๊ย! เลือดตัวนี้สลายพลังสกัดจุดได้ด้วย แบบนี้ต้องจี้ให้ตรงตัวสินะ อีจ”

เธอไม่เอ่ยเปล่า สองมือตะปบใส่สองแก้มแล้วปล่อยพลังลมปราณสกัดจุดเขาอย่างเต็มกำลัง

เขาได้แต่กะพริบตาถี่ด้วยความไม่เข้าใจ ปกติต้องช่วยมิเซ่เธอ ทำไม่

มาช้าเต็มละ อ้าว!! แล้วทำไมนายธนาคารเข้ามาช่วยด้วยละนั่น'

นายธนาคารคล้ายจะทราบความนัยของการกะพริบตาจึงพูดอย่างเสียดใจ “เอ้อ ผมเองก็ไม่อยากทำแบบนี้หรอกนะครับ แต่ว่า...” แล้วสีหน้าที่เคร่งเครียดก็เปลี่ยนเป็นยิ้มกริ่ม “หึๆ แบบนี้มันหน้าสนุกกว่านะครับ โรสจะเล่นอะไรต่อละ”

โรสแมรีถอยหลังไปสองก้าวพร้อมมกอดอก สีหน้าดูคิดหนักมิใช่เล่น “อือ...”

เหมือนเธอจะคิดอะไรสนุกออกจิงคลียิ้มหวาน สองแก้มแดงระเรื่อขึ้นเล็กน้อย “เอาเป็นแต่งงานก็แล้วกัน อีๆ”

เมธัสยากร้องตะโกนด้วยความตกใจ ทว่ากลับทำได้เพียงเบิ่งตาค้าง...

นายธนาคารพยักหน้าอย่างเข้าใจ “อือ ก็ไม่เลวนะ ถ้านั้นเธอรีบหน่อยแล้วกัน พวกเราใช้เวลาเหลืออีกไม่มากแล้ว ผมยังไม่อยากไปสายตั้งแต่วันแรกนะ”

“อีๆ เปลี่ยนเสื้อผ้าไม่ถึงสามนาที่หรอก” โรสแมรีรีบเดินออกไปหน้าบ้าน “น่าเสียดายที่ใช้พลังจิตในบ้านของคุณไม่ได้ ไม่งั้นจะได้สนุกเต็มที่ ลูซิโอ นายเฝ้าคุณเมธัสดีๆ นะ” เธอก้าวเสร็จก็หายตัวไป

นายธนาคารยิ้มแล้วหัวเราะ “คงมีแต่คุณเมธัสนี่แหละ ที่ทำให้ยัยนี้รำเริงได้ถึงขนาดนี้ แต่ว่าผมก็ซึ้งจะสงสารคุณขึ้นมาจริงๆ ซะแล้ว หึๆ”

เมธัสได้แต่กะพริบตาปริบๆ ‘เอ้อ สงสารแล้วทำไมไม่ช่วยผมละครับ...’

นายธนาคารคล้ายจะเข้าใจความหมายของการกะพริบตานี้ “อ้อ ถึงผมจะชอบกั๊กกับโรส แต่ถ้าเรียงตามความสัมพันธ์ ผมย่อมต้องช่วยเหลือเพื่อนสนิทอย่างโรสก่อน...” นัยน์ตาของนายธนาคารทอแววขึ้นเล่น “จริงไหมครับคุณเมธัส ดังนั้นโปรดอภัยให้ผมเถอะนะ หึๆ”

เมธัสได้แต่ถอนหายใจในใจ คงต้องยอมรับชะตากรรมและแอบหวังนิดๆ ว่าโคหรือสวิตเนอร์จะลงมาช่วย

แต่แล้วนายธนาคารที่คล้ายจะแอบทราบความในใจของเขาก็เอ่ยต่อ “ผมคิดว่าพวกคุณปุณจะเดินทางล่วงหน้าไปก่อนแล้ว ดังนั้นอย่าหวังว่าจะมีคนมาช่วยเลยนะครับ หึๆ”

เมธัสเริ่มทราบแล้วว่า ชายที่อยู่เบื้องหน้าเป็นคนที่รับมือยากกว่าคนอื่น

จริงๆ

หลังจากนั้นไม่ถึงสามนาที...

โรสแมรี่ที่สวมชุดเจ้าสาวสีขาวงดงามพร้อมช่อดอกกุหลาบสีแดงสดช่อใหญ่ในมือก็เดินยิ้มแย้มเข้ามาในร้าน

หลังจากนั้นเขาก็กลายเป็นเป็นหุ่นกระบอกโดนจับให้ทำท่าทางต่างๆ ตั้งแต่อุ้มด้วยสองแขน ยืนคางแขน กอดแบบแนบแน่น โดยมีนายธนาคารกับกลุ่มลูกรักเป็นตากล้องและคอยช่วยถือกระจก ฉายไฟ จัดฉาก และอื่นๆ

ร้านช่อมออาวูชกลายเป็นสตูดิโอถ่ายแบบคู่รักหวานแหววไปในพริบตา

โรสแมรี่ที่อยู่ในอ้อมแขนของเขายิ้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน น้ำเสียงหวานเยิ้มเจือความเศร้าเล็กน้อย “อย่าโกรธโรสเลยนะคะ แต่นี่อาจเป็นโอกาสสุดท้ายที่เราจะได้อยู่ใกล้กันแบบนี้ ขอให้ภาพชุดนี้เป็นความทรงจำที่ดีของสองเรานะคะ”

พอสิ้นเสียงหวาน เธอก็กอดเขาพร้อมทั้งจูบอย่างร้อนแรง เขารู้สึกถึงความจริงใจของอีกฝ่ายจึงได้แต่หลับตาพรางคิดในใจ ‘เอ่อ แต่แบบนี้มันก็เกินไปมั้ง หวังว่าโรสจะไม่เอาภาพไปเผยแพร่ที่อื่นต่อนะ เฮ้อ...’

“โรส พวกเราหมดเวลาเล่นแล้วละ ขอขอบคุณคุณเมธัสที่ช่วยเป็นนายแบบให้ผมนะ ลาก่อนครับ” นายธนาคารยกมือขวาขึ้นเล็กน้อย เหล่าลูกมือของช่างภาพจำเป็นก็สลายกลายเป็นละอองแสงกลับเข้าสู่ฟืนึก จากนั้นนายธนาคารก็กดคำสั่งที่นาฬิกาข้อมือซ้าย แล้วร่างของเขาก็อันตรธานหายไป

โรสแมรี่ผลัดจากอ้อมแขนของเมธัสพร้อมกับช่วยคลายจุดให้เขา “ขอบคุณสำหรับการจากลาที่แสนวิเศษนี้คะ”

เมธัสได้แต่ยิ้มแห้ง “ครับ ลาก่อนนะโรส”

ร่างบางคล้ายจะยิบตีที่เขาไม่มีที่ท่าต่อว่าหรือขุ่นเคือง เธอยิ้มหวานแล้วกอดเขาอีกครั้ง “ทวีปใหม่เปิดเมื่อไหร่ก็รีบๆ มาหาโรสนะคะ ไม่งั้นโรสจะไปตามล่าหาคุณเอง อีๆ”

เธอหอมแก้มเขาอีกครั้งแล้วหายไปอย่างไร้ร่องรอย ทิ้งไว้เพียงกลิ่นหอมเจือจางกับความรู้สึกที่จริงใจของเธอ

เมธัสหันไปหยิบดาบอสุราเคื่องค์นักรบวางอยู่บนเคาน์เตอร์ “เฮ้อ แล้วเรา

จะไปหรือไม่ไปดีละ ไปก็โดนล่า ไม่ไปก็โดนล่า”

เขาเก็บดาบเข้าไปในแหวนคลังเทพศาสตรา “เอาเถอะ อะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด เอาไว้แค่นี้ไปตามสถานการณ์ก็แล้วกัน ตอนนี้ต้องไปจัดการงานด่วนซะก่อน”

จากนั้นเขาก็ก้าวออกจากร้านแล้วลอยตัวมุ่งไปทางทิศเหนือ เพื่อจัดการกับภารกิจลับอีกอย่างที่เพิ่งรู้มา

“อ๊ะ! เกือบลืมเลยว่าเราต้องกลับไปทานข้าวกับรูบี้ตามที่สัญญาไว้”

พอเมิร์สกลับมาถึงบ้านก็ได้รับประทานอาหารมื้อค่ำที่แสนเอร็ดอร่อย เต็มใจชิมต้องเข้าครัวเองแล้ว เพราะเธเรซ่ากับรูบี้ที่เริ่มเชี่ยวชาญการทำอาหารคอยแสดงฝีมือให้เขาชิมอยู่ทุกวัน

ที่โต๊ะอาหาร รูบี้และเธเรซ่าต่างผลัดกันป้อนอาหารให้เขา โดยมีจูนเข้ามาร่วมวงด้วยเป็นบางครั้ง เพราะเธอเองก็เหงาเหมือนกันที่มิเชลยังไม่มา

ในขณะที่กำลังกินของหวานอยู่นั้น เธเรซ่าก็นึกอะไรได้จึงปล้นถามขึ้น “เจ้านายคะ เธเรซ่าไม่ได้เจอเฟลันนานแล้วนะ เมื่อไหร่เธอจะแวะมาที่บ้านบ้างล่ะคะ”

“เธเรซ่ามีธุระกับเฟลันนั้นเธอ” เขาหันไปมองอาวุธสาวที่กำลังตัดเค้กชิ้นโตแบ่งให้รูบี้และจูน

“ก็ไม่ถึงกับเป็นธุระหรือคะ แต่เป็นเรื่องเกี่ยวกับกลยุทธ์การค้าขายที่เฟลันบอกว่าจะมาสอนเพิ่มให้ต่างหาก”

เธเรซ่ายิ้มอย่างร่าเริงเมื่อคิดถึงตัวเลขในบัญชีธนาคารของเมิร์สที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง เพราะได้รับคำชมจากเมิร์ส ทำเอาเธอรู้สึกปลื้มเป็นพิเศษ จึงคิดจะหาทางเพิ่มเงินให้ชายหนุ่มให้มากที่สุด เพื่อจะได้รับคำชมอีกครั้ง

เมิร์สผูกคิดถึงเรื่องของเฟลันขึ้นมาได้พยักหน้าพาลงคิดถึงตารางเวลาของอีกฝ่าย

แม้จะไม่ได้อยากตรวจสอบละเอียดถึงขนาดนั้น ทว่าเพื่อนร่วมงานที่เขาขอให้ช่วยหาข้อมูล กลับส่งข้อมูลมาให้แบบครบถ้วน ไม่ว่าจะป็นสัดส่วน งาน

อดิเรก เพื่อนสนิท และอื่นๆ ที่เกี่ยวกับสาวน้อยคนนี้ ถ้าจะบอกว่าตอนนี้เขารู้จัก
เฟลันจนหมดเปลือกก็คงจะไม่เกินไปนัก แถมอีกฝ่ายยังแซวเขาด้วย

‘งานชิ้นต่อไปต้องแก๊งเป็นคณเจ้าชู้หรือไง ถึงให้ผมตรวจสอบผู้หญิงเยาะ
ขนาดนี้’

“อีกไม่กี่วันเฟลันก็คงเข้ามาแล้วละ” เขาพยักหน้าแล้วมองดูนาฬิกาข้อมือ
“ผมคิดว่าเธอคงใกล้จะเสร็จจรดแล้ว แต่ว่า...” เขาหันไปมองอาวุธสาวที่แววตา
เป็นประกาย “เธอเข้าไปไม่ต้องไปเรียนเรื่องค้าขายเพิ่มเติมให้เหนื่อยแล้วนะ เพราะ
แค่ที่เธอเช่าหาเอาไว้ให้ผมก็พอใจมากแล้ว”

เธอส่ายมิดีพลางเข้ามาอดอ้อนเขาอย่างน่ารัก ซึ่งก็ช่วยกระตุ้นให้
สองสาวและแมวน้อยเข้ามาเล่นกับเขาด้วย

ชายหนุ่มแอบวิตกในใจ ‘ขึ้นให้เธอเช่าขายเก่งกว่านี้ คงมีปัญหานักขึ้น
แน่ๆ ยิ่งงี้ก็ไม่ได้เรียนรู้มากกว่านี้แล้ว เฮ้อ...เฟลันไม่น่าสอนวิธีค้าขายแบบนี้กับ
เธอเช่าเลย’

ผู้ที่ถูกคิดถึงเปลอจามเบาๆ ครั้งหนึ่ง

“เฟลันเป็นอะไรหรือเปล่า” เพื่อนหญิงข้างตัวถามด้วยความเป็นห่วง
เฟลันรีบหันไปตอบ “ไม่เป็นไร สงสัยจะมีใครนินทา...” เธอหันไปมอง
ชายหนุ่มที่กำลังสนทนากับบรรดาผู้คนที่ยืนรายล้อมอย่างครึกครื้น “น่าจะเป็น
ตานั้นแหละ พอชนะแล้วก็คงเอาฉันไปล้ออีกแน่ๆ เลย”

“เอาหน้าอย่าคิดมาก เธอเองก็พยายามเต็มที่แล้ว มาสนุกกับงานเลี้ยงเถาะ”
เพื่อนสาวข้างกายปลอบ

เธอจับมือเฟลันแล้วพาเดินไปตามโต๊ะอาหารที่เรียงรายอยู่กลางห้องโถง
พร้อมทั้งนำเพื่อนหญิงอีกหลายคนไปรับประทานอาหารกันอย่างสนุกสนาน

ห้องโถงขนาดใหญ่แห่งนี้เป็นห้องประชุมของสถาบันโซรินเน่ ขณะนี้มีการ
จัดงานเลี้ยงฉลองพิเศษ หลังเสร็จกิจกรรมรุ่นพี่สอนรุ่นน้องหรืออีกนัยคืองาน
คืนสู่เหย้านั่นเอง

โดยในงานนี้จะเปิดโอกาสให้รุ่นพี่กลับมาเล่นกับพวกรุ่นน้องที่เพิ่งจบการ

ศึกษา ด้วยกิจกรรมพิเศษที่เรียกว่า ‘จ้าวแห่งโซรินเน่’ ซึ่งจะให้พวกหุ่นพี่และ
 รุ่นน้องที่อยากแสดงฝีมือเข้าร่วมการประลองความรู้ความสามารถผ่านเกมแบบ
 สุ่ม ตั้งแต่เกมกระดานธรรมดาจนถึงเกมจำลองสงครามจริง โดยจะคัดจนเหลือ
 12 คนสุดท้าย แล้วไปชิงชัยกับเจ้าของตำแหน่งจ้าวแห่งโซรินเน่คนปัจจุบัน ซึ่ง
 สามารถป้องกันตำแหน่งมาได้นานถึง 12 ปีซ้อน

ฟังดูอาจไม่ยากเท่าไรหรอก ทว่าความเป็นจริงแล้ว ผู้ครอบครองตำแหน่ง
 ต้องเผชิญหน้ากับผู้ทำชิงทั้ง 12 คนพร้อมกันในเกมสงครามจำลอง จนกระทั่ง
 เหลือผู้ทำชิงเพียง 6 คน จึงจะเปลี่ยนให้ไปประลองในเกมอื่นต่อ โดยจะมีการสุ่ม
 เลือกอีกครั้ง ถ้าผู้ครองตำแหน่งเกิดแพ้ขึ้นมา ก็จะทำให้ผู้ทำชิงที่เหลือต่อสู้แบบพบ
 กันเอง ซึ่งส่วนใหญ่ผู้ครองตำแหน่งทุกยุคทุกสมัย มักจะเสียตำแหน่งในเกม
 สงครามจำลองทั้งนั้น แล้วคนที่เหลือก็จะต่อสู้ชิงชัยกันเอง

กระทั่งเหลือผู้ที่ชาญฉลาดและเก่งกาจที่สุดเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่จะคว้า
 ตำแหน่งจ้าวแห่งโซรินเน่ไปครอง

ทว่าผ่านมา 12 ปี ผู้ครอบครองตำแหน่งคนปัจจุบันก็ยังไม่เคยปราชัยให้
 ผู้ใด จนแทบจะกลายเป็นว่า แค่นี้ได้เป็นผู้ทำชิงคนสุดท้ายที่กำลังถูกจ้าวแห่ง
 โซรินเน่โค่นลง ก็นับว่ามีหน้ามามากแล้ว

เฟลันเองก็อยู่รอดได้ถึงรอบสุดท้าย ทว่าพ่ายแพ้ในเกมหมากล้อมเป็นคน
 ที่ 3 เธอเลยรู้สึกเสียดายอยู่บ้าง หากเธอเดินหมากได้เก่งกว่านี้ ก็คงไม่ต้องออก
 จากเกมก่อนคนที่เธอเกลียดชังหน้า ซึ่งเขาคอนันท์คือชายหนุ่มที่กำลังอยู่ท่ามกลาง
 วงล้อมของคนเป็นจำนวนมาก

เขาชื่อ คิวะ เป็นนักศึกษาที่สอบได้อันดับหนึ่งในปีนี้

เฟลันไม่เคยชนะเขาได้เลยแม้แต่ครั้งเดียว อีกฝ่ายมักมีท่าทีหยิ่งโง่ มอง
 เธอด้วยสายตาเหยียดหยามอยู่เสมอ โดยเฉพาะประโยคที่ว่า ‘น่าเสียดายนะคุณที่
 สอง’ มันทำเอาเธอแทบจะเหลืออด เธอจึงพยายามอย่างเต็มที่ในงานคืนสู่เหย้า
 ครั้งนี้ หวังเพียงให้แพ้หลังอีกฝ่ายก็พอใจแล้ว จะได้ขอเอาคืนสักครั้ง แต่กระนั้น
 ความสามารถของเธอก็ยังเป็นรองอีกฝ่ายอยู่ดี

ขณะนั้นเอง จ้าวแห่งโซรินเน่คนปัจจุบันก็ก้าวเข้ามาในหอประชุมพร้อม

เพื่อนสนิทกลุ่มใหญ่ ซึ่งปัจจุบันล้วนแต่เป็นอาจารย์ในสถาบัน

ผู้คนเริ่มฮือฮาและมองไปยังชายคนนั้น เขามีชื่อว่า ไกอา เป็นผู้ที่จบการศึกษาจากที่นี่เมื่อ 13 ปีก่อนด้วยคะแนนอันดับหนึ่ง จนทุกวันนี้ก็ยังไม่มีการทำลายสถิติของเขาได้ แม้กระทั่งผู้ที่ถูกขนานนามว่าอัจฉริยะในรอบสิบปีอย่าง คิวะก็ยังไม่ทำคะแนนเป็นรองไกอาถึง 6 คะแนน

ไกอาเดินเข้าหอประชุมพลางโบกมือทักทายศิษย์พี่ศิษย์น้องทั้งหมดอย่างเป็นกันเอง แล้วคนในกลุ่มก็พาเขาเดินตรงไปหาคิวะที่เหลื่อรอดเป็นคนสุดท้าย ซึ่งปกติไกอาจะสอนจุดด้อยของอีกฝ่ายให้เล็กน้อยพอเป็นพิธี

แม้เฟลันไม่อยากจะสนใจ แต่เมื่อคนที่ถูกเรียกว่า ‘เก่งที่สุดในโลก’ มายืนอยู่เบื้องหน้า เธอก็อดมองอีกฝ่ายไม่ได้

แม้ไกอาไม่ได้รับราชการทหาร แต่ก็เล่นเซียนเกมทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็นหมากรุก หมากล้อม ไฟ หรืออื่นๆ เขาก็กวาดตำแหน่งแชมป์มาหมดแล้ว เรียกได้ว่าเขาคือ ‘หนึ่งในห้าหลัก’ ในเรื่องเกม แถมยังเป็นทีปรีक्षाให้สถาบันไซรินเน่ รวมทั้งช่วยออกข้อสอบโหดหินยากมหายากเป็นครั้งคราวอีกด้วย

ตอนนั้นเอง เธอก็สังเกตเห็นแวต้ายิ้มเยาะที่คิวะหันมาส่งให้เธอเที่ยวหนึ่ง ก่อนจะเดินเข้าไปทักทายไกอาอย่างสง่างาม ทำเอาเธอหมดอารมณ์จึงหันไปบอกเพื่อนสนิทที่อยู่ใกล้ “เดี๋ยวฉันขอตัวกลับไปก่อนนะ พวกเธอสนุกกันไปเถอะ”

เพื่อนสาวคนหนึ่งยิ้มเจ้าเล่ห์ “นั่นแน่ ไปเจอหนุ่มในเกม RWO มาละสิ นี่จะรีบกลับไปเล่นเกมใช้มั้ย”

เฟลันหน้าแดง เธอพูดอย่างแรงงอน “ใครบอกละ ฉันแต่มีธุระที่ต้องจัดการต่างหาก เลยจะขอกลับไปก่อน”

เพื่อนสาวอีกคนที่อยู่ใกล้รีบเข้ามาคว้าแขนของเฟลัน “ไม่ต้องหนีเลยนะ ได้หนุ่มแล้วทิ้งเพื่อนหรือไงยะ บอกมาเลยนะว่าใคร”

“ใช่ๆ บอกมาเลยแหละหล่อเข้มขนาดไหน ถึงพิชิตใจสาวน้ำแข็งแบบเธอได้”

“นั่นสิ เข้าเกมแล้วไม่ติดต่อมาเลยนะ บอกว่าจะรีบมาหาพวกเราที่ทวีปหลัก แล้วทำไมถึงได้หายจ้อยไปเลย”

เฟลันโดนเพื่อนสาวที่อยู่ใกล้ต้อถาม กลุ่มของเธอเริ่มส่งเสียงดังจนเป็นที่

ลึงเกตของคนรอบข้าง

อาจารย์สาวคนหนึ่งหันมาเห็นเข้าจึงรีบเดินเข้ามาดู “นี่สาว ๆ เมาเสียงลงหน่อย เกรงใจคนอื่นบ้างสิ”

ทั้งหมดหยุดพูดโดยพลัน แล้วหันไปมองคนรอบข้างที่จ้องมองมา รวมทั้งกลุ่มของคิระที่ส่งสายตา ‘ไม่ไหวเลยนะคุณที่สอง’ มาให้อีกครั้ง ทำเอาเฟลันต้องรีบผละออกจากพวกพ้องไปด้วยความขุ่นเคือง หวังว่าพอเข้าเกมแล้วจะได้ไประบายอารมณ์กับลัศตัวอสูรลัศกลุ่มสองกลุ่มหรืออาจจะมากกว่านั้น...

แต่ทันใดนั้นเองโกอากลับส่งเสียงเรียก “เธอคือคนที่แพ้ผมในเกมหมากล้อมใช่ไหม”

เฟลันคล้ายโดนอีกฝ่ายเอาส่วานมาแทงใจดำ จนอยากจะกระโดดเข้าไปเตะคนที่แอบชื่นชมเมื่อครู่ ทว่าเธอกลับทำได้เพียงหันมาขำรับ “ใช่ค่ะ คุณโกอา”

แล้วสิ่งที่ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น

โกอาปลีกตัวออกจากกลุ่มพุ่งตรงมาหาเธอด้วยแววตาหอบประกาย เขาเอ่ยอย่างยินดี “ผมกำลังตามหาเธออยู่พอดี มีเวลาวางพocesคุยเล่นกับผมไหม”

เธอแทบไม่เชื่อในสิ่งที่ได้ยิน คนอื่นก็มีท่าทีตกใจเล็กน้อยเช่นกัน เพราะปกติในงานคืนสลุหย่า โกอาจะสอนพวกรุ่นน้องที่มีแววเพียงจำนวนหนึ่ง นอกจากนั้นก็จะสนทนากับเพื่อนสนิทเท่านั้น ไม่เคยเรียกรุ่นน้องมาคุยเล่นแม้แต่ครั้งเดียว

เฟลันได้แต่ขำรับอย่างลึมตัว “ได้ค่ะ”

เธอยิ้มแยมอย่างยินดี มิใช่เพราะโกอาอยากคุยเล่นกับเธอหรอกนะ แต่เป็นเพราะแววตาตลกต๊ะลึงของคิระ ดูเหมือนคราวนี้เขาจะคาดเดาสถานการณ์ไม่ออก

โกอาชักชวนเฟลันเดินออกไปคุยนอกหอบประชุม บรรดาเพื่อนสาวของเฟลันแอบส่งสายตาเป็นเชิง ‘จับโกอาให้ได้เลยนะ’ ทำเอาเธอต้องลอบขมวดคิ้วพรางสายหน้าให้พวกเพื่อนๆ ที่ชอบเซียร์ให้เธอมีคู่เสียเหลือเกิน ‘จะให้ยัยพวกนี้รู้ไม่ได้เด็ดขาดว่าเราไปเข้ากิลด์ของโยเซินหรือสำนักของเมธัส ไม่อย่างนั้นได้เกิดข่าวลือผิดๆ กระจายออกไปแน่’

เฟลันเดินตามโกอามาครู้หนึ่งก็พบว่าเขาพาเธอเดินเข้าห้องเรียนที่ไร้ผู้คนห้องหนึ่ง ทำเอาเธอชักสงสัยว่าทำไมต้องมาสนทนากันในที่เปลี่ยวร้างไร้ผู้คนเยี่ยงนี้

เธอแอบคิดอย่างตื่นเต้น ‘หรือว่าเขาเป็นพวกสายลับพิเศษ นี่เขาเห็นแววในตัวเราเลยอยากมารับเข้าทำงานอย่างในข่าวลือหรือเปล่านะ’

โกอาเหลียวมองรอบบริเวณเที่ยวหนึ่งแล้วเอ่ยเสียงขรั่ม “ผมขอถามเธอเรื่องหนึ่ง...” เขาชะงัก แวตอาอันเฉียบคมของเขาทำเอาหญิงสาวผลอกลิ้นน้ำลายไปอีกใหญ่ “เธอไปเรียนวิธีเดินหมากล้อมมาจากใคร”

เฟลันตกตะลึงอีกครั้ง “หา! เรียกเรามาตั้งไกลเพื่อถามเรื่องแค่นี้เนี่ยนะ”

เธอได้แต่ยิ้มแห้งพลาตอปลีงอ่อย “ก็ตามบทเรียนของสถาบันกับฝึกฝนด้วยตัวเอง...มันมีอะไรแปลกหรือคะ”

สีหน้าโกอาดูเคร่งขรั่มจริงจัง คล้ายกำลังขบคิดสิ่งที่ได้ยินอย่างถี่ถ้วนแล้วเขาก็ถอนหายใจยาวก่อนตอบเธอลอยๆ คล้ายมิได้ใส่ใจจะไร้นัก “ไม่มีอะไรหรอก เพียงแต่วิธีวางหมากของเธอดูคล้ายใครบางคน หรืออาจจะบอกว่ามีลักษณะพิเศษบางอย่าง...” เขาชะงักเล็กน้อย แล้วหันไปมองทางมุมมืด “ถ้าจะให้อธิบายคร่าวๆ ก็คงคล้ายกับว่า มันมีชีวิตชีวาโลดโผนกว่าปกติ แต่ก็เหมือนแอบซ่อนผีเข้าได้อย่างเงียบงัน...มันเป็นวิธีเดินหมากของคนที่เคยชนะผมได้เมื่อเจ็ดปีก่อน”

เฟลันมั่นใจว่าอีกฝ่ายมิได้เอ่ยเท็จ เพราะน้ำเสียงฟังดูเลื่อนลอย แถมแวตายังทอประกายระลึกลอดดีด คล้ายกำลังหวนทบทวนถึงบางสิ่งอย่างคร่ำหมอง ทำเอาเธอต้องไตร่ตรองอย่างจริงจังว่า ตนเอาวิธีเดินหมากล้อมมาจากใคร

เธอคิดในใจว่า ‘วิธีเดินหมากแบบใหม่ของเราประยุกต์มาจากเมธัสไม่ใช่หรือ หรือว่าอีตาคนนั้นเคยวางหมากชนะโกอา...’

เธอผลอส่ายหน้าไม่ยอมรับแถมยังย้ำกับตัวเอง ‘ไม่จริง เป็นไปไม่ได้’

โกอาเห็นท่าทีของเฟลัน เลยคลี่ยิ้มละมุนให้อีกฝ่ายรู้สึกผ่อนคลาย “เอาเถอะ ผมอาจพลาดเองก็ได้ จะว่าไปตอนนี้ผมก็อายุ 31 แล้ว คงจะเริ่มหลงๆ ลืมๆ ไปบ้างแล้วละ ฮ่าๆ”

เฟล้นยกมือขึ้นส่ายไปมาอย่างลึมตัว “ไม่หรอกคะ คุณโกอย่างไรไม่แก่ขนาดนั้นหรอก...”

เธอคิดในใจอย่างเคร่งเครียด ‘หากคนเมื่อเจ็ดปีก่อนเป็นตานั่นจริง ก็หมายความว่าคุณโกเอาแพ้เด็กอายุไม่ถึง 15 อย่างนั้นหรอก ไม่ได้ๆ เราต้องถามเรื่องนี้ให้กระจ่าง’

แต่จะให้ถามความจริงที่อาจสั่นคลอนความคิดของเธอ มันก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เธอต้องรวบรวมความกล้ากว่าจะพูดออกมาได้ “เอ่อ แล้วคนที่ชนะคุณโก...เป็นเด็กผู้ชายหรือเปล่าคะ”

โกามีท่าที่งุนงง “เปล่าละ คนที่ชนะผมในตอนนั้นเป็นผู้หญิง ถ้าหากยังมีชีวิตอยู่ตอนนี้ก็น่าจะอายุราวๆ ยี่สิบกว่าเกือบสามสิบแล้ว”

เฟล้นแอบโล่งอก ‘แล้วกันไป ถ้าคนอย่างอีตานั่นชนะโกเอาได้ เราคงไม่มีทางเอาคืนชั่วชีวิตแน่’ หลังจากมีความหวังว่าจะเอาชนะเมธัสได้ เธอก็เื่อยต่ออย่างสบายใจ “ดิฉันลืกลืมจากคนรู้จักในเกม RWO นะคะ...”

โกามีท่าที่สนใจ จึงขอให้เฟล้นเดินหมากที่เธอเคยเดินกับเมธัสให้ดู ซึ่งเธอก็ทำตามที่อีกฝ่ายต้องการอย่างรวดเร็ว เพราะเธอยังคงจำการเดินหมากกับเมธัสได้หมดทุกตา และยังอยากให้เห็นที่แอบปลื้มช่วยหาจุดบอดในกระดานสุดท้ายของเมธัสอีกด้วย

หลังดูจบจนกระดานสุดท้าย โโกาก็พยักหน้าพลางเอ่ยอย่างครุ่นคิด “วิถีหมากของชายคนนั้นแตกต่างกับเธอคนนั้นพอสมควร แม้จะคล้ายคลึงกันบ้าง แต่พลังรุกและรับยังอ่อนด้อยกว่าเธอคนนั้นหลายขั้น...”

เขาวีเคราะห์ในใจ ‘ท่าทางชายคนนี้จะยังไม่เอาจริง แต่ยังไงก็ไม่ใช่เธอคนนั้นอยู่ดี’ ครั้นคิดได้เช่นนั้น เขาก็สรุปให้สาวน้อยฟัง “ชายคนนี้อาจจะเคยเล่นหมากล้อมกับผู้หญิงคนนั้นก็ได้”

เฟล้นซักจะสนใจในตัวหญิงสาวที่โค่นแซมเปียในดวงใจ เธอจึงอดถามไม่ได้ “ไม่ทราบว่าคุณหญิงคนนั้นเป็นใครหรือคะ”

โกอายุก็ไหล “ผมเองก็ไม่รู้ หึๆ”

เฟล้นได้แต่ทำหน้าง

โกอาคลี ยิ้มบางพลางอธิบายอย่างเศร้าๆ “ผมได้พบเธอที่ห้องเกมหมากล้อมในยูเน็ต พอดีห้องนั้นมีกฎอยู่ว่า ไม่ให้เห็นใบหน้าแท้จริงของคู่ประลองแต่ยังให้ใช้เสียงจริง เพื่อแยกแยะว่าเป็นชายหรือหญิง...”

สำหรับคนดังเช่นเขา หากคิดจะทำเพื่อนเล่นหมากล้อมฆ่าเวลาแบบไม่ต้องเจอใครมาทวงอารมณ์ ก็คงได้แต่เลือกเล่นแบบนี้เท่านั้น ทว่ามันกลับกลายเป็นความเสียใจชนิดที่มีอาจแก้ไข

“ผมมั่นใจว่าเป็นเสียงของผู้หญิง และนั่นก็เป็นครั้งสุดท้ายที่ผมพบเธอในห้องยูเน็ต ผมจึงไม่มีโอกาสได้แก้มืออีกเลย” เขายิ้มอย่างเสียตาย “มันเป็นหนึ่งในเกมที่ผมอยากจะลิ้มลิือน หรือจะบอกว่าเป็นกระดานที่ไม่มีวันลิ้มตลอดชั่วชีวิตของผมก็ได้ แต่ตัวผมในตอนนั้นมั่นใจว่าสามารถเอาชนะเธอคนนั้นได้แล้ว ผมจึงอยากจะทำเธอให้เจอ”

ใช่ เพื่อจะได้เจอกับคนที่เคยชนะเขาในกระดานนั้น เขาจึงยอมทุ่มเทลงแข่งเกมกระดานทุกชนิด ทว่าผ่านมาเกือบ 7 ปี เขาก็ยังไม่เจอเธอแม้เงา แม้ฝีมือหมากล้อมของเขาจะพัฒนาขึ้นอีกหลายขั้น จนมั่นใจว่าสามารถลิ้มอีกฝ่ายได้ แต่นั่นก็เป็นเพียงความเชื่อมั่นของเขาฝ่ายเดียว

โกอาหันมาขบใจสาวน้อยด้านข้าง แล้วแนะนำจุดอ่อนของเพล้นอย่างใจกว้าง

“เอาเป็นว่า เพล้นลองฝึกเรื่องความใจเย็นกับอดทนเพิ่มอีกนิดหน่อย และก็เสริมความคิดให้รอบคอบจะดีมาก ที่ผมแนะนำให้ได้ก็มีเท่านี้ ไปกันเถอะ พวกเพื่อนๆ ของเธอคงกำลังรออยู่”

พูดจบโกอาก็เดินออกจากห้องเรียน แต่ยังไม่ทันที่เพล้นจะตามออกไป เธอก็ได้ยินเสียงอันคุ้นหูแว่วมา “คุณโกอา นี่มันอะไรกัน ปกติคุณจะแนะนำให้เฉพาะคนสุดท้ายที่เหลืออยู่ไม่ใช่หรือไง”

เพล้นจำได้ว่าเป็นเสียงของใครจึงรีบเดินออกจากห้อง เธอเห็นคิระทำสีหน้าเอ็นชาจ้องมองโกอาที่คว่ำขมวดเป็นปม ‘กล้าขึ้นเสียงกับแซมเมียนได้ยังไง’ ความที่เธอเคารพโกอาเป็นอย่างยิ่ง จึงตะโกนออกไปอย่างขุ่นเคือง “เจ้าบ้าคิระอย่าพูดจากรุ่นพี่แบบนี้สิ”

คิระหันมาจ้องเธอเขม็งแล้วตวาดดั่งลั่น “ยัยที่สอง แกอย่ามายุ่ง นี่มัน เรื่องของคนอัจฉริยะเขาคุยกัน”

เฟลันโดนสะกิดแผลใจอีกครั้ง เธอเลยคิดจะด่าคิระให้หน้าใจสักรอบ...

ทว่าไถ่อกลับเอ่ยขึ้นก่อน “น้องชาย พี่ยอมรับว่าเธอเองก็เป็นคนเก่งมาก อาจจะมีที่สู้ดีในงานคืนสู่เหย้าตลอดสิบสามปีที่ผ่านมามากกว่าได้...”

คิระเริ่มมีสีหน้าอ่อนคลาย เขาทุ่มเทชีวิตกับวิทยาศาสตร์มาตั้งแต่เด็ก คนในตระกูลต่างเป็นนายทหารกองยุทธการชั้นสูงทั้งสิ้น การที่เขาโดนคนที่ได้ชื่อว่าเป็นอันดับหนึ่งในโลกเมินใส่ ทำให้เขารู้สึกคล้ายถูกเหยียดหยามอย่างรุนแรง อีกทั้งยังเป็นการลบหลู่ตระกูลที่เขาภูมิใจเป็นอย่างยิ่งด้วย

ไถ่อย่างคงเอ่ยต่ออย่างเสียใจ “แต่น่าเสียดายที่เธอยึดติดกับแบบแผน มากเกินไปจนคล้ายเป็นหนังสือยุทธศาสตร์ที่มีชีวิต ต่างกับเฟลันที่มีแนวทาง ปฏิบัติเฉพาะตัว ถ้ามีคนคอยชี้แนะอีกสักเล็กน้อย และถ้าเฟลันตั้งใจฝึกตามที่ผม บอก ผมฟันธงได้เลยว่าอีกเพียงครึ่งปี...” เขาเน้นแต่ละคำอย่างหนักแน่น “เธอจะต้องพ่ายแพ้ให้เฟลันอย่างแน่นอน”

คิระได้ยื่นเข้าถึงกับหน้าชา แวดตาเต็มไปด้วยโทสะพลุ่งพล่าน

ถ้าเป็นก่อนหน้านั้นเฟลันคงหัวเราะเยาะอีกฝ่ายไปแล้ว แต่ตอนนี้เธอกลับ หัวเราะไม่ออก เพราะยังมีหนึ่งกับคำพูดของไถ่อา เขาคาดหวังในตัวเธอสูงมากจน เธอไม่อยากจะเชื่อหูของตนเองเลยว่าฟังถูกหรือไม่

‘เขามขมเราอยู่ใช่ไหม...’ หญิงสาวเปลอแยมยิ้มสดใสอย่างลึมตัว

ไถ่อาหันมาส่งยิ้มให้เฟลันอีกครั้ง “ถ้าเธอเล่นเกม RWO แล้วมีปัญญา ตัดขาดอะไรละก็ มาหาผมได้นะ อาณาจักรของผมยังมีตำแหน่งว่างอีกเยอะ ไปก่อนละ”

พอกล่าวเสร็จไถ่อาก็เดินจากไปอย่างเงียบงัน โดยไม่สนใจสายตาสังขังของ คิระแม้แต่นิดเดียว คล้ายชินชากับการโดนคนมองด้วยสายตาเยี่ยงนี้แล้ว

เฟลันสบโอกาสจึงคิดจะปลีกตัวออกจากงานเลี้ยงเพื่อกลับไปเล่นเกมอย่าง มีความสุข เพราะโดนคนที่แอบปลื้มมาตลอดชมจนรู้สึกเหมือนตัวจะลอยได้เลย ที่เดียว

ทว่าเสียงที่เต็มไปด้วยความเคียดแค้นของคนด้านหลังก็กระตุ้นความสนใจเธออีกครั้ง

“ไอ้แก...ในเกม RWO ใช้ใหม่...ได้เลย! เดี่ยวหนังสือมีชีวิตคนนี่แหละ จะไปขยี้อาณาจักรของแกให้พังพินาศไม่เหลือแม่แต่ซาก คอยดูตู่ต่อไปเถอะ”

เพลิงหงุดหงิดจนหางตากระตุก เธอมองคิวะแล้วคลี่ยิ้มยั่วโทะสะอีกฝ่ายก่อนจะพูดขึ้น “คิวะ อย่าล้าคัญตนเองผิดไปนะ เกม RWO ไม่ได้ระจอกอย่าง ที่นายคิด ที่นั่นมียอดฝีมือซ่อนตัวอยู่อีกมาก ฝีมือระดับนายนะมีดาษดินนะ”

คิวะหันมาจ้องเธอด้วยสายตาราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ เขาส่งเสียงปานคำราม “อย่าเอาฉันไปรวมกับคนระดับเธอยัยที่สอง...” เขากะระตุกยิ้ม “คอยดูเถอะ เดี่ยวข้าจะพิชิตเกมระจอกๆ นั่นให้ดูเอง”

เพลิงอดตวาดใส่อีกฝ่ายไม่ได้ “เซอะ ที่พูดไปนั่นถือว่าเตือนด้วยความหวังดีรอกยะ คนอย่างนายตู่ให้ไปตายในเกมหลายร้อยรอบก็ไม่สาสม ลาซาตตลอดกาล”

พอเอ่ยเสร็จเธอก็รีบเดินจากไป ทิ้งให้คิวะที่คิดจะไปสร้างความปั่นป่วนในเกม RWO ยืนยิ้มอย่างเย็นชาเพียงลำพัง

หลังจากเมธัสกินข้าวเสร็จ เขาก็จัดข้าวของชุดใหม่ใส่กระเป๋า คราวนี้เขาเตรียมเสบียงไปเต็มที่ มิให้ขาดตกบกพร่องอย่างครั้งก่อน

เพียงแต่ว่าครั้งนี้เขาไม่ได้ออกเดินทางเพียงลำพัง แต่ยังมีเทเรซ่า รูบี้ จูน และคุโรโกะ ขอติดสอยห้อยตามไปด้วย เขาจึงต้องเก็บทุกคนเข้าหีบ ส่วนจูนก็คงต้องกอดเอาไว้ให้แน่นที่สุด...

ณ ลานกลางเมือง

พอออกจากบ้านเมธัสก็ต้องรีบเหินขึ้นฟ้าอย่างว่องไวพลางตะโกนว่า “นี่ผมนะครับ อย่างยิ่งพวกเดียวกัน”

เขาต้องตะโกนเยี่ยงนี้ มิเช่นนั้นจะโดนคนจำนวนมากรุมยิงอย่างฉับพลันสำหรับเขาคงมิเท่าไร แต่จูนที่เขายึดอยู่อาจจะได้รับบาดเจ็บหนักได้ ซึ่งมันคง

มีใช้เรื่องดีแน่

คนระดับหัวหน้ากลุ่มคนหนึ่งจดจำแม็คส์ได้ จึงรีบสั่งให้คนของตนเล็ก
เลี้ยงเป่าไปยังแม็คส์ จากนั้นจึงหันไปจัดการกับพวกที่ทยอยมาเกิดใหม่ต่อ

แม็คส์ร่อนลงบนหลังคาอาคารหลังหนึ่ง มีคนระดับหัวหน้าทะยานเข้ามา
ต้อนรับเขา

“คุณแม็คส์ครับ หัวหน้าโยเซ็นกับลูกศิษย์ของคุณออกเดินทางไปแล้ว
นะครับ”

ชายคนนี้เป็นหนึ่งในระดับหัวหน้าที่ร่วมฝ่าภาวะวิกฤตภายในกิลด์กับโยเซ็น
เขาเป็นหนึ่งในคนที่โยเซ็นไว้วางใจเป็นอย่างมาก และอาจได้รับการแต่งตั้งเป็น
รองหัวหน้ากิลด์ในภายภาคหน้าได้

แม็คส์จำอีกฝ่ายได้ จึงตอบอย่างสุภาพ “คุณโจเฟย์อันนี่เอง ขอบคุณที่ช่วย
บอกนะครับ”

โจเฟย์อันเป็นชายหน้าตาธรรมดา แต่นิสัยห้าวหาญ อดิษยตัวยดี จากที่เคย
เจอครั้งก่อน นับว่าเป็นคนตรงไปตรงมาพอสมควร ทว่าแม็คส์กลับระแวงระวัง
คนแบบนี้เป็นพิเศษ เพราะคนแบบนี้แหละที่เหมาะสมกับการเป็นสายลับ แต่จะให้ให้มา
นั่งสงสัยทุกคนก็คงจะดูไร้คิดเกินไป เขาจึงได้แต่ค่อยๆ ดูไปว่าชายผู้นี้เป็นคน
เยี่ยงไรกันแน่

**แม็คส์ทะยานร่างไปยังร้านเย็บเสื้อของคุณยายแอนนา เมื่อถึงแล้วจึงปล่อย
พวกเธอเร่ซ่าออกจากผืนึก**

เขาพาพวกเธอมาลาหาหญิงชราที่แสนใจดีคนนี้ เพราะไม่ทราบว่าจะได้พบเจอ
กันอีกเมื่อใด

เขาพาพวกสาวๆ เข้าไปในร้าน นอกจากคุโรโกะแล้วทุกคนต่างก็รู้จัก
เข้าไปเอยยออาลาคุณยายแอนนาที่ทำหน้างุง

“ขอโทษที่มาเยี่ยมคุณยายช้าไปนะครับ...” เขามองไปทั่วร้านรอบหนึ่งก็
เห็นว่าข้าวของยังวางอยู่ที่เดิมจึงขึ้นอาสา “คุณยายยังไม่ได้เริ่มเก็บของเหรอครับ
ให้ผมช่วยดีไหม”

คุณยายแอนนาหัวเราะเบาๆ “อ้อๆ ขอบใจนะเมธัส แต่กว่ายายจะย้ายไปก็คงอีกสักพักนะจ๊ะ”

“อ้าว นั่นผมก็มาแก้สิดรับ ฮะๆ”

เมธัสได้แต่หัวเราะแห้งๆ คุณโรโกะที่ยืนอยู่ด้านหลังถึงกับแอบสายหน้า

ส่วนพวกเทรซาก็กลับยิ้มยินดีที่ยังมีหญิงชราอยู่เป็นเพื่อน เพราะพวกเธอชอบมาเที่ยวร้านเย็บเสื้อผ้าที่สุด จึงรู้สึกสนิทสนมกับหญิงชราคนนี้เป็นพิเศษ

พักรบครองคนใหม่ บำเพ็ญพรต และ ลมปราณเอ้อ

ในขณะที่เมธัสกำลังหน้าแตกแตกเป็นชิ้นๆ อยู่ในร้านเย็บเสื้อผ้า...

อีกด้านหนึ่ง ไค้กำลังประสบกับปัญหาเล็กๆ ที่แสนจะน่ารำคาญ

ณ ห้องหนึ่งของสำนักงาน NPC

ไค้กำลังนั่งทอดถอนใจอยู่กับคนหนึ่งที่ตรวจสอบพฤติกรรมมิชอบอยู่

ผู้ดูแลหนุ่มฝ่ายควบคุมภารกิจของ NPC กำลังหน้านิ่วคิ้วขมวด เขาดูหน้าจ้อข่มูลบานหนึ่งพลางเอ่ยเสียงราบเรียบ “คุณไค้ครับ คุณแหกกฎของ NPC ข้อที่แปด วรรคสอง ‘NPC ไม่มีสิทธิ์มอบอาวุธหรือชุดเกราะที่มีระดับมากกว่าสิบสองให้ผู้เล่น’ แต่คุณดันมอบอาวุธของภารกิจระดับตำนานให้ผู้เล่นหน้าใหม่คนหนึ่งบนเกาะเริ่มต้นไปง่ายๆ โดยไม่มีเหตุผลอะไรทั้งสิ้น คุณจะอธิบายเรื่องนี้ยังไงครับ”

ไค้ในร่างวัยหนุ่มเหยียดยิ้มพลางยกเท้าทั้งสองข้างขึ้นวางพาดโต๊ะอย่างสบายอารมณ์ คล้ายกำลังสนุกสนานที่โดนคนอื่นหาเรื่อง “ไม่เห็นต้องอธิบายเลย ข้าแค่ให้ภารกิจพิเศษกับเจ้าหน้าที่นั่นนั่นนั่นนั่นเอง”

ผู้ดูแลหนุ่มหัวเสียสุดๆ กับพฤติกรรมของอีกฝ่าย เขาผุดลุกขึ้นแล้วทุบโต๊ะดังสนั่นหวั่นไหว “ภารกิจจะอะไรละ ผมไม่เห็นว่าเป็นบทสนทนาจะมีคำบอกใช้ภารกิจพิเศษเลยสักนิด...”

เมื่อเห็นอีกฝ่ายยังทำหน้าที่ไม่ใส่ใจ เขาจึงทุบตีะอีกครั้งด้วยความโมโห “คุณเล่นให้อาจารย์ขึ้นสูงไปเพิ่มระดับแบบนี้ มันถือเป็นการโกงผู้เล่นคนอื่น ผมขอให้อาจารย์ไปเอาอาวุธชิ้นนั้นคืนมาเดี๋ยวนี้ มิฉะนั้นผมจะสั่งให้พนักงานฝ่ายตรวจสอบยึดดาบเล่มนั้นทันที”

โคที่หน้าจะโกรธกลับหัวเราะร่วน ทำเอาผู้ดูแลหนุ่มออกอาการจุกจิกยิ่งกว่าเดิม แต่ก่อนที่เขาจะระเบิดโทสะอีกครั้ง โคก็โพล่งใส่อีกฝ่ายก่อน “ภารกิจพิเศษที่ข้าให้ก็คือ ไปเพิ่มระดับให้เหมาะสมแล้วไปเผชิญหน้ากับยักษ์ที่เป็นเจ้าของอาวุธชิ้นนั้นยังงั้นละ”

ผู้ดูแลหนุ่มทุบตีะอีกครั้งด้วยความเดือดดาล “อย่ามาเล่นลิ้น ผมไม่เห็นว่าคุณจะกำหนดระยะเวลาหรือ...”

โคตัดบทด้วยความรำคาญ “ไอ้หนู ข้าบอกแล้วไว้วางใจนั่นคือภารกิจพิเศษของข้า ส่วนกำหนดระยะเวลาอะไร...”

หลังครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งโคก็คลี่ยิ้มพลงเอ่ยอย่างสนุกสนาน “ไม่เห็นยาก ข้าขอกำหนดมันตอนนั้นเลย เอาเป็นภายในเจ็ดวันโลกจริง ถ้าเจ้าเมธัสมันไม่กล้าเอาดาบอสูราเคื่องค์นั้นไปเจอเจ้ายักษ์เง่าง่ามัน ผู้ดูแลอย่างพวกแกก็ยึดดาบมันกลับมาให้ข้า ส่วนบทลงโทษก็ให้เสียระดับทั้งหมดที่เพิ่มขึ้นตั้งแต่นั้นเป็นต้นไปก็แล้วกัน วิชาที่ได้มาก็ลบทิ้งซะให้หมด ถ้าคิดว่ายังไม่แรงพอ ก็ให้ปรับเงินครึ่งหนึ่งที่มีมันมีมาให้ข้าในฐานะค่าเช่าอาวุธ แค่นี้พอใจหรือยัง ฮ่าๆ”

ผู้ดูแลหนุ่มไม่ทราบว่าจะโกรธหรือด่าอีกฝ่ายยังงั้นต่อดี เพราะบทลงโทษบ้าง แบบนี้ถือว่าทำให้ผู้เล่นเสียหายเป็นอย่างมาก และเท่าที่เขาทราบมา ยังไม่เคยมี NPC คนไหนคิดบทลงโทษสุดโหดแบบนี้มาก่อน เรียกว่าได้ไม่คุ้มเสียเลยกระมัง เพราะการเผชิญหน้ากับมหาราชายักษ์นั้น เป็นเรื่องยากเย็นแสนเข็ญเกินกว่าที่คนทั่วไปจะทำได้

ภารกิจที่ทำให้ได้ดาบอสูราเคื่องค์นั้น จะต้องสังหาร 36 ราชาแห่ง 36 วังอสูรพร้อมกับยึดครองวังทั้ง 36 แห่ง เพื่อเป็นการเปิดประตูมายาเข้าสู่วังราชาอสูร ที่มหาราชายักษ์ประทับอยู่ โดยผู้เล่นต้องเข้าไปต่อสู้กับมหาราชายักษ์เพื่อชิงอาวุธในตำนานเล่มนี้ ทว่ามีข้อแม้พิเศษคือจะต้องไม่สังหารมหาราชา

ยักขาทันที แต่จะต้องย้วยให้มันโกรธแค้นขนาดหนักจนถึงขั้นเรียกอาวูรมารขึ้นนี้ออกมา

การจะได้ครอบครองดาบอสุราเคื่องแค่นั้น ต้องทำประลองแบบตัวต่อตัวก่อน แล้วค่อยชิงดาบเล่มนั้นจากมือโดยไม่สังหารมหาชาวยักษ์ จากนั้นให้ใช้ดาบเล่มนี้สังหารมันภายในเวลาไม่เกิน 30 นาที หากทำตามข้อแม้นี้ได้ทั้งหมด ดาบอสุราเคื่องแค่นั้นก็จะตกเป็นของผู้เล่น ซึ่งที่ผ่านมายังไม่เคยมีผู้เล่นคนไหนกล้าเข้าไปทำทายมหาชาวยักษ์เพียงลำพังมาก่อน จึงยังไม่มีใครผ่านภารกิจลับนี้

ยกเว้นก็แต่โคคนเดียวเท่านั้นที่บังเอิญทำข้อแม้ทั้งหมดข้างต้นได้สำเร็จ

ดังนั้น การที่โคมีข้อแม้ให้เมธัสไปพบเจอมหาชาวยักษ์ ก็เท่ากับว่าโอกาสสำเร็จของภารกิจนี้มีน้อยกว่าน้อย เพราะดินแดนยักษ์เป็นสถานที่ที่ยากต่อการเข้าไปชิงชัย และในปัจจุบันก็ไม่มีผู้เล่นกลุ่มใดสามารถรวมกำลังเข้าถล่ม 36 วังอสูรจนหมดสิ้นได้ในคราวเดียว

แล้วเมธัสที่เป็นผู้เล่นหน้าใหม่จะไปรวบรวมกำลังคนจำนวนมากมาช่วยถล่มวังอสูรได้อย่างไร...

ผู้ดูแลหนุ่มนั่งลงบนเก้าอี้พลาซงฟงกีระะ “เข้าใจแล้ว ถ้าเป็นอย่างนี้ถือว่าผมผิดเองที่กล่าวหาคุณ ต้องขอโทษด้วยครับ ขอเชิญคุณไปทำหน้าที่ใหม่อย่างมีความสุขครับ”

โคคลียิ้มเล็กน้อย เพียงพริบตาเดียวร่างของเขาก็อันตรธานหายไป ทันใดนั้นร่างของผู้ดูแลหนุ่มอีกคนก็ปรากฏขึ้น เขาเข้ามาตบไหล่ผู้ดูแลที่นั่งหมดแรงอยู่บนเก้าอี้ “เฮ้อ บอกแล้วว่าอย่าไปยุ่งกับ NPC กลุ่มนี้ พวกนี้มันเจ้าเล่ห์เป็นพิเศษอย่างพวกเราตามไม่ทันหรอก”

“แต่มันเป็นหน้าที่นี่นา...ช่างเถอะ นายช่วยใส่ภารกิจเข้าไปในตัวผู้เล่นที่ชื่อเมธัสด้วยก็แล้วกัน อ้อ อย่าลืมแจ้งเขาเป็นกรณีพิเศษด้วยนะ”

“ได้สิ ถ้าอย่างนั้นผมไปก่อนนะ” พูดเสร็จเขาก็หายตัวไป

ผู้ดูแลหนุ่มคนแรกส่ายหน้าพลาซงพิมพ่า “เราไม่น่าสร้างเรื่องเลย เฮ้อ...คุณเมธัส คุณก็ช่วยไปแล้วกันที่ดันมาคบกับคนกลุ่มนี้”

ชายหนุ่มที่กำลังโดนนิทาจากออกมาครั้งหนึ่ง

เฟชีที่เดินนำหน้าหันมาหัวเราะ “ฮึๆ หนูเมธัสไปก่อเรื่องให้คนอื่นเขานินทาหรือไงจ๊ะ”

“เปล่าครับ เอ่อ...แต่ก็ไม่แน่ ฮ่าๆ” เมธัสหัวเราะแก้เขิน จะว่าไปช่วงนี้เขาเองก็ก่อเรื่องไว้เยอะ ถ้าจะมีคนสักครึ่งโหลก่น่าเขาก็คงมิใช่เรื่องแปลก

“ถึงแล้ว นี่แหละโกดังพิเศษที่ทำของป่า” เฟชีเปิดประตูโกดังหลังร้านเสริจก็หันมาหาเขาพร้อมยื่นปากกากับสมุดจดเล่มหนึ่งให้ “หนูเมธัสเข้าไปเลือกเองแล้วกัน อยกซื้อของชิ้นไหนก็จดชื่อมาให้ป่า”

เมธัสพยักหน้าแล้วเดินเข้าไปในโกดังกว้าง ซึ่งเป็นที่เก็บสินค้าชุดสุดท้ายที่ป่าเฟชีเก็บเอาไว้ขายเป็นการเฉพาะ ส่วนเฟชีเดินไปเปิดหน้าร้านพร้อมกับเก็บของทั้งหมด เพราะเธอเป็นหนึ่งใน NPC ที่ต้องย้ายในวันนี้

เขาทราบรายชื่อ NPC ที่จะย้ายในวันนี้จากแอนนา ซึ่งหนึ่งในนั้นมีป่าเฟชีรวมอยู่ด้วย ส่วนคนที่เขารู้จักจำนวนหนึ่งได้เริ่มย้ายไปแล้ว เช่นพวกหลังอันเทโอ และพวก NPC ที่ดูแลอาคารขายตำราทักษะอีกหลายคน เขายังไม่ทันได้บอกลาสักคน มีเพียงเฟชีที่ยังอยู่ต่อ เพราะต้องเก็บสินค้าอีกจำนวนหนึ่ง

เมธัสอยากบอกลาคนรู้จักเป็นการส่วนตัว จึงทิ้งพวกเทเรซ่าให้ช่วยเลือกเสื้อผ้าให้คูโรโกะ แมวน้อยของเขาที่ยังไม่ค่อยคุ้นเคยกับแอนนาก็มาพบกับเฟชี

เธอซาบซึ้งใจเป็นอย่างมาก ที่มีผู้เล่นอย่างเมธัสมาบอกลา เลยคิดจะขายสินค้าแบบลดกระหน่ำให้เขา มิใช่เพราะเธอรู้สึกยินดีมากจนยอมลดราคาหรอกนะ แต่เป็นเพราะเธอขี้เกียจเอาของพวกนี้ไปเป็นสินค้าค้างสต็อก แถมในอนาคตคงไม่มีใครอยากใช้ของรุ่นเก่าแบบนี้ เมธัสเองก็เห็นด้วยจึงคิดที่จะซื้อสินค้าใกล้तरุ่นเพื่ออุดหนุนเฟชีเป็นครั้งสุดท้าย

พื้นที่ในโกดังมีขนาดกว้างใหญ่ไม่แพ้ที่เก็บยานรบอวกาศระดับกลางเลย มีสิ่งของต่างๆ วางเรียงรายอย่างเป็นระเบียบ ตั้งแต่ภูเขากล่องไม้ที่ยัดกระเป่าเป้หรือพวกสินค้าจุกจิกชิ้นเล็กๆ เอาไว้เป็นจำนวนมาก รถเหาะหลากหลายรุ่นที่ใช้ตั้งแต่พลังจิตจนถึงพลังผลึก เครื่องชุดเจาะที่ใช้บนดินจนถึงใต้น้ำ และ...ฝูง

ยานรบอีกจำนวนหนึ่ง

เมธัสอุทานด้วยความตกตะลึง ‘เฮ้ย! มาได้ยังไงนั่น ไหนบอกว่าขายแต่ของทั่วไป นี่มันร้านขายอาวุธสงครามชัดๆ’

เขามาซื้อสินค้ากับป่าเฟชีหลายครั้งแล้ว แต่ไม่เคยเข้ามาในโกดังที่ 5 เลย เพราะเธอบอกว่ามันเป็นสินค้าที่ใช้ขายข้ามทวีปเท่านั้น เขาจึงคิดไปเองว่าที่นี่คงเป็นโกดังสินค้าที่ใช้ได้เฉพาะทวีปหลัก

ใครจะไปรู้ว่ามันเป็นโกดังเก็บอาวุธที่ใหญ่ที่สุดในเมืองเริ่มต้นของทั้ง 13 โซน

เมธัสเดินวนดูอยู่ครู่ใหญ่ จึงทราบว่ที่นี่มีได้มีแค่ยานเหาะหรือระเบิดเวลาแบบทำลายล้างเมืองเท่านั้น แต่ยังมีแบบแปลนโรงงาน หนังสือปริญยา หนังสือวงกลมเวท ตำราผลิตสิ่งของ ตำราผลิตอาวุธทุกชนิด และตำราอื่นๆ อีกมากมาย ยกเว้นเพียงตำราทักษะเท่านั้นที่ไม่มีขาย

เขาได้แต่ยอมรับว่า ‘โกดังนี้มีตั้งแต่ไม่จิ้มฟันยันเรือรบ’ จริงๆ

ในขณะที่เขากำลังจดยรายซื้อสิ่งที่จะซื้ออยู่นั้น เสียงแจ้งจากระบบก็ดังขึ้นในหัว

+ผู้เล่นเมธัสได้รับการกิจพิเศษจากช่างเหล็กเฒ่าคลังศาสตรา ภารกิจ ‘ผู้ครอบครองคนใหม่’...+

‘อ้อ คงจะหมายถึงคุณโคละมั้ง แต่ชื่อภารกิจนี้มันแปลกๆ อยู่แฮะ’

+ผู้เล่นจะต้องเดินทางไปแสดงดาบอสุราเคื่องแก่นต่อหน้ามหาราชายักษ์ภายในเวลา 1008 วัน...+

‘มีกำหนดเวลาด้วยงั้นหรือ...’

+หากผู้เล่นกระทำมิได้ จะถูกลงโทษดังนี้...+

หลังจากเมธัสยื่นฟังคำอธิบายบทลงโทษจนจบ ใบหน้าเขาก็ซีดเผือดลงทันที ปากกาทับสมุดจุดในมือร่วงหล่นลงพื้น คำอธิบายบทลงโทษที่ยังดังก้องอยู่ในหัวทำให้เขาตื่นตระหนกเป็นอย่างยิ่ง

หลังจากนี้ไปชั่วครู่ เขาก็เผลออุทานดั่งลั่นโกดัง “จ๊าก!! รู้แบบนี้ไม่น่ารับอาวุธมาเลย”

เฟชีที่เดินเก็บของอยู่นอกโกดังถึงกับต้องหายใจเข้ามาด้วยความตกใจ
“หนูเมธัสเป็นอะไรหรือ”

เขาเห็นบ๊าแม่ค้าทำสีหน้าห่วงใยจึงรีบอธิบายเพื่อให้เธอคลายกังวล

ครั้นฟังจบเฟชีก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก “เฮ้อ นี่ว่าเรื่องอะไร ที่แท้
ไม่เกี่ยวกับสินค้าของบ๊า โล่งอกไปที”

เมธัสได้แต่ยิ้มแห้ง ‘แหม นี่กว่าเป็นห่วงเรา ที่ไหนได้กลับเป็นห่วงสินค้า
สมเป็นแม่ค้ามืออาชีพจริงๆ’

เฟชีเห็นสีหน้าของชายหนุ่มก็รีบป้อนน้ำเต้าพลางปลอบใจเขา ขณะ
เดียวกันก็แนะนำสินค้าที่จะช่วยให้เขาขายแผ่ขยายได้ พุดอีกนัยหนึ่งก็คือ เธอ
กำลังชักจูงคนที่ทุกจริตมาให้ซื้อสินค้านั่นเอง

ถึงกระนั้นเธอก็มีคารมชักจูงใจที่ไม่เลวอยู่เหมือนกัน “เมธัส หนูต้องซื้อ
ของชิ้นนี้กับชิ้นนั้นและชิ้นโน้นนะ เพราะทั้งหมดนี้เป็นสิ่งสำคัญในการเดินทาง อ้อ
ชิ้นนี้ก็ด้วย มันน่าจะช่วยหนูในเวลาคับขันได้ บ๊าเคยผจญภัยในภูเขาแถบนั้นมา
ก่อน ตอนนั้นดันไม่มีของชิ้นนี้กับชิ้นโน้นเลยลำบากน่าดู หนูต้องซื้อนะ เพื่อ
ป้องกันความลำบาก อ๊ะ! ชิ้นนั้น...”

เมธัสมีทราบนหอกว่าของพวกนี้จะใช้ได้ผลหรือไม่ แต่เขาก็ยึดคิดว่า ‘มี
เกินดีกว่าขาด มีเช่นนั้น อาจจะต้องมานั่งเสียใจภายหลัง’ ดังนั้นเขาจึงเหมาซื้อ
เต็มครัทธา เพราะหากพลาดพลั้งไป สิ่งที่เขาต้องสูญเสียนั้น...

เทียบกับเงินทั้งหมดนั้นแล้วยังถือว่าเป็นแค่เศษเสี้ยวของเศษเสี้ยวเลยทีเดียวนะ
‘เอาเถอะ คำพยานดูแล้วตั้งเจ็ดวันโลกจริง ยังไงเราคงไม่เจอปัญหาอะไร
มากกว่านี้อยู่แล้ว...ละมั้ง เฮ้อ...’

เขาแอบถอนใจอีกครั้ง โลกนี้มันช่างแสนยุ่งเหยิงปั่นป่วนจนยากจะคาดเดา
ได้จริงๆ

**หลังจากเมธัสเสียเงินก้อนโตให้เฟชี เขาก็กลับไปรับพวกสัตว์อสูรทั้งหลาย
ที่ออกปากว่าอยากไปเดินเล่น เขามีอยากขุดใจพวกเธอ จึงเก็บทั้งหมดเข้าสู่ตู้เหล็ก
แล้วทะยานขึ้นฟ้ามุ่งสู่ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ**

ภูเขาสูงชันทางทิศเหนือเป็นสถานที่ลับแห่งหนึ่ง ซึ่งคงมีน้อยคนจะย่างเท้าเข้าสู่พื้นที่แถบนี้

แม้แต่เมธัสเองก็มิคิดที่จะเดินทางไปเช่นกัน ทว่าหลังจากเขาสังหารเทพอสูรสำเร็จ ก็มีภารกิจและทักษะจำนวนหนึ่งวิ่งพล่านในหัวเขา

หนึ่งในภารกิจที่เด่นชัดขึ้นมาคือ ‘ภารกิจบำเพ็ญพรตหลังม่านน้ำตก’ ซึ่งสร้างความงุนงงให้เขาพอสมควร หลังจากที่พักผ่อนและถกวิชายุทธ์กับพวกจิไรยะจบ เขาก็ค้นหาข่าวสารของภารกิจนี้จากช่องข้อมูล เลยทราบว่าเป็นภารกิจที่มั่วมาอยู่ในเมืองเริ่มต้นนั่นเอง

การที่เมธัสคิดเช่นนั้นว่าไม่ผิดนัก เพราะผู้เล่นทุกคนทราบดีว่า ภารกิจบำเพ็ญพรตหลังม่านน้ำตก คือภารกิจทั่วไปของทวีปหลักที่หนึ่ง แผ่นดินแห่งลมปราน ซึ่งจะให้ผู้เล่นได้ฝึกฝนสร้างลมปรานประจำตัว โดยดัดแปลงจากลมปรานระบบ

ตัวอย่างเช่นโค ที่เรียกลมปรานชั้นเทพของตนเองว่า ‘ลมปรานมารอเวจี’ แสงสีของลมปรานที่เปล่งออกมานั้นจะยังคงเป็นแบบเดิม ทว่าผลลัพธ์พิเศษที่เพิ่มขึ้นเฉพาะตัวนั้นกลับมีมากมายมหาศาล ขึ้นอยู่กับเจ้าของลมปรานว่าจะพัฒนามันไปในรูปแบบใด

แต่ที่เมธัสเข้าใจผิดก็คือ ทางผู้ดูแลได้เตรียมผลลัพธ์พิเศษนี้ให้ผู้เล่นที่โค่นเทพอสูรได้อยู่แล้ว เพียงแต่ไม่มีใครเคยโค่นเทพอสูรได้เท่านั้นเอง

ธ เขาสูงเสียดฟ้าที่ตั้งตระหง่านท่ามกลางเมฆไม้ มีเสียงน้ำตกดังกึกก้องกังวานไปไกลเกินกว่าร้อยเมตร

เมธัสที่เดินทางมาถึงต้องยอมรับว่า สถานที่แห่งนี้สามารถจัดเป็นแหล่งท่องเที่ยวได้สบายๆ เพราะแอ่งน้ำใต้น้ำตกกว้างกว่าสี่สิบตารางเมตร มีลำธารไหลลงหลายไปจุดทะเลตะวันออก

พื้นที่รอบบริเวณเต็มไปด้วยต้นไม้นานาพรรณ นำมาตั้งแคมป์นอนพักเซยชมธรรมชาติ

เมื่อเขามาถึงก็ปลดปล่อยเหล่าสัตว์อสูรที่อยู่ในผนังและวางตัวจุนที่อยู่ใน

อ้อมแขนลงกับพื้น

“ทุกคนอย่าเที่ยวเล่นไปไกลนะคะ” เขาส่งยิ้มให้สาว ๆ ที่ดูท้าวว่าจะสนใจพื้นที่อันงดงามนี้

ทุกนวลนางขานรับ แล้วต่างก็จับกลุ่มเดินเล่นมองดูสภาพโดยรอบอย่างตื่นตื่นยินดี

เทเรซ่าเดินเข้ามาคล้องแขนเขา “เจ้านายคะ จะใช้เวลานานไหม แล้วจะให้พวกเราตั้งเต็นท์นอนรอที่นี่เลยหรือเปล่านั้นคะ”

เขานึกทบทวนข้อมูลที่ผ่านมาอีกครั้ง “อ้อ...ผมว่าไม่น่าใช้เวลานานมากนัก แต่เอาเป็นว่าจัดการตามความเหมาะสม ถ้าเห็นว่าเกินเที่ยงคืนแล้วผมยังไม่ออกมา เทเรซ่าช่วยพาพวกเรากลับไปนอนที่บ้านก่อนนะ ผมเองก็ยังไม่มั่นใจว่าที่นี่จะปลอดภัยไหม”

อาวุธสาวแยมยิ้มพลางอดอ้อนอย่างน่ารัก “งั้นเทเรซ่าไม่กลับแล้วกัน จะตั้งเต็นท์นอนรอเจ้านายที่นั่นนะคะ ด้วยระดับของเทเรซ่าในตอนนี้น่าคงไม่มีใครชนะได้ง่ายๆ หรือ? ยังมีคุโรโกะที่เก่งกว่าอยู่ด้วย ยิ่งไงก็ปลอดภัยหายห่วงค่ะ”

เธอเอ่ยเสีริกี้หอมแก้มให้กำลังใจเขาครั้งหนึ่ง แล้ววิ่งไปรวมกลุ่มกับพวกเรือบู้ที่กำลังวิ่งไล่ห้อยที่บินอยู่ใกล้พงหญ้า ส่วนเจ้าแมวน้อยคุโรโกะคล้ายจะไม่ชอบวิ่งเล่นมากนัก เธอแปลงร่างกลับเป็นแมว แล้วเดินไปตามต้นไม้เพื่อลับเล็บหรือยังไปไม้ที่อยู่ใกล้อย่างเพลิดเพลิน

เขาตะโกนบอกเจ้าแมวน้อย “คุโรโกะ อย่าไปเล่นไกลนะ แล้วอย่าไปกินของแปลกๆ เข้าล่ะ”

แมวน้อยเลิกขยับไปไม้ เธอหันกลับมาแล้วแปลงกายเป็นสาวน้อยน่ารักคนเดิมพลางทำสีหน้าอันตึงตัง ทางด้านหลังส่ายไปมาอย่างรุนแรง “เจ้านายคิดว่าคุโรโกะเป็นพวกแมวข้างถนนชอบกินของตกพื้นหรื ี่เสีย!”

เมธัสหลุดหัวเราะออกมา “ฮ่าๆ เอาน่าๆ ผมไม่เคยคิดว่าคุโรโกะที่น่ารักจะเป็นแบบนี้หรอกอยู่แล้ว แต่เป็นห่วงว่าคุโรโกะจะพลาดไปกัดไปไม้บางพันธุ์ที่มีพิษ...เพราะงั้นระวังตัวไว้หน่อยจะดีกว่านะ”

เมื่อได้ยินคำพูดเป็นห่วงเป็นใยของเจ้านายเจ้าแมวน้อยก็หายอน “วันหลัง

ก็บอกดีๆ แบบนี้สิ ฉันจะได้ไม่คิดอะไรผิดๆ เมี้ยว”

แล้วเธอก็กลับร่างเป็นแมวไปนั่งข่วนต้นไม้เล่น ทำเป็นไม่สนใจเมธัสที่ยืนมอง แต่เขามั่นใจว่าเธอกำลังอารมณ์ดี เพราะหางของเธอตั้งตรง ปลายหางกระดิกเบาๆ

“หึๆ เล่นแสดงออกที่ทางขนาดนี้ ไม่ต้องนั่งเดาให้เปลืองเวลาจริงๆ” คราวนี้เขาได้แต่แอบขำในใจ เพราะกลัวว่าเจ้าแมวน้อยจะแสดงท่าทางอันตรายปกป้องอีก

หลังจากที่ถามไถ่นายธนาคารอยู่นาน ในที่สุดเขาก็ได้เคล็ดลับวิธีปิดการอ่านใจจากสัตว์อสูรมีจิตใจเชื่อมกับเจ้าของ ซึ่งทำได้โดยไปกดปิดระบบเชื่อมต่อความคิดที่นาฬิกา

เพราะเขาไม่ทราบเรื่องนี้มาตั้งแต่ต้น เลยต้องไปนั่งคร่ำเคร่งฝึกสมาธิ สงบจิตสงบใจตลอดเวลา อีกเรื่องที่เขารู้มาคือ เวลาที่จะให้สัตว์เลี้ยงเข้าใจความรู้สึกเพียงนึกชื่อของอีกฝ่ายแล้วคิดสิ่งที่ต้องการสื่อสาร ก็สามารถบอกกล่าวเฉพาะบุคคลได้แล้ว แต่จะยกเว้นในกรณีที่เจ้าของเกิดความรู้สึกรุนแรงเป็นพิเศษ ซึ่งเหล่าสัตว์เลี้ยงจะเข้าใจได้เองทันที เช่นเวลาโกรธจัดหรือเศร้าเสียใจอย่างรุนแรง

เมธัสสังเกตเห็นรอบบริเวณที่เยวหนึ่ง นอกจากพวกของรูบี้แล้ว เขาก็มิเห็นหรือรู้สึกถึงจิตของผู้อื่นอีก เขาจึงบอกลาพวกเธออีกครั้ง แล้วทะยานร่างเข้าไปหลังม่านน้ำตกเบื้องหน้า ที่ตกมาจากภูเขาสูงกว่าสี่สิบเมตรและกว้างกว่าสิบสองเมตร แต่เมื่อเข้าไปแล้วเขาก็พบว่า...

“เวร! ทางตันนี่หว่า”

เขารับหยุดตัวโง่เพราะหลังน้ำตกกลับไม่มีถ้ำที่ว่ามีแต่กำแพงหินขรุขระเป็นแนวยาว แลยังมีตะไคร่เขียวจับอยู่ทั่ว

“หรือว่าไม่ใช่ถ้ำถ้ำล่าง แต่เป็นถ้ำถ้ำบนนี่”

เมธัสฉุกคิดได้ก็รีบเหินขึ้นไปตามน้ำตกดูจบลาวายทวนหน้า ขณะเดียวกันก็กวาดสายตาสังเกตผนังหินหลังน้ำตกอย่างถี่ถ้วน

เมื่อเขาลอยตัวขึ้นมาอยู่เหนือน้ำตกก็เห็นลำธารยาว ภูเขาสูงไล่ระดับ และน้ำตกอีกสามแห่ง...

‘สรวุบน้ำตักไหนกันแน่ละเนี่ย’ เขาสา่ยหน้าให้ความขี้เล่นของผู้สร้างที่เตรียมสถานที่อันกว้างขวางให้ผู้เล่นต้องเหน็ดเหนื่อยกับการหาถ้ำหลังน้ำตก

ชายหนุ่มลอยตัวขึ้นไปถึงน้ำตกชั้นบนสุดก็พบบ้านศิลาเก่าโถรมหลังหนึ่ง
‘นี่ละมั้ง บ้านที่เทพอสูรเคยอาศัยอยู่’

ข้างบ้านศิลาเต็มไปด้วยพุ่มไม้ดอกนานาพรรณดั่งดวงม่นำย้ายเข้ามาอยู่เสียจริง ๆ ‘สงสัยให้พวกเรามีมานั่งเล่นแถวนี้จะดีกว่ามั้ง’

เขาหันไปเรียกเหล่าสาวน้อยขึ้นมาเที่ยวชมพื้นที่แถบนี้ ซึ่งพวกเธอก็ชื่นชอบเหมือนกัน หลังจากนั้นเขาก็หาถ้ำหลังน้ำตกพบเสียที

บนยอดเขาสูงมีถ้ำเล็กๆ อยู่หลังน้ำตก มันมีมิติจนเขาต้องฉวยคบเพลิงออกมาจุด แล้วค่อยเดินเข้าไปในถ้ำอย่างระแวงระวัง เพราะไม่แน่ใจว่าในนั้นจะมีกลไกหรือกับดักซ่อนอยู่หรือไม่

ครั้นเดินมาจนสุดทางก็พบกับทางตัน...

‘เป็นอย่างไรที่ข้อมูลบอกไว้ ถ้าอย่างนั้นมันคงอยู่แถวๆ นี้แหละ’

เมธัสใช้คบเพลิงส่องไปตามผนังถ้ำก็พบกับของที่ไม่น่าจะมียุ่ที่นั่นเข้าจนได้ มันคือที่วางหน้าปัดนาฬิกาแน่นอน

ชายหนุ่มเสียบหน้าปัดนาฬิกาเข้าที่ช่องเล็กๆ แล้วพริบตานั่นร่างของเขาก็ถูกดูดเข้าไปในช่อง

เขาเข้ามาอยู่ในห้องกว้างที่มีแสงสลัวคล้ายกับตอนที่ฝึกวิชาลมปราณ
เพียงแต่คราวนี้ตรงพื้นที่นั้นมีสัญลักษณ์หยินหยางอยู่ตรงกลางล้อมรอบด้วยดาวหกแฉก และมีวงกลมขนาดใหญ่สามวงล้อมอยู่ด้านนอกสุด

‘เป็นไปตามที่ได้ข้อมูลมาเป๊ะๆ งั้นก็เริ่มเลยแล้วกัน’

เมธัสเดินไปนั่งที่กึ่งกลางห้อง แล้วเริ่มเดินลมปราณอย่างเงียบๆ

ห้องแห่งนี้เป็นห้องแบบพิเศษที่ให้ผู้เล่นทดลองสร้างลมปราณประจำตัวได้อย่างไร้ขีดจำกัด โดยมีกฎคล้ายกับการทดสอบเลื่อนระดับชั้นลมปราณ คือทุกครั้ง
ที่ทดลองสร้างจะต้องรอเวลาอีก 24 ชั่วโมงในโลกจริง ถึงใช้บริการครั้งถัดไปได้

ลมปราณประจำตัวของเกม RWO นั้น เน้นการใช้ปราณธาตุทั้ง 10 โดยแบ่งเป็น 4 ธาตุหลักและ 6 ธาตุเสริม ซึ่งจะทำให้เกิดรูปแบบเฉพาะบุคคล โดยปกติผู้เล่นทุกคนสามารถฝึก 4 ธาตุหลักคือ ดิน น้ำ ลม และไฟได้อย่างมีฝีมือ ในขณะที่ ส่วนธาตุเสริมจะนับตามระดับขั้นที่ผู้เล่นสำเร็จ เช่น สำเร็จขั้นมนุษย์ จะสามารถเลือกฝึกธาตุเสริมได้ 1 ชนิด หรืออย่างเมธัส ซึ่งสำเร็จขั้นก่อนเกิดจักรวาล สามารถฝึกธาตุเสริมได้หมดทั้ง 6 ชนิด

หลังจากเมธัสนั่งโคจรลมปราณครู่หนึ่ง ก็ปรากฏภาพคนนั่งโคจรลมปราณขึ้นในสมอง ‘ภาพเริ่มปรากฏแล้ว ถึงเวลาฝึกละนะ’

การทดสอบดึงปราณธาตุดอกมานั้น ผู้เล่นจะต้องผ่านการทดสอบโคจรลมปราณตามภาพนิมิตที่ทางระบบสร้างขึ้น ซึ่งมีรูปแบบที่แตกต่างกันมากมายกว่าพันรูปแบบ และเมธัสก็กำลังจะได้ทดสอบสิ่งที่เรียกกันว่า ‘นรกของผู้ฝึกยุทธ์’ ณ บัดนี้

‘หา! ภาพใหม่นี้ต้องหกคะเมนตีลังก้านั้นหรือ ไม่ยากๆ ยังพอได้อยู่...’

ผ่านไปอีกครู่หนึ่ง เมธัสก็เริ่มวอดลวดลายหมุนตัวไปมาคล้ายกำลังเต้นเบรกดแดนซ์

‘เฮ้ โยกซ้าย โยกขวา เฮ้ ตีลังกา โอ้ มีกระโดดหมุนสองรอบครึ่งด้วยเว้ย...จะไหวไหมเนี่ยตุ’

ผ่านไปอีกครู่หนึ่ง เมธัสก็ทงสูงโดยใช้ศีรษะยันพื้น แขนซ้ายอยู่เบื้องหน้า แขนขวาอยู่เบื้องหลัง ส่วนขาทั้งคู่ต้องหมุนไปมาดุจพายู

‘เฮ้ย! นี่มันสอนโคจรลมปราณธาตุจริงหรือเปล่าเนี่ย หรือว่ามันเป็นภารกิจสอนเต้นเพลงฮิปฮอปแบบให้ตายกันไปข้างหนึ่งกันแน่’

เมธัสต้องตีลังกาอยู่อย่างนั้นโดยมิได้หยุดพัก...

นอกจากนี้ยังมีอีกหลากหลายกระบวนท่าที่แสนจะน่าตกตะลึง...

ในห้องของผู้ดูแล

ผู้ดูแลคนหนึ่งอุทานด้วยความงุนงง “เฮ้ย! ทำไมไอ้นี้ถึงชวยเจอแต่ท่าโคจรลมปราณแบบแปลกๆ อะเนี่ย มีใครแก๊งหรือเปล่า”

ผู้ดูแลอีกคนหนึ่งรีบเปิดหน้าต่างข้อมูลของเมธัสเพื่อตรวจสอบ “จะมีได้ไง แต่ต้องยอมรับว่าเจ้าหมอนี่ช่วยสุดยอดจริงๆ ไม่เคยเห็นใครต้องโคจรลมปราณด้วยท่าบ๊ายๆ แบบนี้มาก่อน”

ผู้ดูแลอีกคนหนึ่งมองเมธัสมานานจนอดกลั้นต่อไปไม่ไหวต้องระเบิดเสียงหัวเราะดังสนั่น “ฮ่าๆ ก็เจ้าหมอนี่มันมีลมปราณชั้นจักรวาลไงพวก เลยต้องเจอการทดสอบโหดหินแบบนี้”

ผู้ดูแลอีกสองคนที่ดูแลภารกิจเกี่ยวกับลมปราณมีสีหน้าเข้าใจใน बदดล “อ้อ แบบนี้เอง ันดูต่อไปเถอะ อยากรู้จริงๆ ว่าหมอนี่จะไปได้ถึงไหน”

ขณะกำลังเล่นกายกรรมหรือจะเรียกว่าเต้นแบบพิสดาร จนเกือบจะครบทุกท่วงท่าที่มนุษย์พึงจะทำได้...

เมธัสก็เริ่มยิ้มออกอีกครั้ง เมื่อได้ยินเสียงจากระบบแจ้งขึ้นว่า

+ผู้เล่นเมธัสได้สำเร็จภารกิจ ‘ปลดผนึกปราณธาตุ’ ท่านจะได้รับสิทธิ์ธาตุหลักแห่งลมปราณค่ะ และท่านยังผ่านภารกิจพิเศษ ‘ปรมาจารย์แห่งการโคจรลมปราณ’ ท่านจะได้รับการเลื่อนระดับของสิทธิ์ธาตุหลักถึง 350 เป็นรางวัลค่ะ+

เขาตื่นตกใจกับสิ่งที่ได้ยิน “โอ้!! เต้นชะกระเจายขนาดนี้ ยังนับว่าเป็นการโคจรลมปราณได้อีกหรอเนี่ย ไม่เข้าใจคนสร้างภารกิจนี้จริงๆ”

พริบตานันภาพนิมิตทั้งหมดก็มลายหายไป เมธัสรีบนั่งขัดสมาธิแล้วมองดูเส้นวงกลมวงนอก ซึ่งตอนนี้ปรากฏวงกลมหยินหยางขึ้นมาสีรุ้ง แต่ละลูกมีอักษรเขียนว่า ดิน น้ำ ลม และไฟ

เมธัสเอ่ยลอยๆ กับตนเอง “ได้ตามที่ต้องการแล้ว หลังจากนี้คงต้องนั่งฝึกโคจรอย่างเดียวสินะ”

เขากดที่นาฬิกาเปิดดูตารางทักษะ ซึ่งบัดนี้มีหน้าต่างอีกบานปรากฏขึ้นมาด้วย มันเป็นรูปร่างกลมขนาดใหญ่มีสัญลักษณ์ดาวหกแฉกอยู่ตรงกลาง และที่กึ่งกลางมีสัญลักษณ์หยินหยาง คล้ายกับภาพบนพื้นที่เขากำลังนั่งอยู่

“ที่เหลืก็เปิดระบบปราณธาตุ เลือกใส่ธาตุเข้าไปตามวิชา อิม...ใส่เข้าไปลมปราณหลัก...ใส่ลงสำนักต่อด้วยเลย แค่นี้ก็เรียบร้อย”

ในเกม RWO นั้น วิชาสายลมปราณสามารถใส่ธาตุต่างๆ เข้าไป เพื่อเสริมพลังทำลาย ความเร็ว และสถานะพิเศษ เช่น วิชาตัวเบาเมื่อใส่ธาตุลมจะเพิ่มความเร็ว หรือวิชากระบี่เมื่อใส่ธาตุไฟจะเพิ่มพลังทำลายของท่าทักษะและส่งผลให้เกิดเพลิงไฟที่บาดแผลของศัตรู

เมธัสทดลองใส่ปราณธาตุดินเข้าสู่การโคจรลมปราณซึ่งมีผลในการเพิ่มพลังป้องกัน มีเสียงจากระบบบอกว่าปราณธาตุดินเริ่มเลื่อนระดับขึ้นทีละนิด เขาต้องการเพิ่มระดับของธาตุหลักทั้งสิ้นให้ถึง 400 เพื่อที่จะได้เปิดธาตุเสริมทั้งหมด

โดยหลักปราณธาตุของระบบนั้น เมื่อผู้เล่นเพิ่มธาตุครบคู่หนึ่งก็จะบังเกิดปราณธาตุเสริม เช่น ระดับของปราณธาตุดินและธาตุน้ำครบ 400 จะได้ปราณธาตุไม้ระดับ 1

ในตอนเริ่มต้นนั้นเมืองก็อบลินเป็นเพียงหมู่บ้านเล็กๆ แต่ด้วยความปรีชาสามารถของราชาก็อบลินตนปัจจุบัน จึงสามารถพัฒนาจนกลายเป็นเมืองขนาดใหญ่ มีกำแพงหินสูงถึง 50 เมตร หนา 10 เมตร กำแพงมหิมานี้ทำให้เมืองก็อบลินสามารถตั้งกองกำลังเพื่อป้องกันผู้รุกรานได้อย่างมั่นคง

หากเป็นยามปกติที่ราชาของพวกมันยังบัญชาการอยู่ คงมีมีผู้ใดสามารถทะลวงกำแพงอันยิ่งใหญ่ และกองกำลังหลายแสนนี้ได้ ทว่าในตอนนี้อาณาจักรซึ่งเป็นผู้นำกลับสิ้นชีพในสนามรบ จึงไม่มีผู้ใดบัญชาการทัพอันใหญ่โต การป้องกันจึงหละหลวม จนในที่สุดฝ่ายรุกรานก็เข้าคุมกำลังตามจุดเกิด แล้วทำลายตัวเมืองจนพังพินาศไปกว่าครึ่ง ดูแล้วคงยากที่จะฟื้นคืนในเวลาอันสั้น

โยเซ็นเห็นว่าไม่มี การต่อสู้รุนแรงเช่นช่วงแรก เลยให้พวกจิไรยะไปนั่งพักผ่อน หากมีเรื่องเกินแรงคนในกิลด์จึงค่อยเรียกทั้งเจ็ดมาช่วยเสริม

พวกจิไรยะพักผ่อนอยู่ในเต็นท์ระดับ 12 ‘กระโจมซ่อนทัพ’ บ้างก็นั่งโคจรลมปราณ บ้างก็อ่านหนังสือทบทวนวิชาเพิ่มเติม และก็มีบางคนนอนเล่นกลิ้งไปกลิ้งมาแบบชายคนนี้...

นายูกิเปิดหน้าต่างข้อมูลบ้าง อ่านข่าวสารหัวข้อต่างๆ บ้าง พอเริ่มเบื่อก็เปิดดูวิชาในฝันที่อยากจะได้ฝึกมาโชว์สาวๆ ให้กรี๊ดกร๊าดเล่น ทว่าเมื่อเห็นอะไร

บางอย่างเขาก็ลุกขึ้นยืนแล้วตะโกนเสียงดังลั่น “เฮ้ย! พี่เมธัสฝึกปรารถนาได้แล้ว
เว้ย!”

“นายูกิ!! แกจะซีเกียจจนตายฉันก็ไม่ว่า แต่อย่าส่งเสียงอะอะไว้วาย
นักสิ...” ริกะที่หันไปโวยเพื่อนสนิทต้องเอะใจ “เดี๋ยว...เมื่อกี้แกพูดว่าอะไรนะ”

นายูกิโดนอีกฝ่ายระเบิดเสียงใส่จนหูอื้อ เขาสำยหน้าเล็กน้อยปลางบน
“ยัยบ้าเอ๊ย! วันหลังอย่าใช้พลังลมปรารถนาตะโกนใส่หน้ากันสิเว้ย เดี่ยวก็มีคนตาย
หรอก”

ริกะมิได้มีท่าทีสำนึกผิดสักนิด เธอตั้งเพื่อนสนิทเข้ามาใกล้แล้วพาดฝ่ามือ
ลงกลางกระหม่อม “บ่นหนัก เดี่ยวฉันจะช่วยรักษาให้”

“โอ๊ยๆ! ไม่ต้องแล้ว หายแล้วๆ” นายูกิริบหมุนตัวหลบอย่างว่องไว ครั้น
ตั้งตัวได้ก็รีบพูดจนหมดเปลือก เพราะกลัวจะโดนฝ่ามืออีก “เปิดตารางสำนักสิ พี่
เมธัสบัญญัติปรารถนาได้เสียยัยชู้ชู้ได้แล้วนะ”

ทุกคนที่ได้ยินต่างตกตะลึงแล้วรีบเปิดหน้าจอข้อมูลของสำนักขึ้นมา
โดยพลัน

รินอุทานก่อนใคร “จริงด้วย พี่เขาทำได้ไงนะ”

เธอส่งสายตาทามมิโคโตะที่หน้าจะรู้ต้นสายปลายเหตุ แต่มิโคโตะเองก็มีอาจ
ตอบเรื่องนี้ได้ เพราะเขารู้ดีว่าการฝึกปรารถนาขึ้นต้องไปฝึกที่ทวีปหลัก ไม่มีทาง
ฝึกในเมืองเริ่มต้นได้อย่างแน่นอน

นายูกิจุกคิดบางสิ่งขึ้นมาได้จึงบ่นหน้าเคร่งเครียด “หรือว่าพี่เมธัสแอบเดิน
ทางไปก่อนแล้วทิ้งให้พวกเราอยู่ที่นี้ เพราะคิดจะตัดตัว่วงแบบริกะกับรินแน่ๆ
โอ๊ย!”

ตุ๊บ! ฝว่ะ!

สองสาวระดมหมัดใส่ลำตัวของเพื่อนสนิทที่ปากไม่มีหูรอด

ริกะตวาดดั่งลั่น “แกสิตัว่วง พุดอะไรไม่คิดบ้างเลย”

รินตวาดดั่งไม่แพ้พี่สาว “ครั้งนี้ฉันต้องขอข้อมนายบ้างแล้วเจ้านายูกิ”

โซริบเข้าไปช่วยคู้หูก่อนที่อีกฝ่ายจะสิ้นชีพด้วยน้ำมือสองสาว “ใจเย็น
หน่อยสิสาวๆ เดี่ยวเจ้านายูกิก็เลี้ยงไปจริงๆ หรือก”

จิโรยะรีบดึงความสนใจของสองสาว “สงสัยพี่เมธัสคงไปเจอภารกิจลับแบบเดิมแหละ น่าทำไมพวกเราไม่รีบฝึกดูบ้างล่ะ จะได้ไม่เปลืองเวลาไปเปล่าๆ”

สองฝาแฝดสาวพร้อมใจกันเลิกอึดเพื่อนรัก แล้วไปนั่งทดลองโคจรปราณธาตุที่เมธัสเปิดสอนดู

นายูกินอนอ้าปากพะงาบๆ อยู่บนพื้นพลางเอ้อย่างล่ำเคิญ “เฮ้ยไซ แกคิดว่าสองคนนั้นหน้าวันจะยิ่งโหดขึ้นหรือเปล่าล่ะ หรือเห็นว่าเป็นแค่เกมเลยอึดดูแบบไม่บันยะบันยัง”

ไซได้แต่ส่ายหน้าพลางเอ้อย่างเศร้าสลด “นั่นสิ สงสัยจะเปลืองไป”

“แล้วถ้าเปลืองทำแบบนี้ในโลกจริงตูมีสิทธิ์หรือนั่น” นายูกิเริ่มมีท่าทางหวาดผวาเพราะสองสาวมือไวกว่าปาก ไม่เหมือนเขาที่ปากไวกว่ามือ เว้นกรณีรุกประชิดสาวๆ เท่านั้นแหละ ที่ทั้งปากทั้งมือไวไม่แพ้กัน

ไซที่มีอาการเดียวกันแอบเหลือบมองไปยังฝาแฝดพลางพึมพำ “ไม่หอรอกั้ง...”

ริกะเห็นสายตาของชายหนุ่มที่มองมาจึงซุกกำปั้นใส่

ไซรีบหันกลับไปซุบซิบกับคูหุ “อือ ก็ไม่แน่เหมือนกันแฮะ เอาเป็นว่าช่วงนี้แกก็ทำตัวเสียบๆ สักสองสามวันแล้วกัน ยัยสองคนนั้นจะได้ไม่ทำนิสัยแบบนี้อีก”

นายูกิได้แต่จำยอมตามที่คูหุแนะนำ เพราะเขายังไม่คิดที่จะอำลาจากโลกนี้ไปในช่วงวัยหนุ่ม ‘เราคงต้องอดทนหน่อย เกิดเราตายไป สาวๆ ทั้งจักรวาลคงร้องไห้เสียใจกันหมดแน่...เอ๊ะ! แล้วยัยสองคนนี้จะเสียใจให้เราด้วยไหมหว่า’

หลังจากนึกถึงประสบการณ์ที่ได้คบหากับสองสาวมา เขาก็สรุปได้ว่า ทั้งสองต้องไม่เสียใจอย่างเด็ดขาด

ฉ ห้องฝึกกลมปราณธาตุ ตรงกึ่งกลางห้องที่เมธัสนั่งมีตัวอักษรคำว่า ทองพิษ สายฟ้า น้ำแข็ง มายา และไม้ อันเป็นธาตุเสริมทั้งหกของเกม RWO ปรากฏขึ้นในแต่ละมุมของดาวหกแฉก

ใบหน้าของชายหนุ่มซุ่มซอกไปด้วยเหงื่อ เขากำลังอยู่ในช่วงสร้างลมปราณประจำตัว ด้วยการโคจรปราณธาตุทั้งสิบสายให้ไหลเวียนไปพร้อมกัน

ในหัวของเขายามนี้มีภาพนิมิตเป็นร่างเงาที่มีเส้นแสงลึบสายวิ่งไปมาชั่วชั่ว ซึ่งตัวเขาต้องโคจรตามอีกฝ่ายให้ได้ นี่คือระบบอันยุ่งยากซับซ้อนที่ให้ผู้เล่นได้ทดสอบความสามารถของตนเอง และเป็นด่านที่ทำให้หลายคนต้องเลิกเล่นทวีปที่ 1 แล้วย้ายไปยังทวีปที่ 2 หรือ 3 เพราะมีผู้คนจำนวนมากท้อแท้กับการสร้างลมปราณประจำตัว

แม้จะดูเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่การต่อสู้ระหว่างสุดยอดฝีมือก็วัดกันด้วยพลังลมปราณที่สร้างขึ้นเองนี่แหละ ทั้งพลังทำลายที่แฝงอยู่ และพลังพิเศษที่ผู้สร้างบ่มเพาะด้วยปราณธาตุอันหลากหลาย ทำให้บางคนไร้พ่ายตลอดกาล เช่นโคที่สามารถรวมปราณธาตุเก้าสายให้เป็นหนึ่งอย่างสมบูรณ์ และหลังจากนั้นยังพัฒนาต่อไปอย่างมิหยุดยั้ง ผลลัพธ์จากความอดสาหนั้นทำให้เขากลายเป็นผู้ครอบครองบัลลังก์ยอดฝีมืออันดับ 1 แห่งโลกลมปราณในปัจจุบัน

จู่ๆ เมธัสก็ลอยขึ้น ทางแขนออก แล้วหมุนตัวดูจุฬายุทธหนึ่ง ขณะเดียวกันก็มีลำแสงลึบสีน้บพันสายหมุนอยู่รอบๆ ตัวเขา

เมื่อร่างชายหนุ่มตกลงสู่พื้นเขาก็ตัวดีมือทั้งสองข้างกลับมาพนักอยู่กลางหน้าอกจนเกิดเสียงตบมือดังสนั่นหวั่นไหว ลำแสงที่วนอยู่รอบกายแตกกระจาย หมุนคว้างไปทั่วห้อง ก่อนจะพุ่งกลับมาใส่ร่างของเขารวดเร็ว

จากนั้นร่างของเมธัสก็เปล่งรัศมีทั้งลึบสีออกมา พอผ่านไปชั่วครู่รัศมีรอบตัวก็กลับมาไร้สีเหมือนปกติ

+ผู้เล่นเมธัสสร้างลมปราณประจำตัวสำเร็จแล้วค่ะ โปรดตั้งชื่อด้วยค่ะ+ เขาคลี่ยิ้มอย่างอ่อนแรง เพราะคาดไม่ถึงว่าการบัญญัติลมปราณประจำตัวจะยากลำบากขนาดนี้ ชายหนุ่มเผลอลูทานออกมาโดยลืมหืมเสียงในหัวไปเสียสนิท “เฮ้อ เหนื่อยจริงๆ นะเนี่ย มันใช้อย่างที่กระดานข้อมูลบอกจริงๆ ด้วยแฮะ”

ในยามนั้นระบบเข้าใจว่า ‘เฮ้อ เหนื่อยจริงๆ นะเนี่ย’ คือชื่อที่เมธัสต้องการตั้งให้วิชานี้

ระบบจึงแจ้งต่อว่า ‘ขอทำการยืนยัน’

ซึ่งเมธัสก็บังเอิญเอ่ยคำว่า ‘มันใช่...’ ออกมา ระบบจึงรายงานต่อไปในบัดดล

+ผู้เล่นเมธัสได้ตั้งชื่อลมปราณประจำตัวว่า ‘ลมปราณเฮ้อเหนื่อยจริงๆ นะเนี่ย’ สำเร็จแล้วค่ะ+

ชายหนุ่มที่เพิ่งจะตั้งใจฟังเสียงในหัวต้องร้องอุทานด้วยความตกใจ “หา!!!”

ในขณะที่เมธัสกำลังร้องอุทานด้วยความตกใจ...

บรรดาผู้ดูแลที่รียนย์นิชาลมปราณสายใหม่พากันกุมท้องหัวเราะท้องคัตท้องแข็ง บ้างก็หุบโต๊ะทำงาน บ้างก็ล้มลงไปกองกับพื้น ระเบิดเสียงหัวเราะกันลั่นห้อง

“โอ๊ย!!! เจ้าหมอนี่มันคิดจะฆ่าคนด้วยการเล่นตลกหรือไง ฮ่าๆ”

“ฮ่าๆ นี่ถ้าเป็นโลกจริง สงสัยฉันขาดอากาศหายใจตายไปแล้ว ฮ่าๆ”

ผู้ดูแลชายคนหนึ่งที่กำลังหัวเราะได้พยายามเอ่ยอย่างยากลำบาก “เคยเจอคนบ้ามาเยอะแล้ว แต่ยังไม่เคยเจอใครมีลูกบ้าขนาดนี้มาก่อน สงสัยไอ้คำว้อัจฉริยะกับคนบ้าห่างกันเพียงด้ายเส้นเดียวคงจะจริง”

เขาเปิดหน้าจอขนาดใหญ่บานหนึ่ง ซึ่งมีชื่อวิชาลมปราณประจำตัวจำนวนมากเรียงรายเป็นลำดับชั้น “แต่ถึงจะบ้าขนาดไหน เจ้าหมอนี่ก็สร้างวิชาลมปราณที่แรงเป็นอันดับ 99 ได้ละนะ ฮีๆ”

“อ้อ คงต้องรอดูต่อไปว่าเจ้าหมอนี่จะพัฒนาจนถึงขั้นไหน แต่ก็...ฮ่าๆ อะไรมันจะเล่นมุกตลกได้ขนาดนี้ หมอนี่เป็นดาวตลกคณะไหนหรือเปล่าพะเนี่ย”